XXVI. évfolyam, 27. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. július 2.

Ludas Matyi

— *Reggel óta hiába dolgozunk, pedig a lányom szerint nyáron a Balaton egy aranybánya...*

Pusztai Pál rajza

KEDVES LUDAS!

ESZTERGOMI ANZIKSZ

Tanulmányi kiránduláson levő diákok, s más kis pénzű turisták, gyakran fordulnak meg Esztergomban. Elszállásolásukra csak egy 160 személyes, vályogból épült, rozoga turistaszálló szolgált. Nagyon örült hát az Idegenforgalmi Hivatal, amikor határozat született: új szálloda épül a városban, amelynek második és harmadik emeletén 20 forintért kaphatnak ágyat — egy éjszakára — a turisták. Amikor a szálloda felépült, a tanács a kész épületet eladta a Volánnak. Az új gazda pedig, mit sem törődve a korábbi megállapodásokkal, a felső emeleteken is kétágyas szobákat rendezett be, amelynek ára 120, illetve két pótággyal 156 forint. Ez viszont elég magas ár. A turisták pedig csak a hegycsúcsokból szeretik a magasat... Mit tehetnek? Be kell érniök az öreg vályogviskóval — ha majd úgy, ahogy rendbehozzák és kiköltöztetik belőle azt az öt családot, akiket a tanács azzal rakott be annak idején az épületbe, hogy úgyis épül már az új szálloda, s benne az olcsó turistaszobák...

Kevesebb a virág a városban, mint tavaly ilyenkor. Balassi szobra körül is csak néhány beteg árvácska árválkodik, a parkosított részek is elég sivár képet nyújtanak.

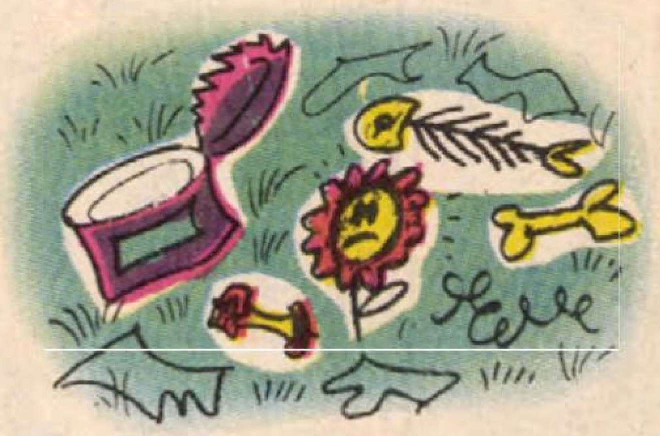
A virág kevesebb, a szemét viszont több. Alig egy éve már megírtuk, hogy a turisták által leginkább látogatott részeken, különösen pedig a Várhegyen, milyen sok a szemét. Tavalyi megállapításunkat, sajnos, az idén sem kell módosítanunk.

Az anzikszkártyákra mindig egy-egy város legszebb épületeit szokták fényképezni. Az én anzikszomban most, rendhagyó módon, hadd szerepeljen egy olyan épület, amelynek fényképe aligha kerülne fel a Képzőművészeti Alap által kiadott színes üdvözlőlapra:

(Lakatos Zsigmond felvétele)

Íme, ez a városi kórház fogorvosi rendelője Esztergomtáborban. Ebbe a szánalmasan elhanyagolt, riasztó külsejű épületbe, valóban úgy megy be az ember, mintha a fogát húznák...

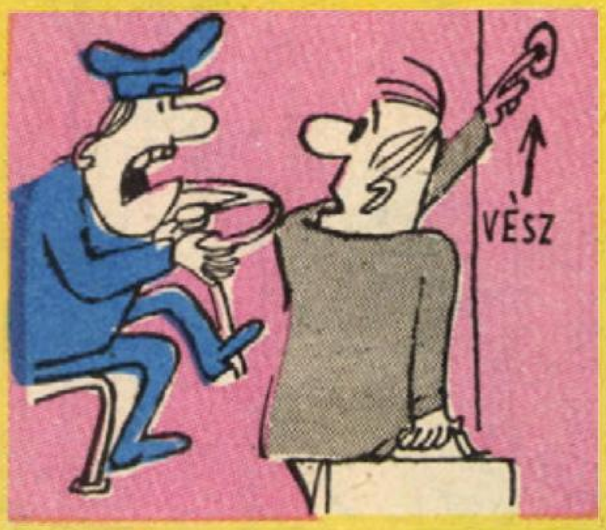

Az Idegenforgalmi Hivatalban garmadával állnak azok a színes prospektusok, amelyek a Balatont és a Hortobágyot mutatják be. Esztergomot bemutató képes füzetkéjük azonban nincs.

Ez a kis anziksz csak részben tudja pótolni ezt a hiányt: hiszen csak az árnyékosabb oldalát mutatja be a városnak. A „naposabb" oldalt: az idegeneket odavonzó látványosságokat, azonban mégiscsak az Idegenforgalmi Hivatalnak kellene bemutatni, színes, mutatós — és persze városszerte kapható! — prospektusokban...

(radványi)

CSENGŐ

A trolibusz vezetője dühösen fékez, és hátraszól az utasoknak:

— Ki nyomta meg a vészcsengőt?!

Gyakran ismétlődő jelenet ez. Egyes kocsikon a leszállást jelző csengő ott van a vészcsengő mellett, míg más kocsikban a vészcsengő helyén van a leszállást jelző csengő. Az utas megszokott mozdulattal benyomja a gombot, leszálláshoz készül... A trolibusz vezetője bosszankodik. Jogosan.

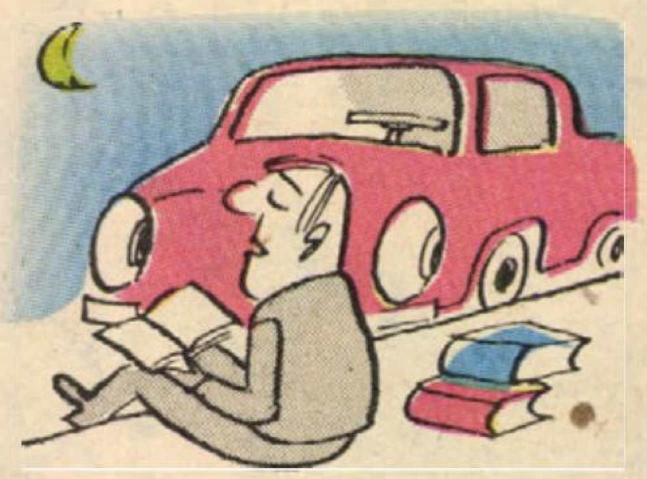
Nem lehetne minden kocsin egységesen felszerelni a csengőket?

(g-os)

CSAK RÖVIDEN!

Dr. Csengery János egyetemi tanár 1890-ben a Méhner Mesemondó sorozat 47. kiadványában „Ludas Matyi históriája" címen, rímes alexandrinusokban, egy népszerű költeményt jelentetett meg Budapesten. Tekintve, hogy ez a munka sem Csengery hagyatékában, sem a budapesti könyvtárakban nem található, nagyon kérem azokat a kedves olvasókat, akiknek ez a kiadvány a birtokukban van, vagy tudnak róla, hogy hol találhatom meg, szíveskedjenek engem értesíteni.

Dr. Gecsey István
Bp. XI., Villányi út 55—65.

Nem tudom megérteni, hogy a Fiat 500-as gépkocsihoz miért nem mellékelnek magyar nyelvű kezelési utasítást? Úgy gondolja talán a Mercur Vállalat, hogy minden gépkocsitulajdonos tanuljon meg németül vagy olaszul, a kocsija kedvéért?

Dr. H. V.
Győr

Községünkben van egy gázlerakat, de igen gyakran üres: sokszor előfordult már, hogy 7—8 napig nem volt gáz. Sőt, nemrégiben 24 napig nem tudtak gázhoz jutni az itteni fogyasztók. Ez tarthatatlan állapot, sürgős orvoslást kíván!

Bányai Gyula
Pusztaszabolcs

Az új menetrend életbe lépése óta izgalmas totójátékot űzhetnek azok az utasok, akik 16 és 19 óra között a ceglédi vonalon akarnak hazautazni a Nyugati pályaudvarról. Sohasem tudhatják, hogy melyik vágányról és mikor indul a vonatjuk, s azóta szinte állandó a 30—40 perces késés ezen a vonalon. Jól van ez így kedves MÁV?

Albert Béla
Vecsés

Van egy „Blue flame" elnevezésű petróleumfőzőnk, amelyet a használati utasítás tanúsága szerint a Sátoraljaújhelyi Fémlemezgyár készített. Kör alakú azbeszt bél kellene bele, de az üzletekben sehol sem kapható. Már a gyártó cégnek is írtunk, de sajnálkozva közölték, hogy a belet nem ők készítik, tehát nem tudnak küldeni. Hát most mitévők legyünk, ki tudna tanácsot adni?

Dr. Rácz Gyuláné
Lepsény

REGÉLEK

Esős hétköznap. A tihanyi Rege cukrászdában egyetlen asztal szabad. Odatelepszem. Az üzletvezető — rendkívül udvariasan — közli, hogy ez az asztal a felszolgálóké, ezért menjek ki a teraszra.

Kimegyek. Felszolgáló nem jön ki. Hiába, odabent asztala van. Később mégis kijön.

— Két kis adag fagylaltot kérek! — mutatok rá két kiskorú gyermekemre, akik éppen vacsora előtt és egy megfázás után vannak.

— Kis adag nincs, csak egység es hatgombócos!

— Az sok — mondom, és megismétlem előbbi alázatos kérésemet a kis adagról, melyet nem én találtam fel: az ország valamennyi cukrászdájában alkalmazzák.

— Mondtam, hogy nincsen — mondja a felszolgáló.

Szerencse, hogy zseni vagyok, és a legváratlanabb helyzetekben születnek a legzseniálisabb ötleteim:

— Nem lehet egy adagot két pohárban kihozni?

— Hát... azt éppen lehet — feleli a felszolgáló, de nem látszik az arcán, hogy nagyon lelkesedne korszakalkotó ötletemért.

Sebaj! Az ünneplés elmaradhat. A nagy feltalálókat sohasem értette meg a koruk...

(ő. f.)

KÖSZÖNJÜK!

A Ludas március 26-i számában szóvá tettük, hogy nagyon szeretnénk, ha községünk kapna egy gázcsere-telepet. Panaszunk a Déldunántúli Gázgyártó és Szerelő Vállalatnál megértésre talált, s alig két hónap leforgása alatt elkészült és üzemelni kezdett a cseretelep. Nagyon köszönjük az említett vállalatnak a rugalmas és gyors intézkedést!

Gombos László
Szulok Községi Tanács vb-titkára

Nagyon szerettem volna egy tízkalapácsos darálót, de sok utánajárásom ellenére sem tudtam szerezni sehol. Elpanaszoltam mindezt a Ludas hasábjain. Levelemre az ország számos helyéről kaptam ajánlatot, s azóta már vígan működik is a kis darálóm. Ez úton köszönöm meg mindenkinek, aki segítőkészen válaszolt a levelemre.

Nyilas Márton
Tököl

HÚSZ ÍV PAPÍR — ÉS A VILÁGSZÍNVONAL

Köztudomású, hogy néhány évvel ezelőtt a reklám és a csomagolástechnika terén nagyon elmaradtunk még az úgynevezett világszínvonaltól. Most viszont úgy érzem, hogy lassacskán átesünk a világszínvonal túlsó oldalára. Megérjük, hogy az utcai zugárus a napraforgómagot csak műanyag tasakban fogja forgalomba hozni, természetesen, megemelt áron.

Ez akkor jutott eszembe, amikor a minap bementem egy papírboltba famentes irodai papírt vásárolni. Ízléses kis nylontasakban húsz lap írópapírt és egy színes borítólapot kaptam, s mindez alig került duplájába a szokásos árnak, potom 2 forint 80 fillért számítottak fel érte. Hja, a világszínvonalat meg kell fizetni!

R. R.
Budapest

ÖRÖM

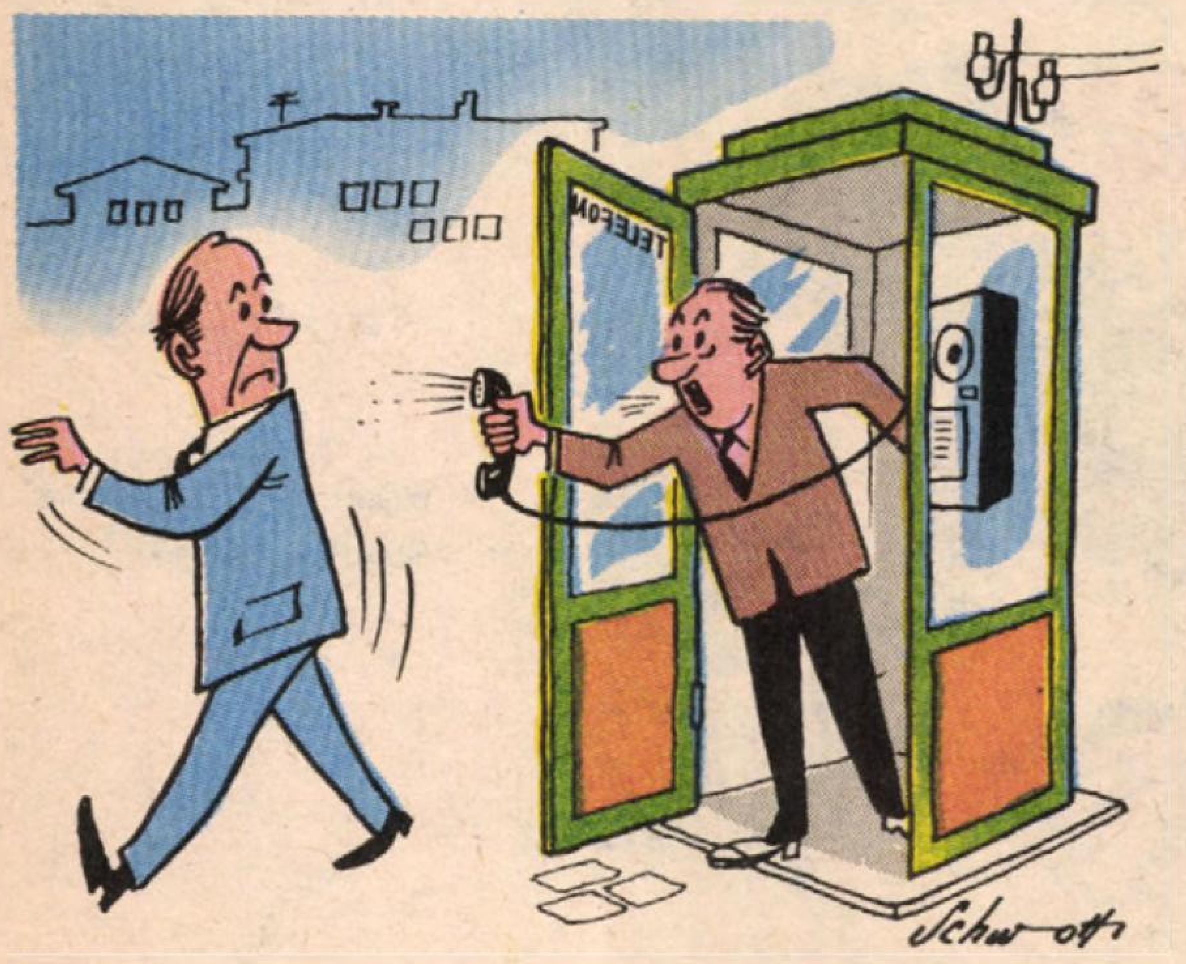

– Engem nem tudnak elüldözni. Hál' istennek, süket vagyok...

A DZSUNGEL TARZANJA

Erdei Sándor rajza

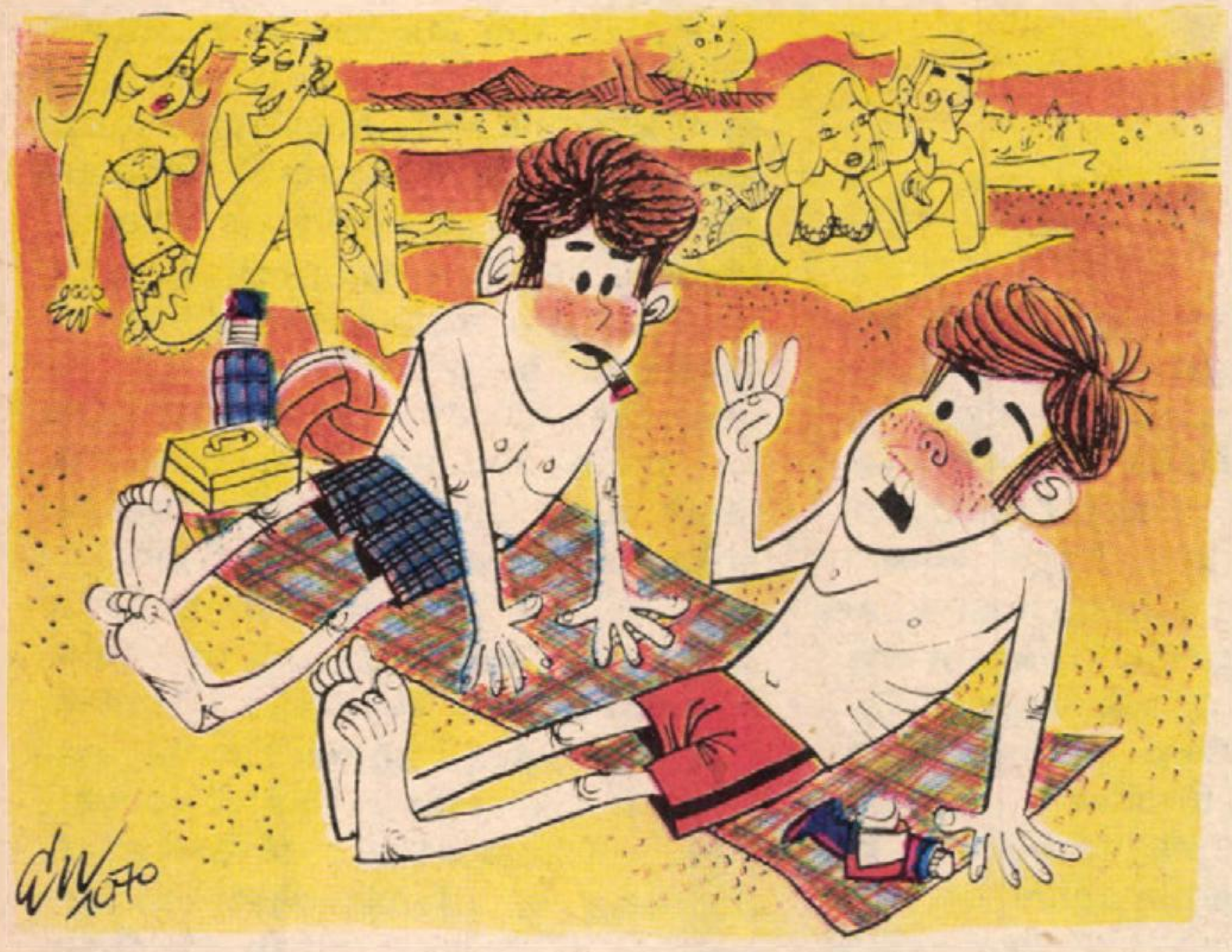

NINCS MENEKVÉS

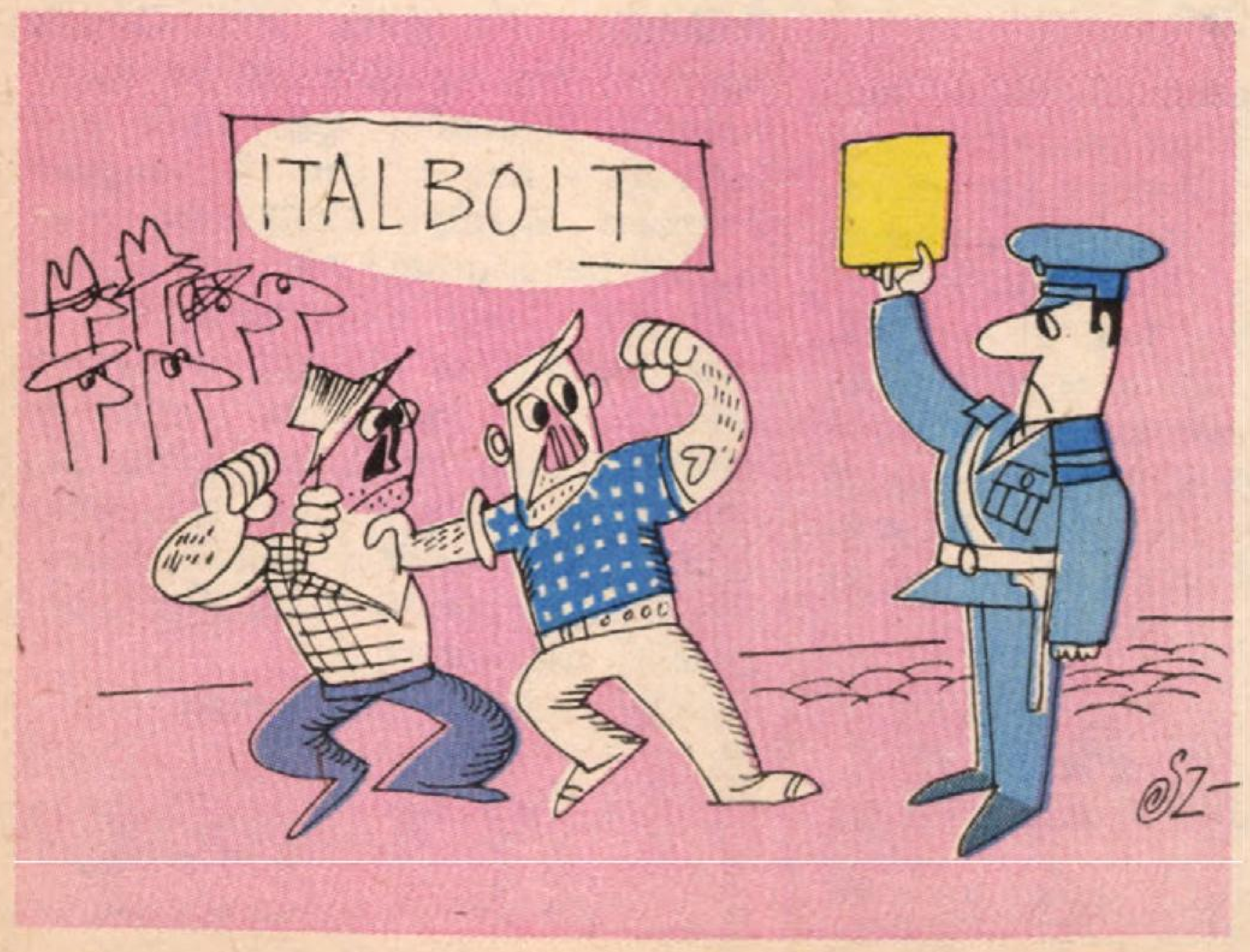
– De kérem, a felesége még beszél!

VAKÁCIÓN

– Úgy hiányzik a feleléstől való mindennapos rettegés!...

AZ ELSŐ FIGYELMEZTETÉS

LÁZÁLOM

Álmomban a francia Riviérán nyaraltam. Csuda szép volt. Egy hatalmas szálló huszadik emeletén béreltem egy kisebb lakosztályt. Mindössze három szoba és egy kis társalgó volt benne, ami — tekintettel arra, hogy egyedül voltam és nem vagyok túlzottan igényes — elegendőnek bizonyult.

Reggel levitettem magam két boyjal a szalonba. Volt ugyan lift és működött is, de a lift nem elég előkelő. A jobb vendégek boyokkal vitetik magukat a lépcsőn. Egy indiai maharadzsa négyboyos sebességgel haladt. Nekem megteszi a kettő is.

A szalonban az asztalomon magyar zászlót lengetett a légkondicionáló, és néhány gyerek — francia gyárosok csemetéi — megostromolt, hogy adjak nekik valamit. Mindegy, hogy mit, csak Made in Hungary legyen. Kiosztottam közöttük néhány magyar golyóstollat, nehogy mindent összefirkáljanak.

A szálloda fényes üzletsora előtt lefékeztem a boyokat. Minden ajtón ott virított a felírás: *„Csak forintért"*. És alatta: *„Itt beszélsz az magyar nyelv"*. Beléptem az egyik üzletbe. A bennszülöttek irigykedve néztek utánam. A bolt polcain a számukra elérhetetlen finomságok sorakoztak: Kossuth cigaretta, Utas üdítő, Erdei bambi és zsákszámra a háztartási keksz. A pultokon színes magazinok, amelyekért a bennszülöttek kemény frankkal fizetnének, ha hozzájutnának: Ország Világ, Képes Újság és Tükör, mindegyiken egy-egy csodálatos nő.

— Alázatos tiszteletem megvan az elvtárs részére — mondta földig hajolva a bennszülött kereskedő, amikor a boyok letettek a pult előtt.

— Öt darab Kossuthot kérek! — mondtam, és hanyagul a pultra dobtam egy forintost. A visszajáró harminc fillérből egy fénylő tízest a kereskedőnek, egyet-egyet pedig a boyok-

nak vetettem, akik felszólításomra — sétához volt kedvem — beálltak a parkírozóba.

Ezt követően egy kis lokálba léptem be. A helyiség tele volt, de amikor kiderült, hogy magyar vagyok, két asztalt megtisztítottak a bennszülöttektől. Az egyik asztalhoz én ültem, a másikra a svájcisapkámat tették, melyről a lokál közönsége akkor sem vette le a szemét, amikor egyszerre tizenöt csodálatosan szép nő vetkőzött a dobogón.

— Figyeled, milyen szép anyag?

— Nézd a színét!

— És az a fazon! Hiába, Magyarországon tudnak csak igazán öltözködni!

A tulajdonos mindvégig mellettem állt, és a kívánságaimat leste.

— Hogy tetszik a műsor? — kérdezte aggodalommal. — Tetszik tudni, mi a sztriptízt csak a kedves magyar vendégek kedvéért csináljuk.

— Miattam felesleges — ereszkedtem le hozzá. — Nálunk is van éppen elég.

— Tessék csak várni, most jön a java — hajolt meg a tulaj, majd nemsokára megjelent a dobogón Juliette Gréco, Mireille Mathieu és Yves Montand, és miután meghajoltak felém, majdnem hibátlan magyar kiejtéssel kezdték énekelni: „Kislány a zongoránál..."

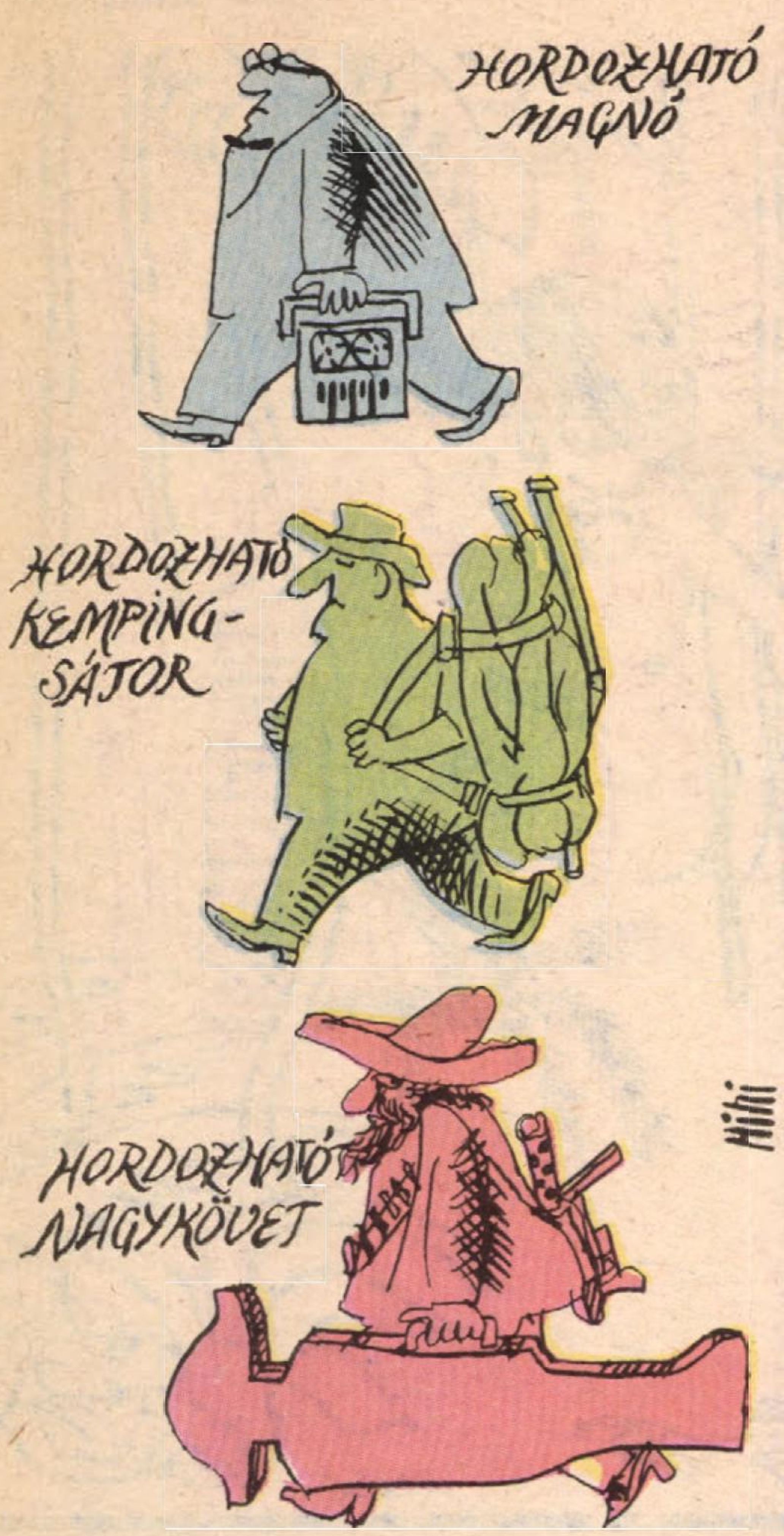
Adtam a tulajnak egy forintot, hogy ossza szét a művészek között, majd eltávoztam. Visszamentem a szállodámba, és álomra hajtottam a fejem. És akkor azt álmodtam, hogy Siófokon vagyok, ahol kinevetnek a forintommal, a pincérek lenéznek, és a szállodasor üzleteibe még belépnem is tilos.

De ez már nem volt álom, mert nem a Riviérán, hanem Siófokon nyaraltam.

Úgy kell nekem. Miért nem mentem a Riviérára.

Ösz Ferenc

PRAKTIKUS KÖR

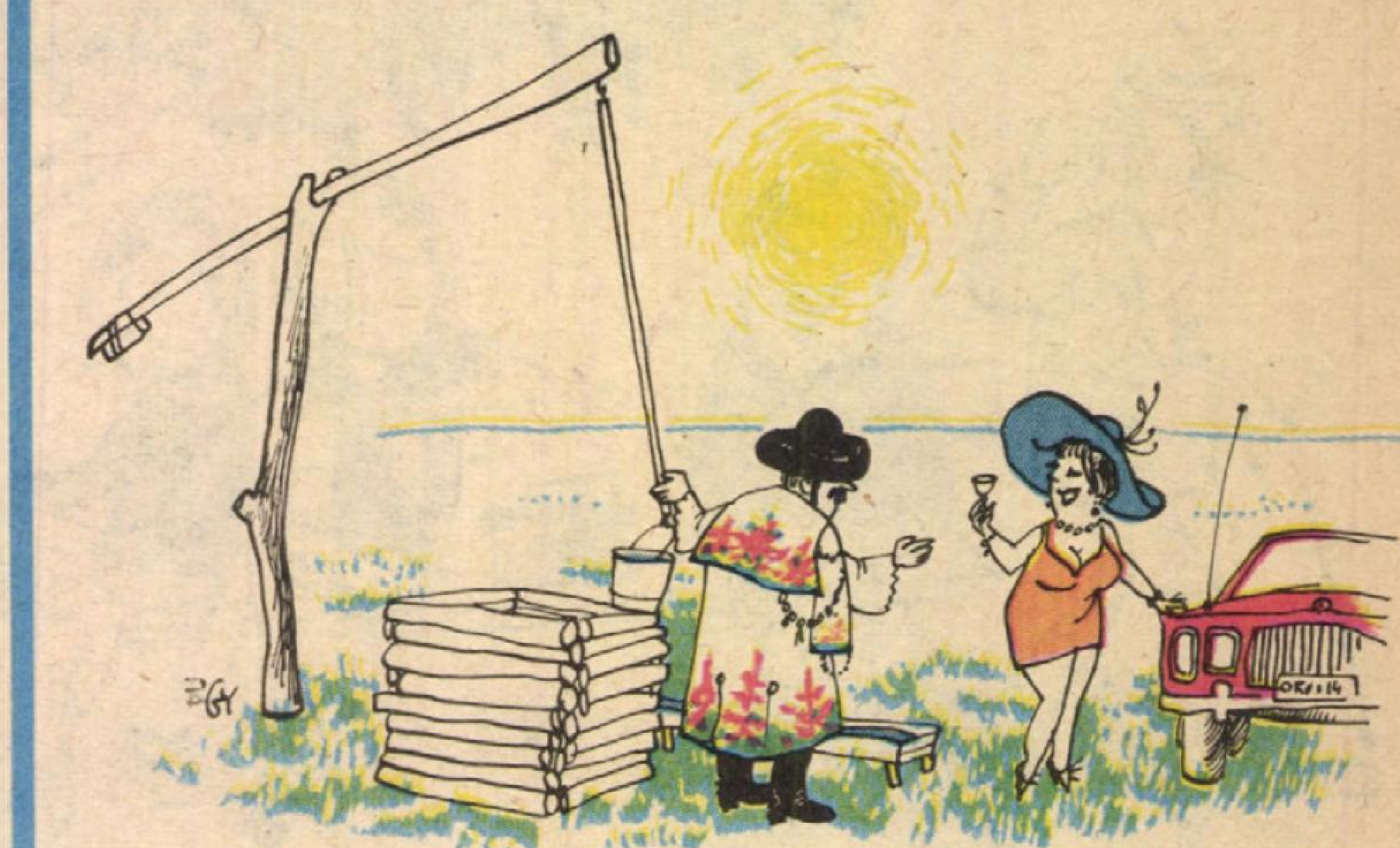

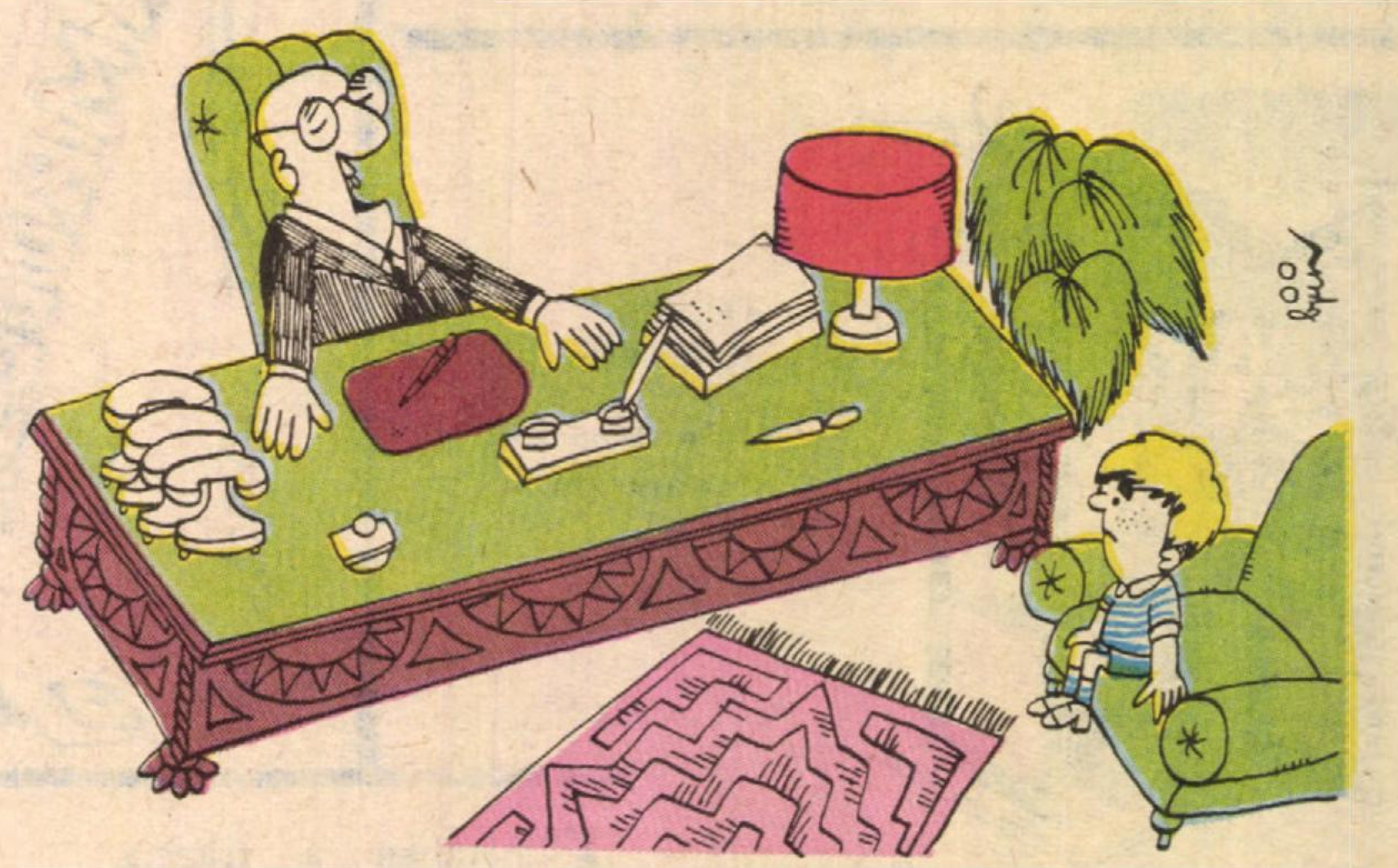
MINISZOKNYA A KÓRHÁZBAN

Az angliai Bradford egyik kórházában a kórházi hatóságok kifogásolták Janet Amidullas ápolónő ruházatát. Annak ellenére, hogy Janet nővér szoknyája majdnem combközépig ér, a kórház vezető személyiségei azt állították, hogy a jelenség emeli a férfibetegek vérnyomását.

Felmerült az a megoldás, hogy Janet kisasszonyt olyan kórtermekben foglalkoztassák, ahol a férfibetegek alacsony vérnyomásban szenvednek, erről az ötletről azonban még nem döntöttek.

ROMANTIKA

NAGYVONALÚ APA

– Nos, miben lehetek a segítségedre, kisfiam?

VÁLASZ AZ EXILKORMÁNYNAK

IMRE DE PATAKY ÚRNAK,

A MAGYAR NEMZETI KIRÁLYI EXILKORMÁNY ELNÖKÉNEK

MÜNCHEN

Elnök Úr!

Örömmel jelentem Önnek, hogy szerkesztőségünk postása, a mi kedves Gergely bácsink, rendkívüli intelligenciával rendelkezik. Amikor kézbesítés céljából a kezébe vette az Ön levelét és a borítékon látta a cégjelzést (a hitelesség kedvéért bemutatom:)

MAGYAR NEMZETI KIRÁLYI EXILKORMÁNY
(Königl. Ungarische Nationale Exilregierung)
8 MÜNCHEN 75
München, 1970

azonnal tudta, hogy a levelet egy vicclaphoz kell vinnie. Elhozta tehát hozzánk, a Ludas Matyihoz. Ezért, Elnök Úr, szíves engedelmével, én válaszolom meg az Exilkormány levelét.

Mindenekelőtt: örömmel vettük tudomásul, hogy az exilkormány „nemzeti magyar királyt" készül választani. A király, mint olyan, világszerte egyre inkább hiánycikk, s ha a Münchenben székelő magyar exilkormány királyt választ, a fogyasztók jogos igényét elégíti ki. Más azonban a helyzet Bárány Matildkával. Ön azt kéri, hogy nevezett hölgyet (aki ápolónő) haladéktalanul és megfelelő kísérettel küldjük ki Münchenbe a magyar exilkormányhoz.

Én méltányolom és indokoltnak is tartom, hogy Elnök Úr körül egy jól képzett ápolónő tevékenykedjék, de Matildka még sohasem dolgozott ideggyógyintézetben, és minden efféle prakszist nélkülöz. Mindenesetre, engem személy szerint, rendkívüli módon meghatott, hogy Ön több mint két évtized távlatából is ilyen nagyra becsüli a magyar nőket. Ez meggyőz engem arról, hogy Ön, Elnök Úr, mennyire ragaszkodik a magyar hazához. Nem elég Önnek, hogy Magyar Nemzeti Királyi Exilkormányt tart fenn ott Münchenben, hanem még magyar hölgytársaság után is áhítozik. Ragaszkodását a hazához bizonyítja az a törekvése is, hogy — mint azt a „magyarsághoz" intézett memorandumában olvasom — Magyar Házat alapítson München városában. *„Erkölcsi és anyagi támogatások azok a tényezők, mely e közös mű megvalósításához vezetnek!"* — írja Ön ékesszólóan. (Így, szép magyarsággal! Egyestöbbes, Elnök Úr!)

Hogy az Ön által felszólított magyarság mennyiben váltotta be a hozzá fűzött erkölcsi és anyagi reményeket, arra nézve nincsenek adataim. Nem hallgathatom el azonban: nekem nagyon tetszik, ahogyan Elnök Úr a levelét befejezte. Ezt is reprodukálom. Hadd lássa a magyarság, hogy mennyire hiteles, és hogy Ön mennyire magyar! A levelét ugyanis így fejezi be:

Szives magyar üdvözlettel:
Imre de Pataky
Chef der Ungarischen Exilregierung

(Anyanyelvünkre fordítva: a számüzetésben levő magyar kormány elnöke. — A szerk.)

Nem szeretném azonban, ha akár Ön, Elnök Úr, akár pedig a vezetése alatt álló Magyar Nemzeti Királyi Exilkormány azt hinné, hogy nem kívánok érdemben foglalkozni levelével. Annál kevésbé tehetem ezt, mert Ön a levelében nyomatékosan felhívja a figyelmet arra, hogy milyen magas közjogi méltóságot tölt be Münchenben. „A régens 1947 óta *én* vagyok!" írja Ön, ha netán valaki ezt nem tudná. Mert, hogy Ön az Exilkormány elnöke, az még csak hagyján, de hogy régens, az már döfi! Engedje meg tehát, hogy legalább az ápolónő tekintetében segítségére legyek:

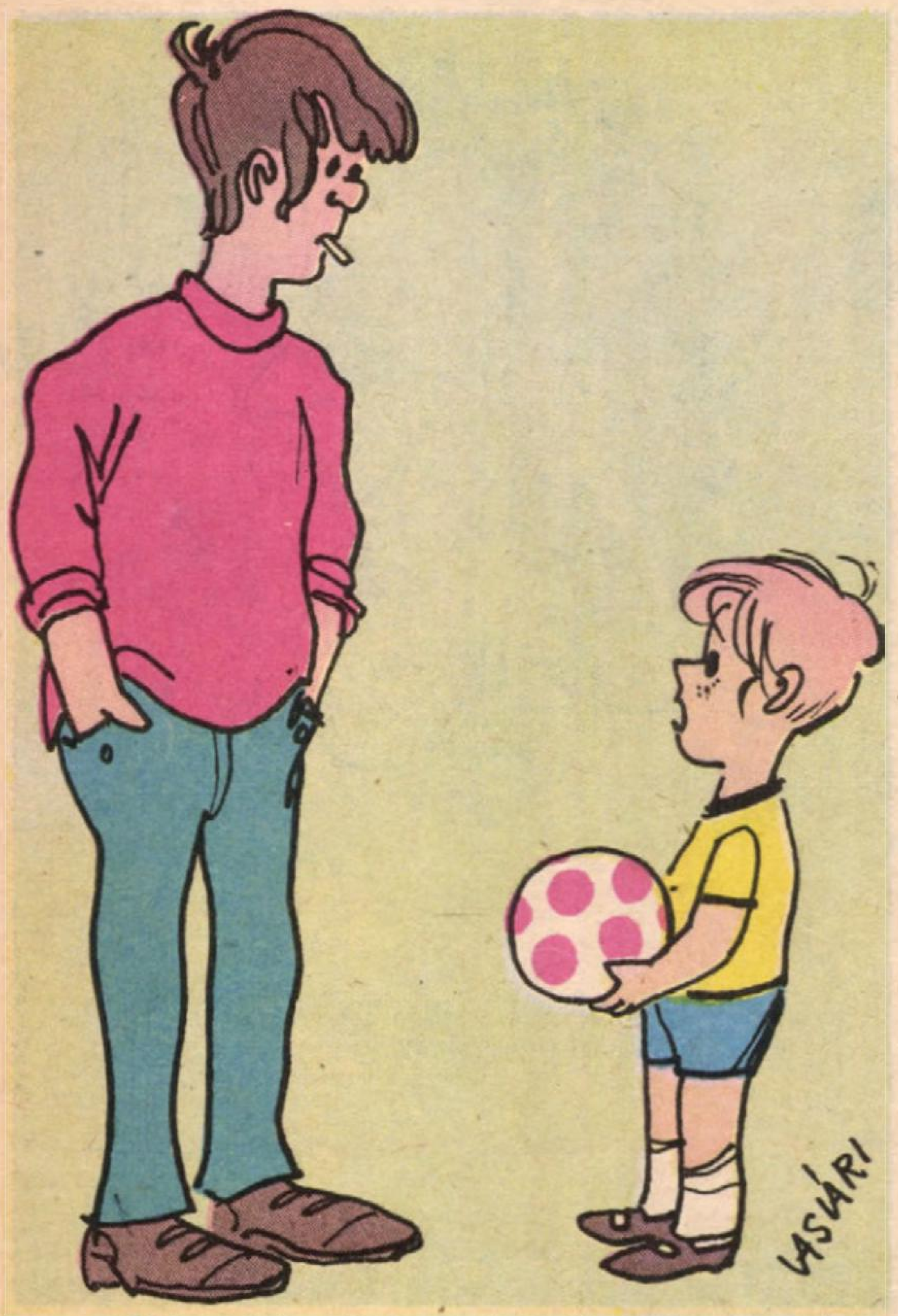
Méltóztassék, Elnök Úr, hivatalosan megkeresni a Német Szövetségi Köztársaság fővárosában, Bonnban az illetékeseket, és igényeljen tőlük egy olyan kiválóan képzett ápolónőt, amilyenre Önnek leginkább szüksége van. Tudomásom szerint a Német Szövetségi Köztársaság mindenre kiterjedő információs szolgálattal rendelkezik. Bizonyára tud Önnek ajánlani egy megbízható és szakképzett ápolónőt, vagy akár egy intézetet, ahová Ön, a Magyar Nemzeti Királyi Exilkormánnyal együtt bevonulhat. Jóllehet, a Német Szövetségi Köztársaságnak a már említett és világszerte ismert információs szolgálata ellenére sincs fogalma arról, hogy Ön, Elnök Úr, Münchenben működik. Jelentkezzék tehát sürgősen Bonnban, hogy ezzel is szolgálatot tegyen új hazájának.

Szíves magyar üdvözlettel:

Georg de Földes

Stellvertretender Chefredakteur
Ludas Matyi

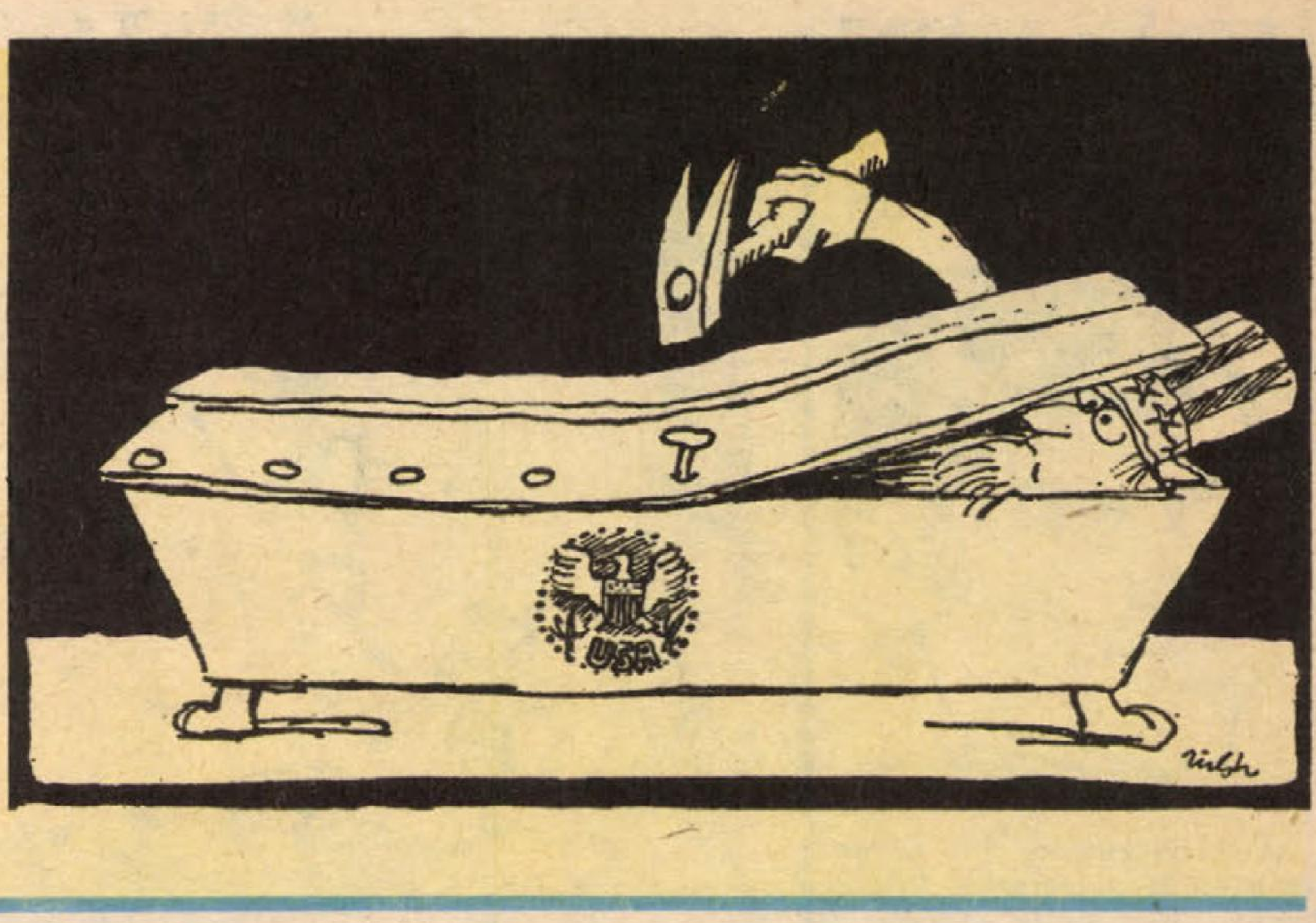
KÉRDEZ A GYEREK

– Már elvégezted a technikumot, és még nincs kocsid?...

AMERIKAI KÜLPOLITIKA

(„Volkstimme", Bécs)

TERROR

– Ha nem takarodnak vissza a szobájukba, kinyitom a vízcsapot!...

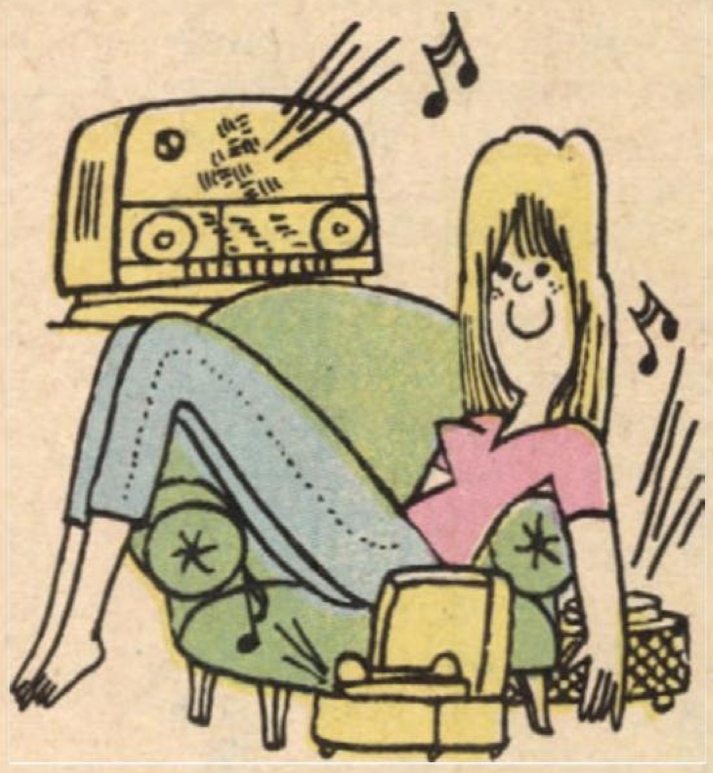
MAGNÓSOK (SZÜLEI), FIGYELEM!

A mai napon a gyermekeim előidézte *zajszint* kábé 130 fonra emelkedett, jómagam meg a plafonra.

Felvilágosulatlan, konzervatív, retrográd szülők értetlenséggel szemlélik az új generáció hangigényét, a lelki terror eszközével rájuk akarják kényszeríteni a maguk elviselhetetlenül álmos életformáját, amelyet még a régi rendszerben, a kapitalista kizsákmányolók előtti meghunyászkodás idegzett beléjük. Ahelyett, hogy rokonszenveznének gyermekeik felszabadult harsányságával, ami *valamiképpen* egy kiegyenesedett gerincű, új nemzedék egészséges lázadásának jele — a kispolgári otthon vaskalapos kriptacsöndjét állítják eléjük követendő példaként.

Én bezzeg homlokegyenest másképp *viszonyulok* a témához. Ha a gyermekeim előidézte hangmennyiség átlépi azt a bizonyos *zajküszöböt*, amely a kényszerzubbonytól elválaszt, igyekszem a dolgok mélyére nézni. Legott tudományos *felmérésbe* kezdek, amelyben felhasználom az ifjúságszociológia és a zenepedagógiai tesztek korszerű vívmányait. A begyepesedett gondolkodású, nyárspolgári szülők habozás nélkül megőrülnek, ha gyerekeik elkezdik bőgetni a tömegkommunikációs és elektronikai szerkezeteket. Én nem. Gyötrelmes ön- és környezetvizsgálatba fogok: milyen társadalomlélektani okok hívják életre azokat a zajokat, amelyektől a falra mászom.

Tulajdonképpen mindaz, amit csinálnak, teljesen logikus, magától értetődő, s *az atomkor velejárója.* A lányom bekapcsolja az asztali rádiót, majd bekapcsolja a magnót, a magnóra felveszi azt, amit a rádióban játszanak. De amit a

rádióban játszanak, az megvan a lemezen is, bekapcsolja hát a lemezjátszót, hogy meggyőződjék róla, nem csal-e a rádió, nem téved-e a lemezjátszó. A fiam sem vesztegeti az időt, kinyitja a táskarádiót, mert annak jobb a hangszíne. A rádióban sugárzott számokat felveszi a magnóra, aztán a lemezjátszó zenéjét átjátssza magnóra, majd a magnófelvételt visszajátssza, egyezteti a lemezfelvétellel, a lemezfelvételt az asztali és a táskarádióval. Mikor mindez megvan, az egészet visszajátsszák, a felét törlik, a másik felét ismétlik. A maradékot rájátsszák a Kovaházy gyerekek magnójára, amelyre előzőleg felveszik a Bummweiler gyerekek lemezjátszójának menő számait is. Node ezek után, még mindig nyitott kérdés, vajon a Kovaházy, a Bummweiler gyerekek vagy a miéink felvétele a jobb-e. Így aztán mindent bekapcsolnak, ami él és ordít, úgyhogy pillanatnyilag valóban muzikális a légkör: két magnó, négy rádió és három lemezjátszó szól egyszerre, felváltva vagy kis megszakításokkal.

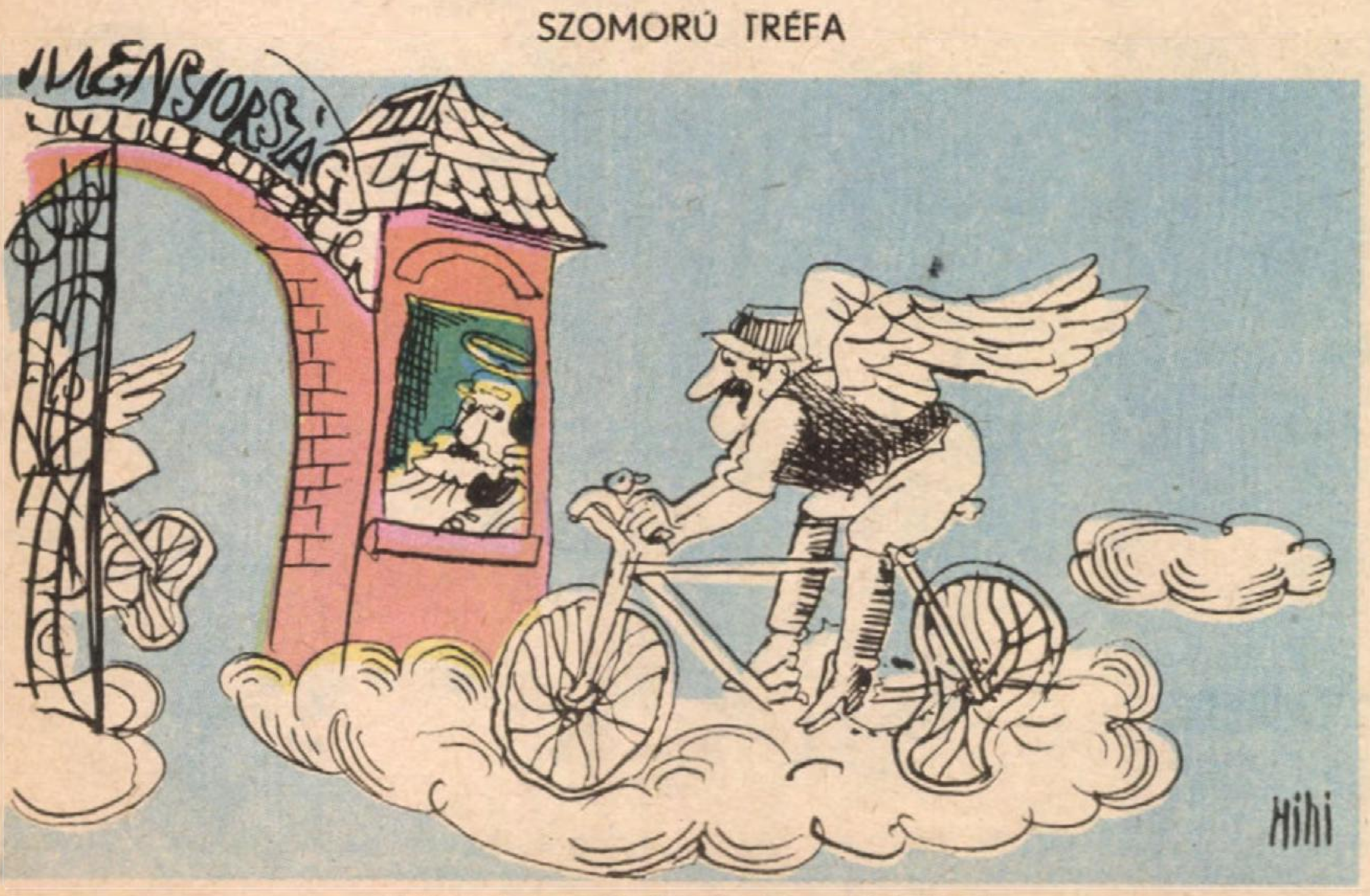
(Nem, apukám, nem vagyunk süketek, a szakirodalom szerint a zenei effektusok a legmagasabb hangtartományokban érvényesülnek a legtisztábban, és különben is, *ez a zene* csak így élvezhető, ez nem menüett...)

Valahol tulajdonképpen igazuk van. És én még rendre akartam utasítani őket?! És én még azzal vádoltam őket, hogy süketek, amikor nem is ők, hanem én leszek napról napra, egyre süketebb, egyre süke-tebb, egy-re süüü-kee-tebbb...

Csak tudnám, hogy mitől?

Novobáczky Sándor

SZOMORÚ TRÉFA

– Megint egy kivilágítatlan biciklista.

BÍRÓSÁGON

– Miután látom, hogy egyformán gondolkoznak, semmi oka sincs a válás kimondásának.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A szentendrei Fő téren az idén is eljátsszuk Pikko herceg történetét. Ismét a dadogó követet fogom alakítani, és a próbákat újból a forgalmas téren tartjuk. A színpad és a nézőtér közötti útrészen a múlt évben olyan élénk volt a forgalom, hogy a járókelők egy része — az első pillanatokban — nem is érzékelte, hogy mi ott színházi előadásra készülünk. Természetesen kosztümök nélkül próbáltunk, és az arra sétálók hangos megjegyzéseikkel néha megzavarták a próbát. Különösen az én dadogásom keltette fel érdeklődésüket. Egy idősebb szentendrei bácsi fel is szólt nekem a színpadra: „Mondja, öcsém, maga mindig dadog?” Bólintottam, hogy igen. Tovább kérdezett: „Aztán mit csinálnak itt?” Megmagyaráztam neki, hogy színházi előadásra készülődünk, és most próbálunk. Tréfás kedvemben voltam, és mindezt dadogva mondtam el neki — ha már előzően tudtára adtam, hogy én mindig dadogok.

Nem ment el, hanem egy darabig nézte a próbát, azután megint megzavart: „Mondja csak, maga dadogó, miért nem kezelteti magát?”

— So-sokba kerülne! — válaszoltam.

Nagyon csodálkozott, hogy a „komédiásokat” nem kezeli ingyen az SZTK.

Egy kis ideig zavartalanul próbáltunk, de azután megint záporoztak a kérdései. Egy szemközti ház erkélyéről rászólt valaki:

— Hagyja már békében a művész urat!

Erre veszekedni kezdtek, majd az öreg megkérdezte tőlem:

— Hát én zavarom magát?

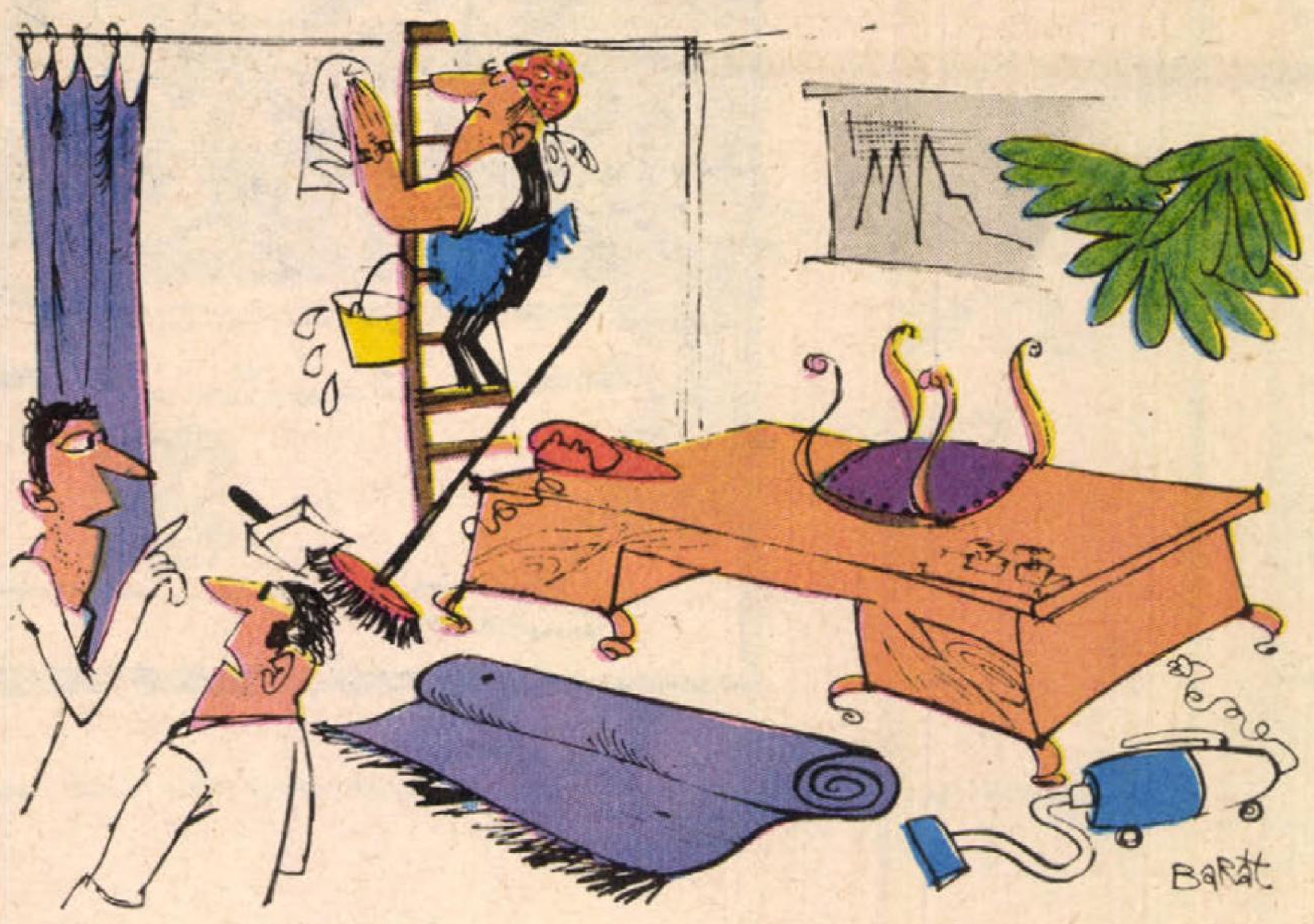
— Dehogy kérem, tessék csak nyugodtan beszélni. A próba nem fontos.

Ezúttal nem dadogtam, tisztán, akadozás nélkül mondtam el a válaszomat. Csodálkozva állapította meg: „Hiszen maga most nem is dadogott!”

— Kérem — válaszoltam magyarázatképpen —, én sajnos, mindig dadogok, csak akkor beszélek folyékonyan, ha szimulálok.

Sztankay István

MEGTÉVEDT IGAZGATÓ

– Kethónapi javító-nevelő munkára ítélték.

HÁZTŰZNÉZŐ, 1970

– Tudnom kell, hogy mennyi van a menyasszonyom betétkönyvében . . .

FÉLFOGADÁS

Életbevágóan fontos ügyben beszélnem kellett egy bizonyos hivatal vezetőjével. Halkan, illedelmesen kopogtattam a titkárság ajtaján. Szigorú tekintetű, fekete csontkeretes pápaszemet viselő, középkorú nő ült az íróasztal mögött. Sajnos, jól ismerem a titkárnőknek ezt a típusát. Halált megvető bátorsággal, ördögi furfanggal védelmezi a főnökét mindenféle ügyféltől, betolakodótól. De én is elszántam magam a végsőkig. Keményen harcolni fogok, hogy tűzzenek ki egy konkrét dátumot, amikor a hivatal nagy tekintélyű vezetőjével beszélhetek.

— Tessék. Mit óhajt? — kérdezte a nő udvariasan, de én tudtam: alig várja, hogy elüldözhessen. Minden erőmet összeszedtem, és igyekeztem ércesen, határozott hangon beszélni.

— Rendkívül fontos ügyben, személyesen kell beszélnem a főnök elvtárssal. — Tisztelettel meghajoltam a párnázott ajtó felé. — Szíveskedjék előjegyezni kérésemet . . .

FANTASZTIKUS NOVELLA

A titkarnő, legnagyobb ámulatomra, kedvesen elmosolyodott, és így szólt:

— Parancsoljon befáradni!

Nagyon furcsa képet vághattam, mert a hölgy megkérdezte:

— Valami baj van? Rosszul érzi magát?

— Nem. Semmi bajom.

Tehát a jövő hét melyik napján szabadna alkalmatlankodnom?

Hűvös tenyerével megsimogatta a fejemet:

— Fáradjon be a főnökhöz. Azonnal. Nálunk éjjel-nappal van ügyfélfogadás. Még ebédidőben is, mert a főnök töpörtyűt eszik staniclíból, és közben is szívesen tárgyal az ügyfelekkel. Tehát, gyerünk csak befelé . . .

Olyan váratlanul ért mindez, hogy zavartan hebegtem:

— Most nem vagyok úgy öltözve. Talán megbeszélhetnénk egy dátumot . . .

— Miért várna addig? A mi hivatalunkban nincs bürokrácia. Nyitva az ajtó, tessék befáradni!

— Kérem, nekem ez olyan szokatlan . . . Össze kell szednem a gondolataimat, ugyebár, meg minden egymás — nyögtem idegesen, és hátráltam a kijárat felé.

A titkárnő biztatóan integetett:

— No, jöjjön szépen. Nem kell félni. Egy perc múlva már ott ülhet a főnök előtt.

Félszegen gyűrögettem a kalapomat. Hogyan legyen bizalma az embernek egy olyan hivatali főnökhöz, aki még csak meg sem várakoztatja az ügyfelet?

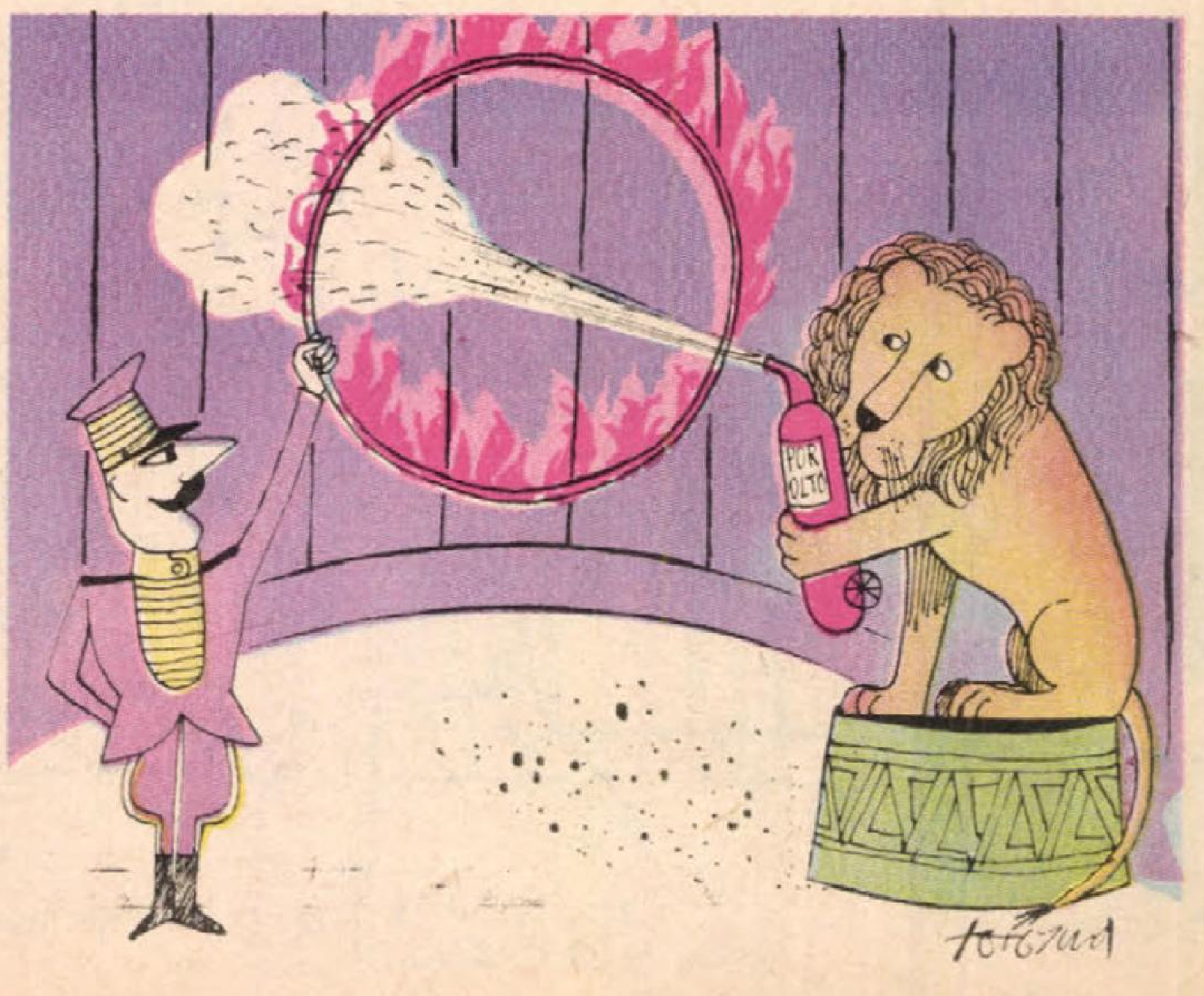
— Kérem tisztelettel, momentán nekem ez az időpont nem alkalmas. Tetszik tudni, a feleségemet éppen ma vitték be a klinikára . . . A főorvos úr szerint ikreket várhatunk! — kiáltottam már a folyosóról.

— Akkor mikor lesz szerencsénk önhöz? — kérdezte kétségbeesetten a titkárnő.

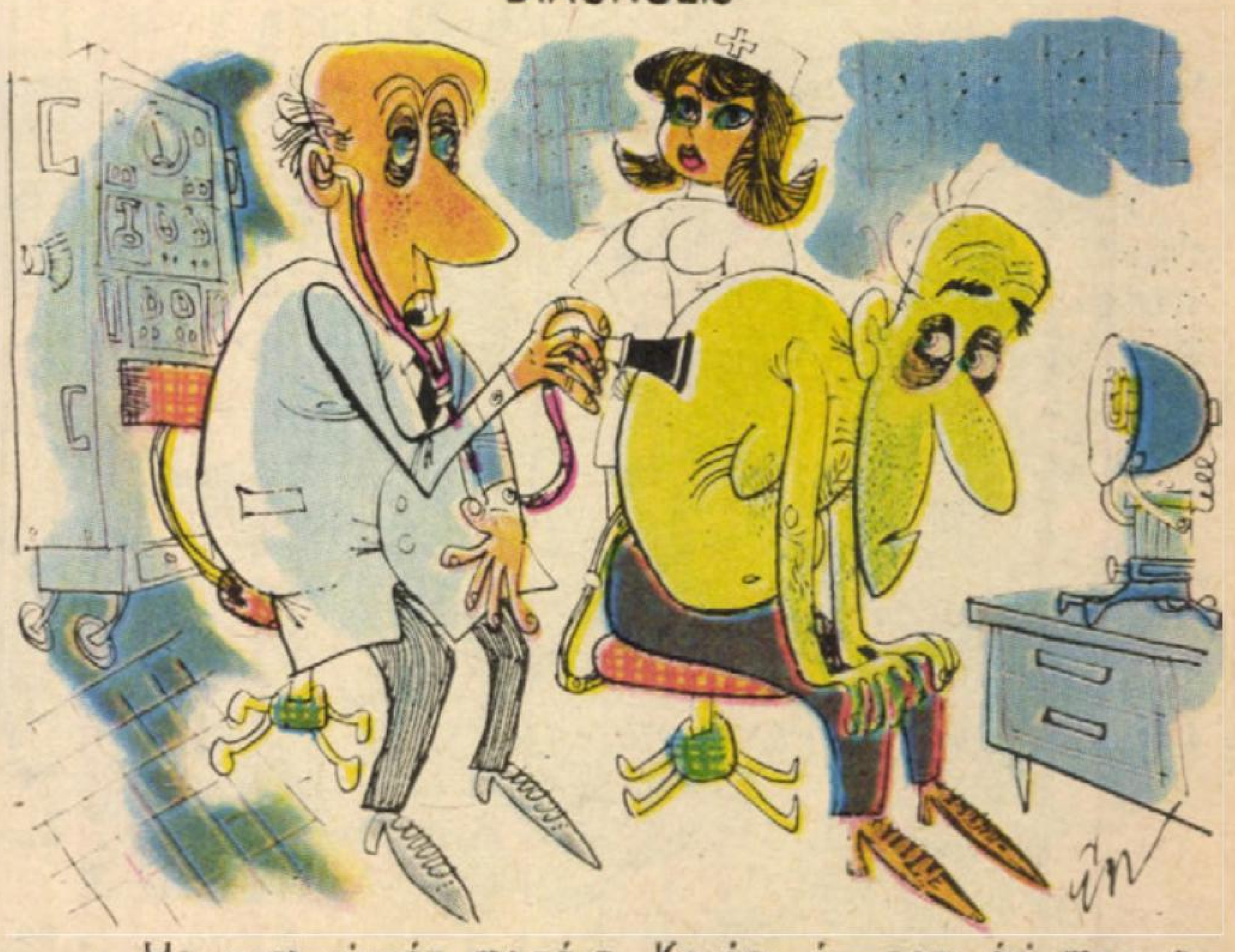
— Mondjuk két hét múlva, szerdán, tíz és tizenkettő között. De előbb hívjanak fel telefonon, mert nem biztos, hogy ez az időpont alkalmas nekem — kiáltottam zavartan, és pánikszerűen elrohantam.

Galambos Szilveszter

AZ IDOMÍTÁS CSODÁJA

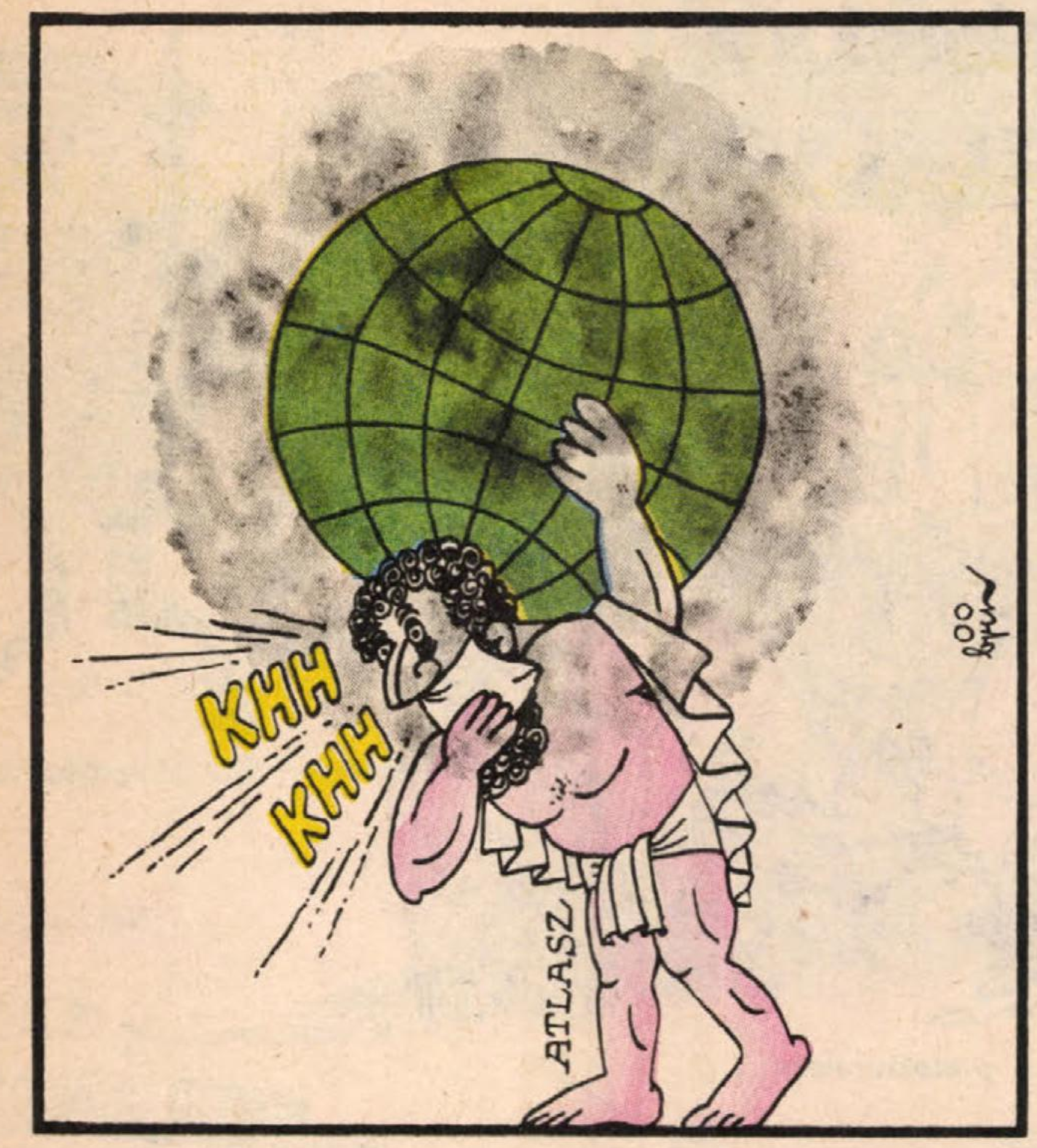

DIAGNÓZIS

– Ha nem vigyáz magára, Kovács úr, nem éri meg a Trabant kiutalását!

NÖVEKSZIK A LÉGKÖR SZENNYEZETTSÉGE

DIPLOMATA-RABLÁSOK IDEJÉN

– Keresd!...

STRAND-TOTÓ

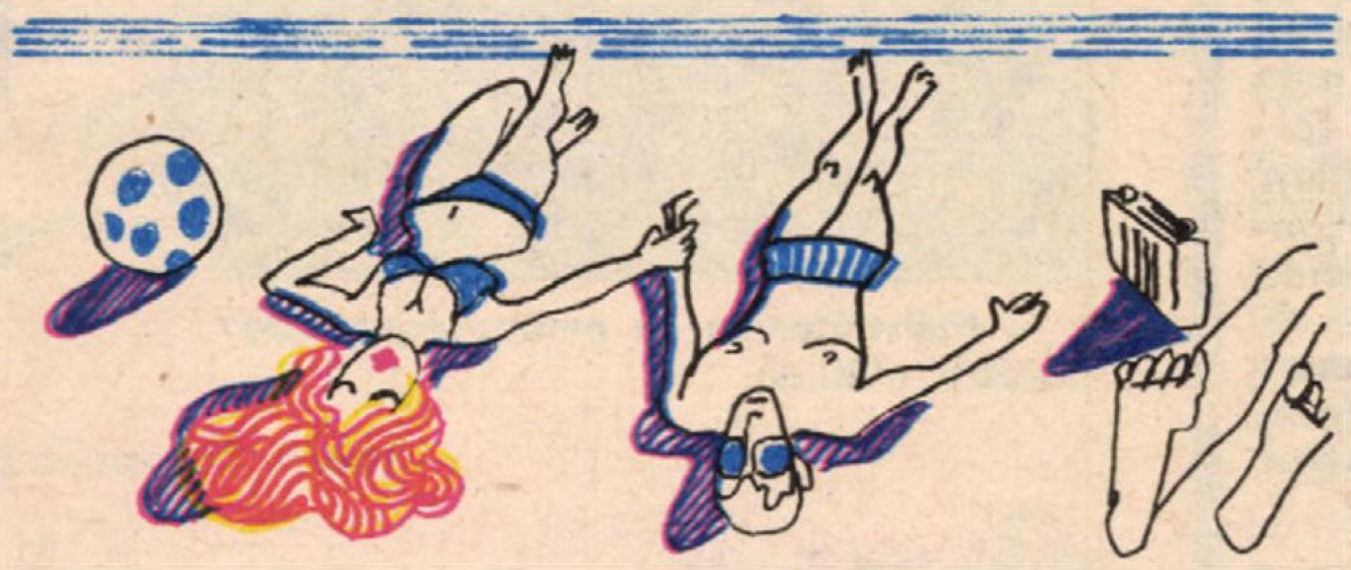
Itt a nyár: az északi félteke lakossága pillanatokon belül megkezdi a szabad térségek elözönlését. Rövidesen szervezett és spontán szabadtéri játékok indulnak mindenütt; megtelnek a nézőterek, nyaralók, vízpartok és strandok hazánkban is.

Sokan azt hiszik, hogy a strandokon csak sorban állni, tülekedni, napozni és hűsölni lehet, mert nem ismerik a legszórakoztatóbb játékok egyikét: a strand-totót. Pedig a strand-totó roppant üdítő elme-torna, kiválóan fejleszti a kombinációs készséget, szenzációs meglepetésekkel kecsegtet, és nem utolsósorban teljesen ingyenes mulatság.

A játék lényege, hogy csaknem meztelen, tehát szemre egyforma embertársainkról, pusztán magatartásuk alapján állapítjuk meg, hogy kicsodák. Szeretnénk a leggyakoribb alaptípusok fölismeréséhez néhány hasznos útmutatást közreadni.

A strand-totóban, sajnos, igen ritkán érvényesül a papírforma. Mert például arról a sziszegve veszekedő, dühösen hadonászó középkorú párról ott mindenki azt gondolhatná, hogy régi házasok. Pedig szó sincs erről: kollégák ők, boldogtalan szerelmesek, akik épp azért ilyen ingerültek, mert nincs egy zug, ahol jók is lehetnének egymáshoz. Most pont azon veszekednek, hogy a férfi mikor lesz hajlandó végre beadni a válóperét? S hogy ezek után beadja-e egyáltalán? Tippünk: X.

A veszekedő pár szomszédságában fiatalok napoznak, egymás kezét fogva. Ó, mily megindítóan szerelmesek! — gondolhatná a felületes szemlélő. Rutinosabb strand-totós azonban rögtön tudja, hogy ezek öreg házasok; talán

fél éve is már. Ez az egyetlen hely, ahol ordítozás nélkül elvannak; az asszony csak azért kapaszkodik embere kezébe, nehogy az más nők után kóricáljon, míg ő szunynyadni próbál.

Emitt egyszerű asszony vesződik négy vásott csemetével. Önök most egy meggyötört családanyára tippelnének. Ne tegyék. E gyermekek igazi mamái most Baden-Badenben túráznak; szalámijuk és dollárjaik már fogytán. Aki itt a gyermekekre ügyel: vállalkozó szellemű pótmama csupán a III. emelet 4-ből, neki magának nincs is gyereke.

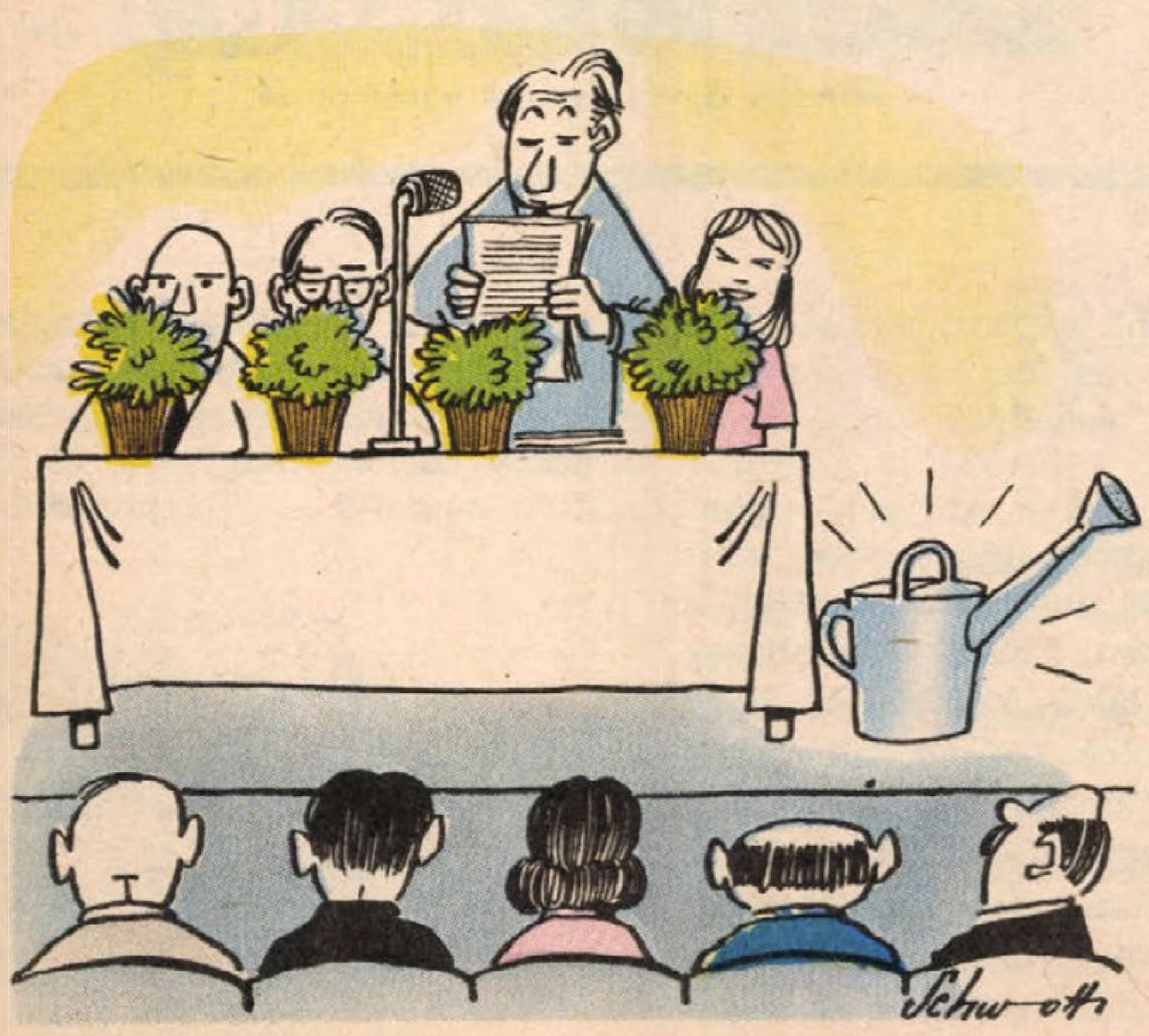
A strand igazi sztárjai: a külföldiek. De vajon melyik úszónadrágban tartózkodik valóban külföldi? Az előbb ugyan háromszor elbődült a hangszóró, hogy Mr. Flytoxot keresik telexen Chicagóból, de aki erre látványosan kinyargalt, az valójában Kiss kartárs Lőrincről, bérelszámoló egy kátéeszben. Így csinál reklámot magának.

De hát akkor melyik a külföldi, a leányszívek vágya, a gazdag iparmágnás? Az a decens úr ott, porcelánnadrágban, arany karórával? Dehogy, dehogy. Az a kabinos. Már elég gazdag, de még nem elég külföldi.

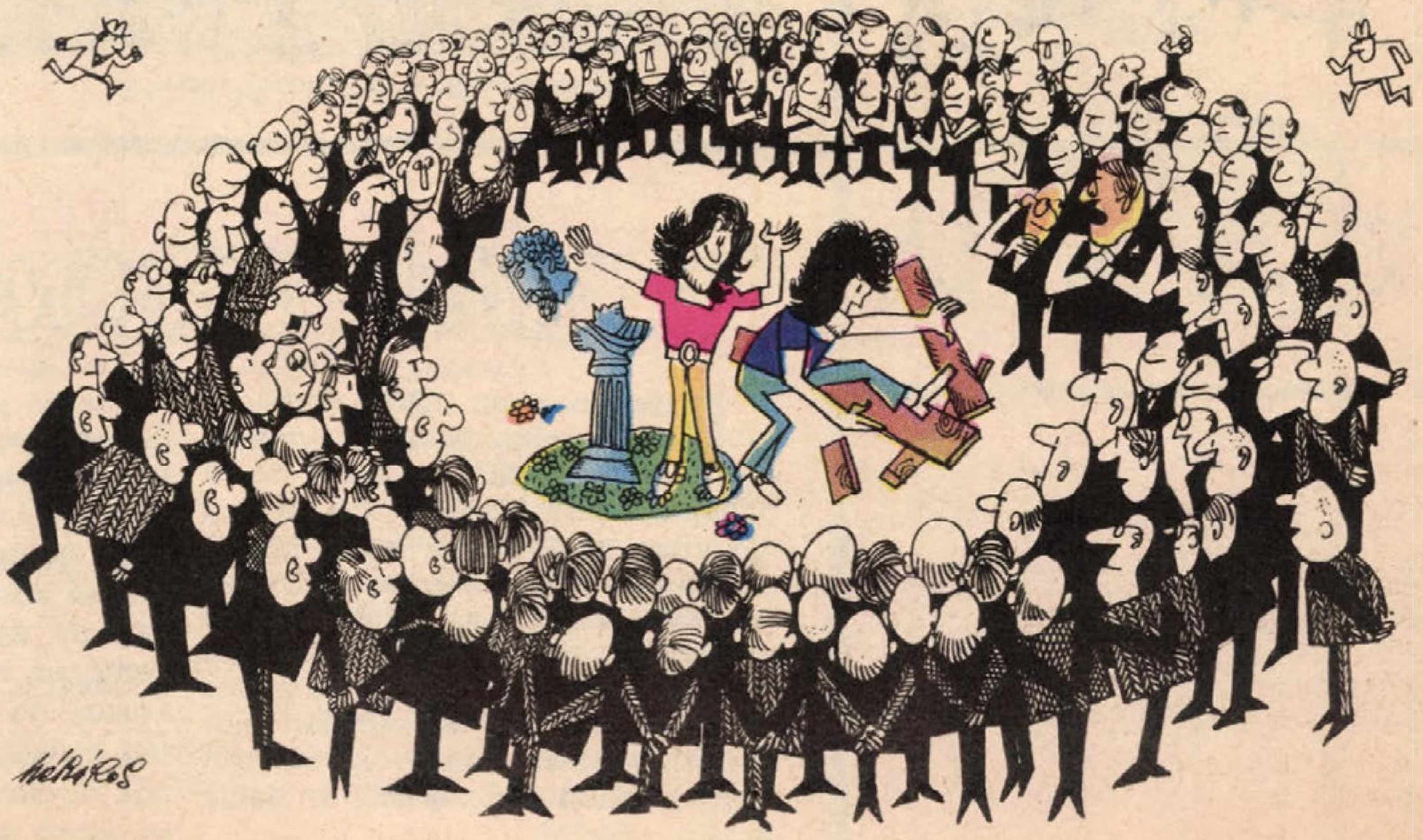
Az igazi külföldit nem veszik észre. Ott hever a napon, cingáran és hófehéren. Itt piheni ki a külföldiség fáradalmait, inkognitóban marad. Már csak azért is, nehogy fölismerje az első felesége, akitől anno dacumál megszökött innét a Tavaszmező utcából.

Kaposy Miklós

HOSSZÚNAK ÍGÉRKEZŐ ÉRTEKEZLET

NEHÉZ ESET

– Fantasztikus, nem bírunk ezzel a néhány rendbontóval!

A NAGY KÍSÉRLET

Olvasom az újságban, hogy a Fővárosi Kertészeti Vállalat az idei nyáron kísérletképpen pihenőszékeket és nyugágyakat állít fel a Margitsziget pázsitjára. Vagyis kísérletezni kezdenek azzal, ami évtizedek óta bevált a világ minden városában, így annak idején egy bizonyos Budapest nevű városban is, ahol a Duna-korzón Buchwald-székeket állítottak fel. Az idén Londonban, ahol a kőóriások között rengeteg park található, magam is sziesztáztam egy nyugágyban. Párizsban meg élénk vitám támadt egy öregasszonnyal, amikor néhány percre leültem egy évszázados vasszékre, és ezért két Coca-Cola árát követelte rajtam.

Elképzeltem, hogyan folyik majd le nálunk a nagy kísérlet. A Kertészeti Vállalat emberei elrejtőznek a vastag törzsű fák és a dús bokrok rejtekében, és onnan figyelik, hogyan reagálnak a pázsiton sétálók az ott felállított pihenőszékekre és nyugágyakra. Kovács úrnak és családjának bizonyára feltűnik majd az a furcsa valami ott a smaragdzöld pázsiton. Szájtátva megbámulják, és tanakodni kezdenek: mi az ördög lehet az?! Lassan, óvatosan megközelítik. Látják, hogy nem mozog, és nem támad. A családfő vakargatja a tarkóját, de a legbátrabb gyerek megtapogatja. Rájönnek, hogy nem ehető, labdázni nem lehet vele, testükre sem kenhetik, így csalódottan, zavartan továbbállnak. S aztán jönnek újabb és újabb sétálók, és talán egyszer egy gyerek véletlenül elbotlik, és beleesik a nyugágyba, vagy a pihenőszékbe, és rájön annak rendeltetésére: remekül lehet üldögélni, elnyúlni benne.

De mi lesz, ha nem jönnek rá a nyugágyak rendeltetésére? Biztatásul csak annyit tudok mondani: ne adják fel a harcot, ne türelmetlenkedjenek! Gondoljanak arra, hogy Ehrlich professzornak is csak 606-ik kísérletére sikerült felfedeznie a salvarsant...

Tardos Péter

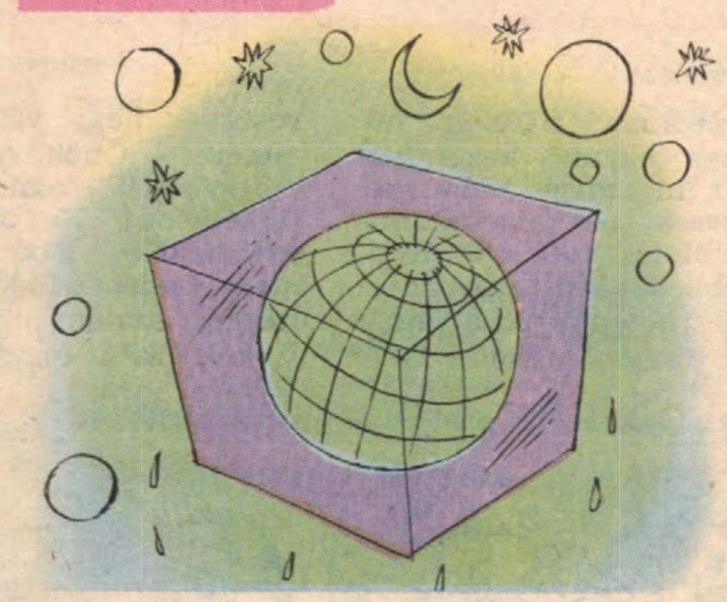
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MILYEN CSODÁT MŰVELNÉNEK?

Hegedűs István:

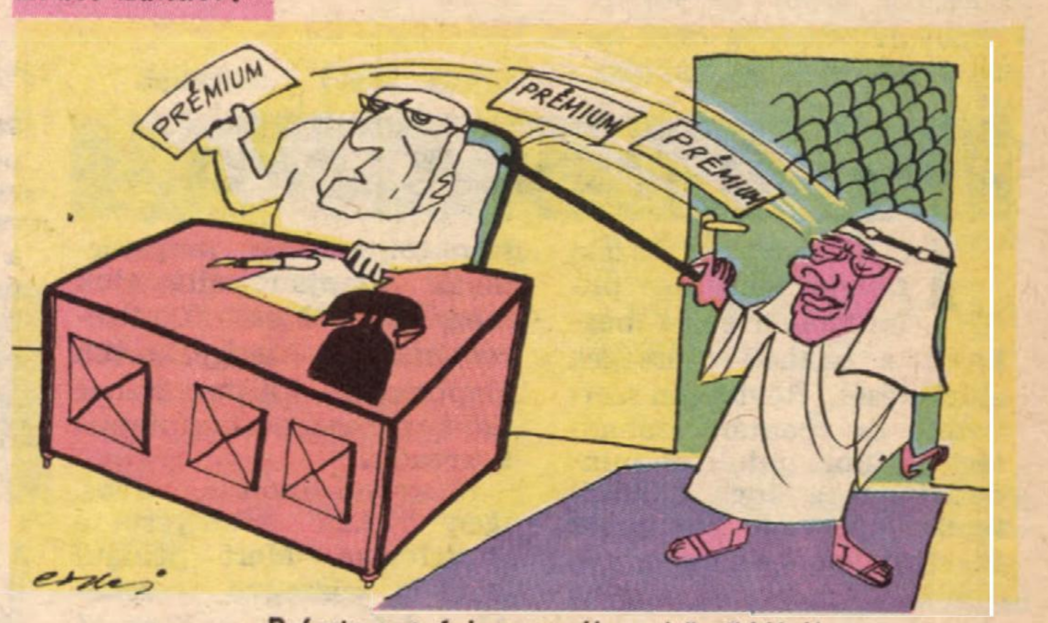
– Összenöveszteném a protezsáltakat a protektorukkal...

Császár Tamás:

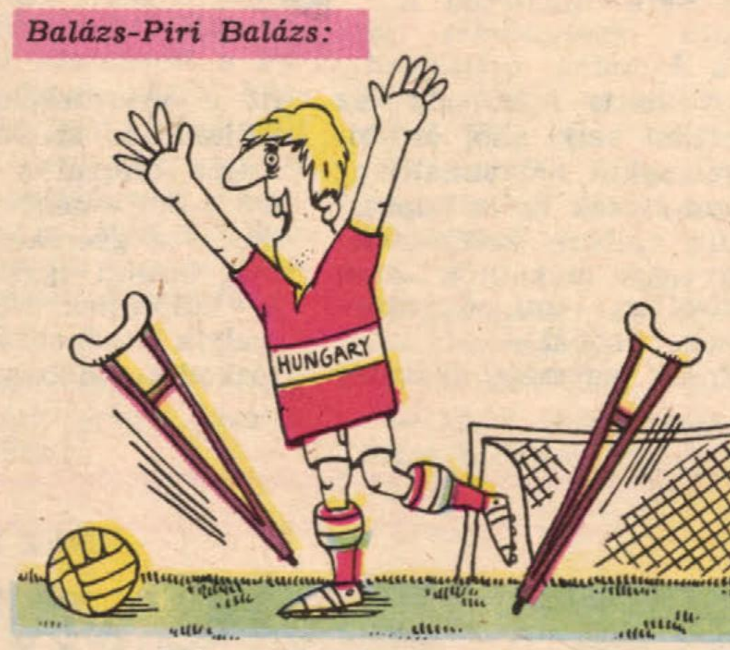
– Mélyhűteném az emberiséget, hogy tovább elálljon.

Erdei Sándor:

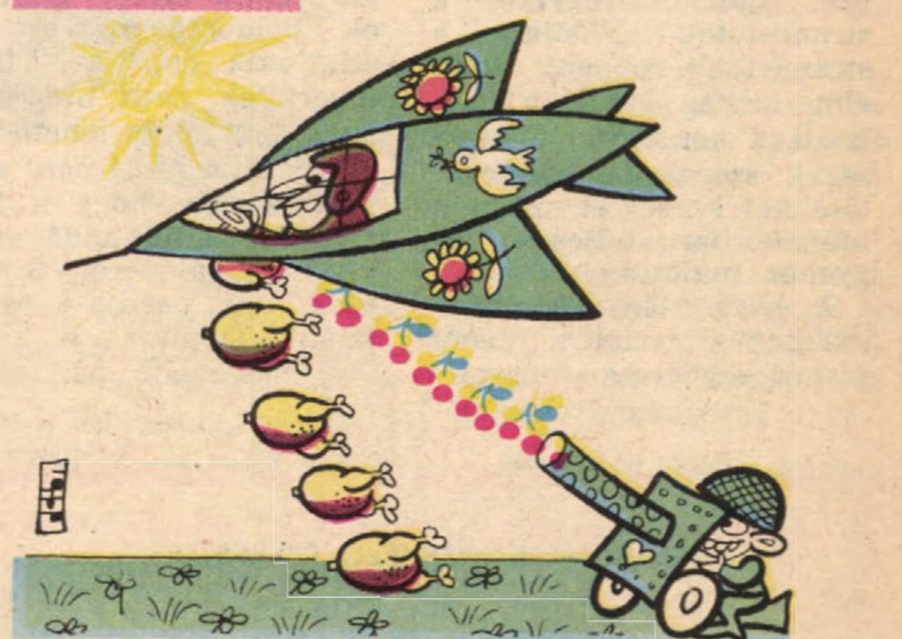
– Prémiumot fakasztanék a kősziklából.

Balázs-Piri Balázs:

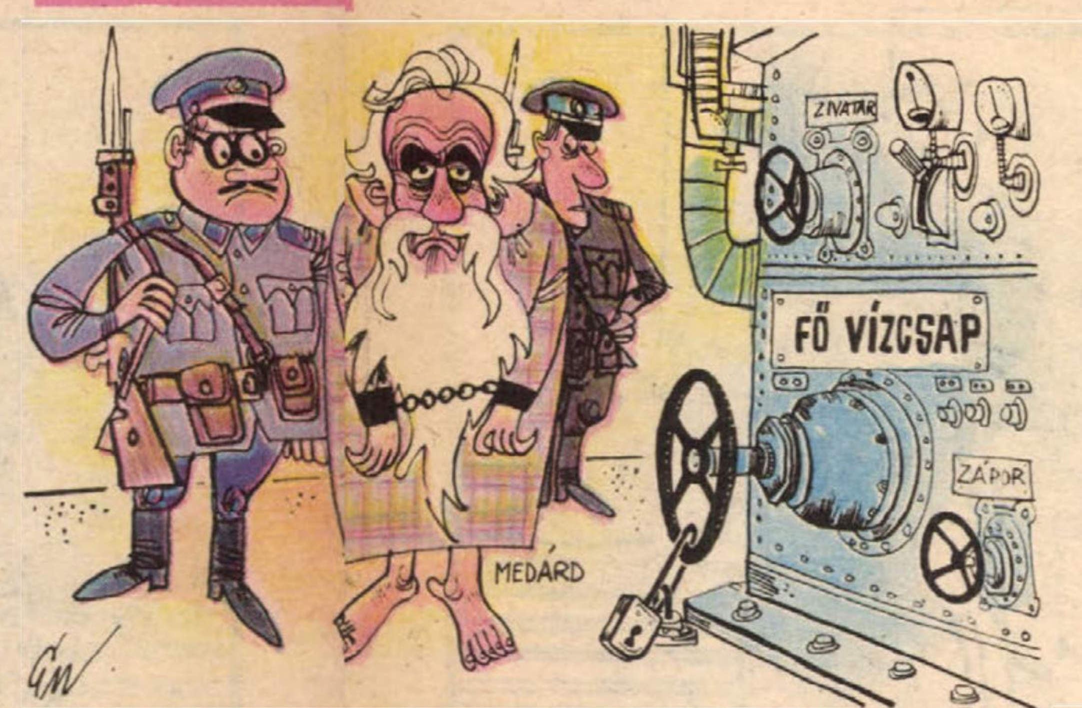
– Lábra állítanám a magyar focit!...

Fülöp György:

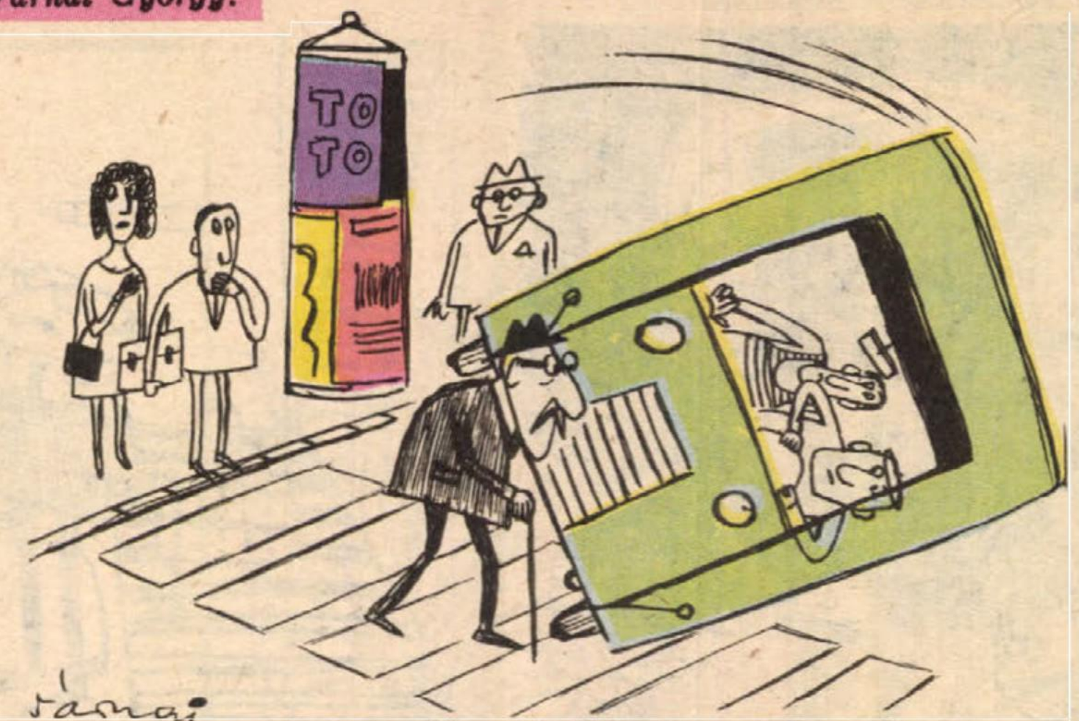
– Minden ágyút ilyenné varázsolnék.

Endrődi István:

– Medárdot endőri felügyelet alá helyezném!...

Várnai György:

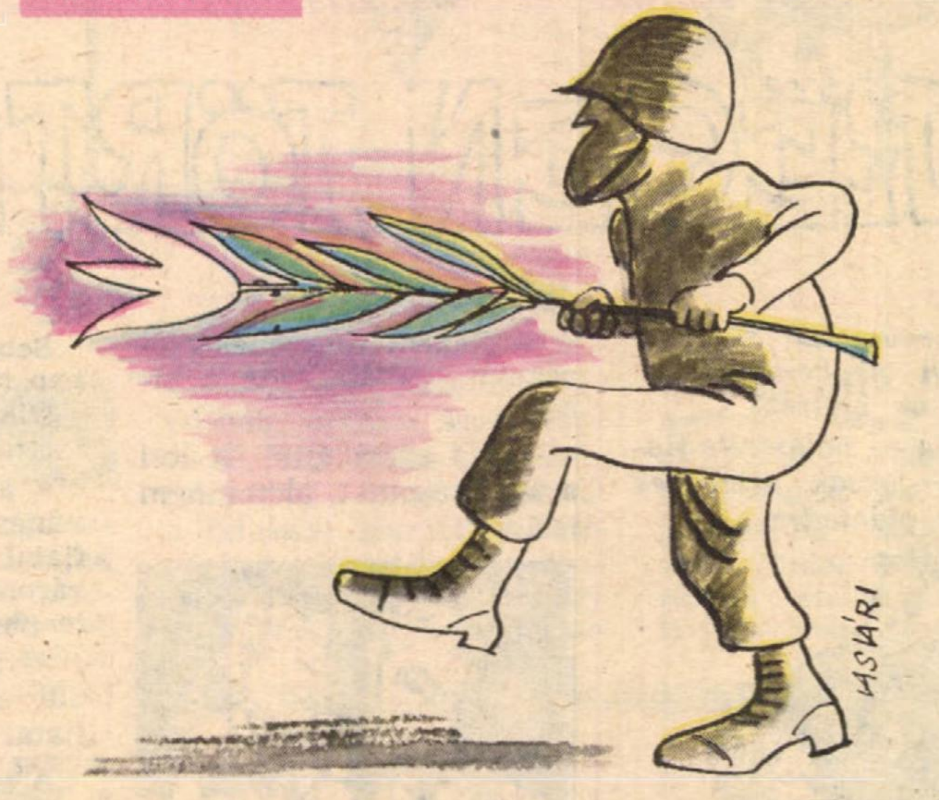
– Egyszer egy nyugdíjas gázoljon el egy teherautót.

Pusztai Pál:

– Mindenkit megfiatalítanék.

Vasvári Anna:

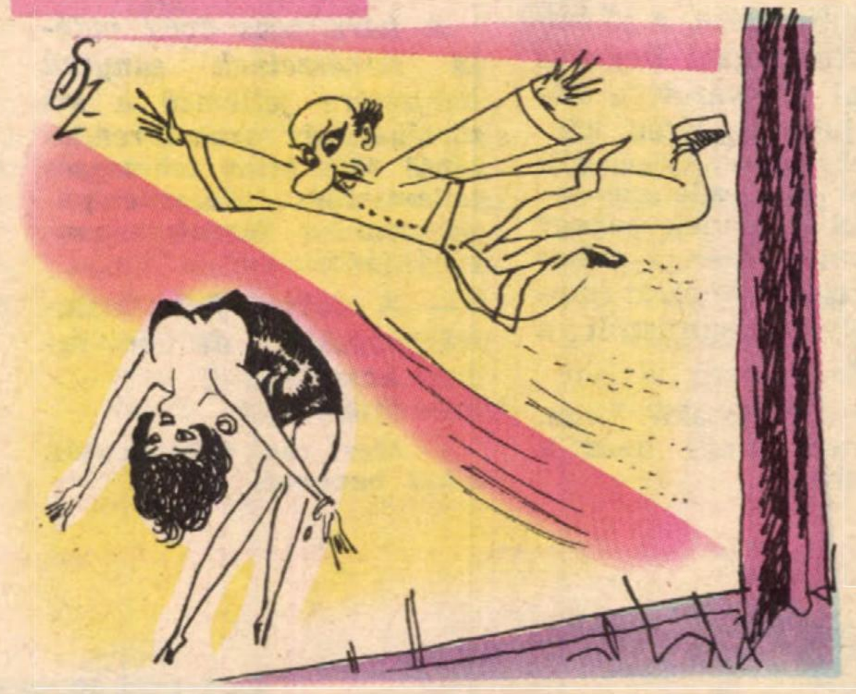
– Megoldanám a hadsereg békés célokra való felhasználását.

Sajdik Ferenc:

– Még tíz évig közlekednék Pesten anélkül, hogy gutaütést kapnék!

Szűr-Szabó József:

– Eltáncolnám a csodálatos mandarint.

A BÜNTETÉS

Mindannyiunk életében eljön a nagy pillanat, amikor rádöbbenünk, hogy a világról eddig alkotott elképzeléseink hamisak, idejétmúltak. Mert mit tudtunk mi idáig arról, hogy mi az: élni és dolgozni!? Elavult dogmákat szajkóztunk, hogy „A munka becsület és dicsőség!"; meg „A munka mindenkinek joga és kötelessége!" Hát nem! A munka...

De lássuk, miről is van szó!

A Magyar Ifjúság június 19-i számának sportrovatában az öttusázókról olvashatunk. Néhány említésre sem méltó vámügy, bőröndnyi óra, autóvásárlási ügyletek után most doppingszerek használata kavarta fel a sportrajongók lelkét. Aggodalomra azonban semmi ok! Az új szakvezető vasfegyelmet tart fenn! Kérlelhetetlenül harcol a dopping- és nyugtatószerek ellen! És akit tetten ér, annak jaj!

Így a legutóbbi bajnokságon is mi történt:

„Móczár, Maracskó, Deák eredményeit megsemmisítették, Deákot klubja egy évre eltiltotta mindenfajta versenytől." — Most tessék figyelni! — *„Maracskó is példás büntetést kapott: egy ideig naponta nyolc órát kell dolgoznia."*

Istenem, szegény! Naponta!... nyolc órát!... dolgozni!... Magam előtt látom, amint a meggyötört, szerencsétlen 68-as sportkocsiján bevánszorog a munkahelyére, reszkető kézzel Pall Mall-re gyújt, majd elborult aggyal megragadja Parkerjét, és munkához lát. Nyolc órán keresztül csak iktat, csak számláz! Minden perc egy örökkévalóság számára! S mindezt egy ideig! Szörnyű sors!

Bár én még csak fiatalkorú bűnöző vagyok, bele tudom magam élni e borzalmas helyzetbe. És rabtársaiméba, a pár millió elítéltébe, akik ebben az országban sínylődnek, súlyos láncok alatt. Akik naponta nyolc órát dolgoznak, nem egy ideig, és akikről nem jelenik meg cikk az újságokban, akik villamoson utaznak hajnalban a gyárakba, hogy büntetésüket, melyet rájuk mért e kegyetlen sors, letöltsék.

Amnesztiát!!! Amnesztiát!!!

Lehoczky István

WILSON ÉS A TOJÁS

Még az angliai választások előtt történt, hogy – az „Associated Press" hírügynökség jelentése szerint – Harold Wilson miniszterelnököt Észak-Londonban tojással dobálták meg. Az egyik tojás homlokon találta az államférfit. Wilson nyugodtan vette tudomásul „őfelsége ellenzéké"-nek ezt a csattanós megnyilvánulását, s folytatta beszédét.

Egyik propagandistája viszont így kovácsolt tőkét a váratlan közjátékból:

– Íme, ilyen élelmiszerbőséget teremtett a munkáspárti kormány Nagy-Britanniában!

ÉTLAPI TÖPRENGÉS

Olyan bagatell ügy, hogy érdemes volt miatta bosszankodnom, tehát elmesélem.

Június 11-én délelőtt tíz órakor betértem az Emkébe egy feketére. Amíg a kávémat kihozták, régi, rossz szokásomhoz híven, az étlapot olvasgattam, melyet külön az Emke részére készítettek magyar és német nyelven. Az étlap bal oldalán magyarul, jobb oldalán pedig németül volt feltüntetve az ételek és italok ára.

Nagyon jó, illetve sehr gut — gondoltam magamban elismerően, amikor a szemem megakadt az étlapon szereplő árakon. Először azt hittem, hogy rosszul látok, később azt, hogy rosszul számolok — németül. Eddig ugyanis úgy tudtam, hogy kétszer kettő az magyarul is, németül is azonos. Az étlap tanulmányozása során kiderült, hogy nem mindig azonos, ugyanis ami magyarul tíz forint tíz fillér, az németül lehet tíz forint hatvan fillér is. Például a tojásrántotta három tojásból (Rühreier 3 Stück). Ugyanakkor az étlap szerint a ponty roston, magyarul 15,90 forintba, németül — Karpfenfile von Rost mit ger. Kart — 15,30 forintba került. A székelygulyás magyarul 11 forintért, németül — Szekler Gulasch — már csak 9,80 forintért volt feltüntetve.

Amikor a felszolgálónőtől megkérdeztem, hogy az étlapon az árak miért nem azonosak magyarul és németül, ő kedves mosollyal válaszolt:

— Mert a magyar és a német étlapot, sajnos, nem egyidőben készítették.

— De az ételek, gondolom, egyidőben készülnek?

— Természetesen.

— Akkor miért nem azonos az áruk?

— Az áruk teljesen azonos, csak az étlapon különböző.

— Tehát, ha magyarul rendelem meg a gombát tojással, ugyanannyit fizetek érte, mintha németül kérném — Rührei mit Champignons?

— Természetesen.

— Mennyit?

— Annyit, amennyi a magyar étlapon szerepel, 16,80 forintot.

— És nem 16,30 forintot, amennyi a német nyelvű étlapon van.

— Nem kérem. Én mindig magyarul számolok.

— És ha németül reklamálok?

— Akkor is.

— Könyörgöm, miért?

— Azért, mert Magyarországon élünk — mondta, és tovalebbent.

Miklósi Ottó

PÉNZTÁROSNŐ PÁRIZSBAN

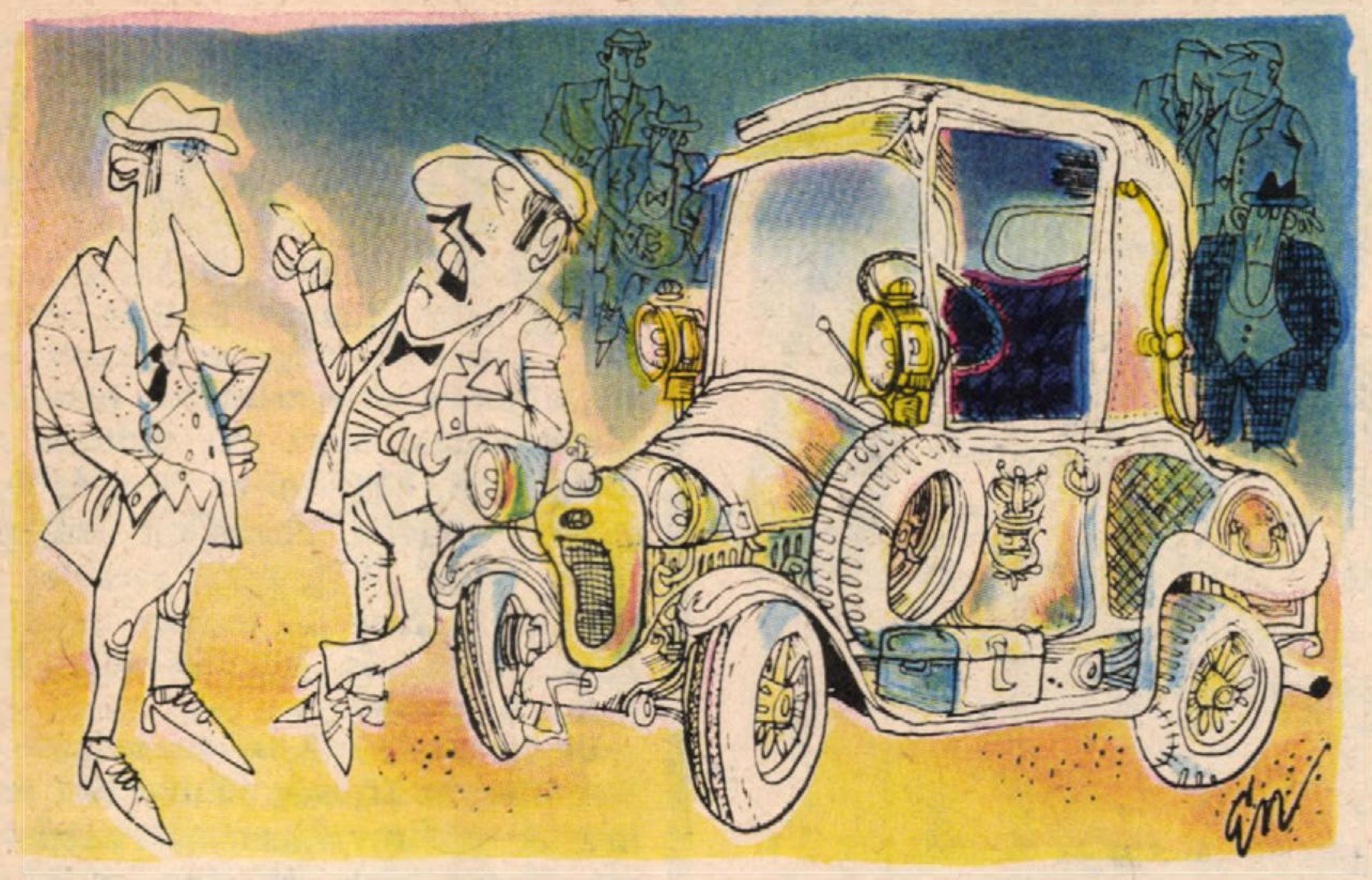
A pénztárosnő sóhajtva mondja az üzlet tulajdonosának:

– Monsieur, azt veszem észre, hogy már nem vagyok olyan csinos...

– Miből gondolja?

– A férfiak már kezdik megszámlálni a pénzt, amit visszaadok!

AZ AUTÓBÖRZÉN

— Nézze, ha báró Csetneky Arnoldnak jó volt ez a kocsi, akkor egy anyagbeszerzőnek is megteszi!...

ÜDÜLŐBEN

- Remélem, maga nem kötekedő természetű, és jól kijövünk majd egymással.

RÉGEN TÖRTÉNT

Csortosnak, a nagy színésznek egyéni véleménye volt a dohányzás ártalmasságáról. Egyszer a Fészek Klubban beszélgettem Csortossal. Egyik cigarettát szívta a másik után, bár súlyos légzési nehézségei voltak. Figyelmeztettem, hogy ne dohányozzon annyit. Ő fölényesen így válaszolt:

— Háát, kééérem, én nem hiszek abban, hogy a dohányzás ártalmas. Ismertem egy családot. Az apa egész életében rengeteg cigarettát szívott. Meghalt kilencvennégy éves korában. A fia soha nem dohányzott, és szegényke mégis meghalt kétéves korában.

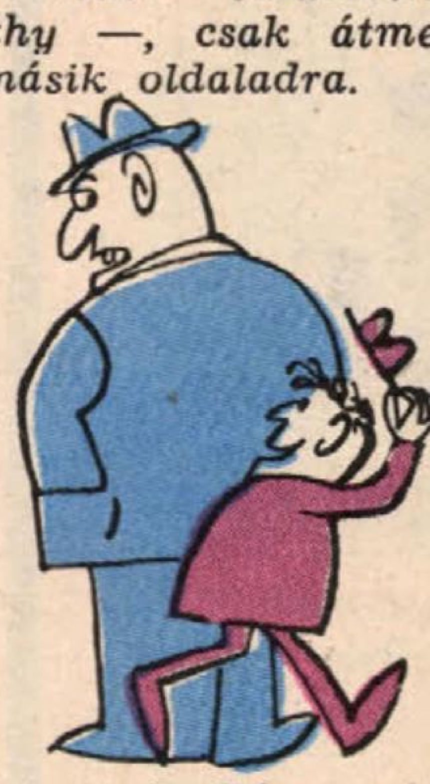
Karinthy Frigyes a rendkívül kövér Újhelyi Nándor íróval sétált a Duna-parton. Beszélgetés közben Karinthy hirtelen kezet nyújtott:

— Szervusz!

Újhelyi megkérdezi:

— Mi az, elmész?

— Nem — válaszolta Karinthy —, csak átmegyek a másik oldaladra.

Sebestyén Géza, a jó humorú színigazgató Hegedűs Gyulával kártyázott a Fészek Klubban. Játék közben Sebestyén mögé állt kibicelni egy ellenszenves alak. Sebestyénnek sehogy sem ment a játék, s mikor már a tizedik kontrát kapta, idegesen hátraszólt a kibicnek:

— Késő éjszaka van. Miért nem megy haza a gyerekeihez?

— Nekem nincsenek gyerekeim — válaszolta a kibic.

— Ha egész éjjel itt lesi a lapjárásomat, akkor nem is lesz!!

A harmincas évek vidéki színészeinek sanyarú helyzetére jellemző a kis történet. Az orvosi rendelőből jött ki a tehetséges jellemszínész. Keserűen panaszolta a társulat bonvivánjának:

— A doktor felírt valami gyógyszert, de nem tudom használni.

— Miért?

— Mert csak étkezés után lehet bevenni.

Sebestyén Géza akkoriban kolozsvári színész volt. Egyik kollégáját, Beőthy László a Magyar Színházhoz szerződtette. Viszont a színész felesége, a szép, fiatal primadonna, Kolozsváron maradt. Sebestyén megkérdezte a színésztől:

— Itt mered hagyni egyedül ezt a ragyogóan szép, fiatal nőt?

A színész derűsen így válaszolt:

— Nézd, kedves Géza, kétféle férfitípus van. Az egyik, ha megcsalja a felesége, öngyilkos lesz. A másik ilyenkor bemegy a vendéglőbe, és eszik egy jó rántott csirkét. Én az utóbbi típushoz tartozom.

Ezzel fölényesen elköszönt, és felutazott Budapestre. Egy héten belül mindenki arról pletykált, és nem alaptalanul, hogy a színház igazgatójának szerelmi kapcsolata van a fiatal primadonnával. Mire Sebestyén Géza tapintatosan az alábbi táviratot menesztette a Pestre szerződött férjnek:

RENDELHETED A RÁNTOTT CSIRKÉT!

*

A harmincas években a Fővárosi Operett Színház a hírneves énekesnőt, Alpár Gittát szerette volna szerződtetni. Sebestyén Dezső tárgyalt a világhírű énekesnővel. Végül is megegyeztek esti 600 pengő fellépti díjban. A szerződés aláírása előtt Alpár Gitta kijelentette:

— Nekem bankgarancia kell. Mert ugyebár, ki garantálja nekem, hogy esténként megkapom a gázsimat?

Mire Sebestyén Dezső:

— Gitta, drágám! Gondolja el, esti 600 pengő, az olyan óriási fellépti díj, hogy ha nem kapja meg, akkor is gyönyörű!

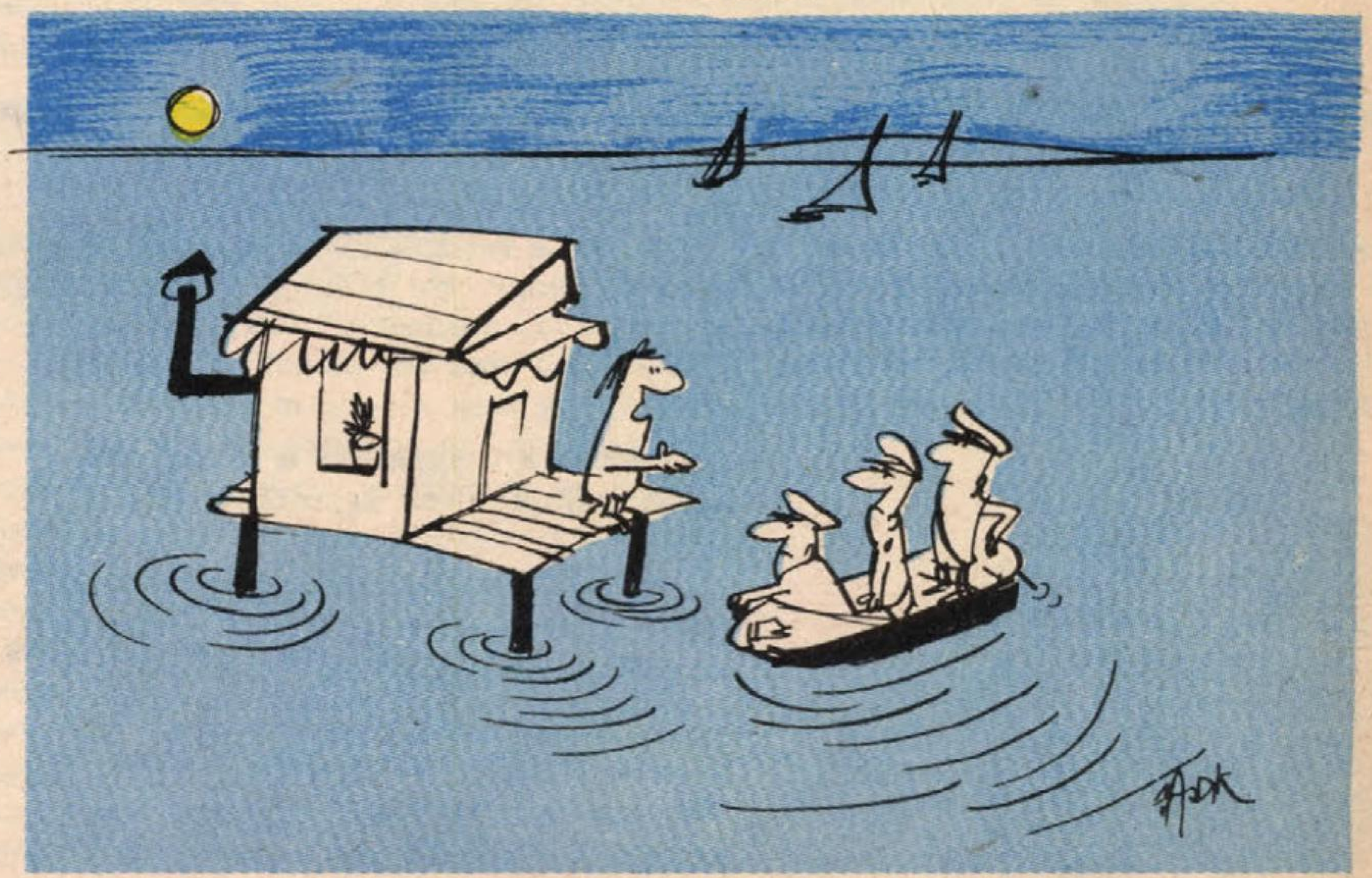
(Sebestyén Mihály gyűjtése)

MINI VAGY MAXI?

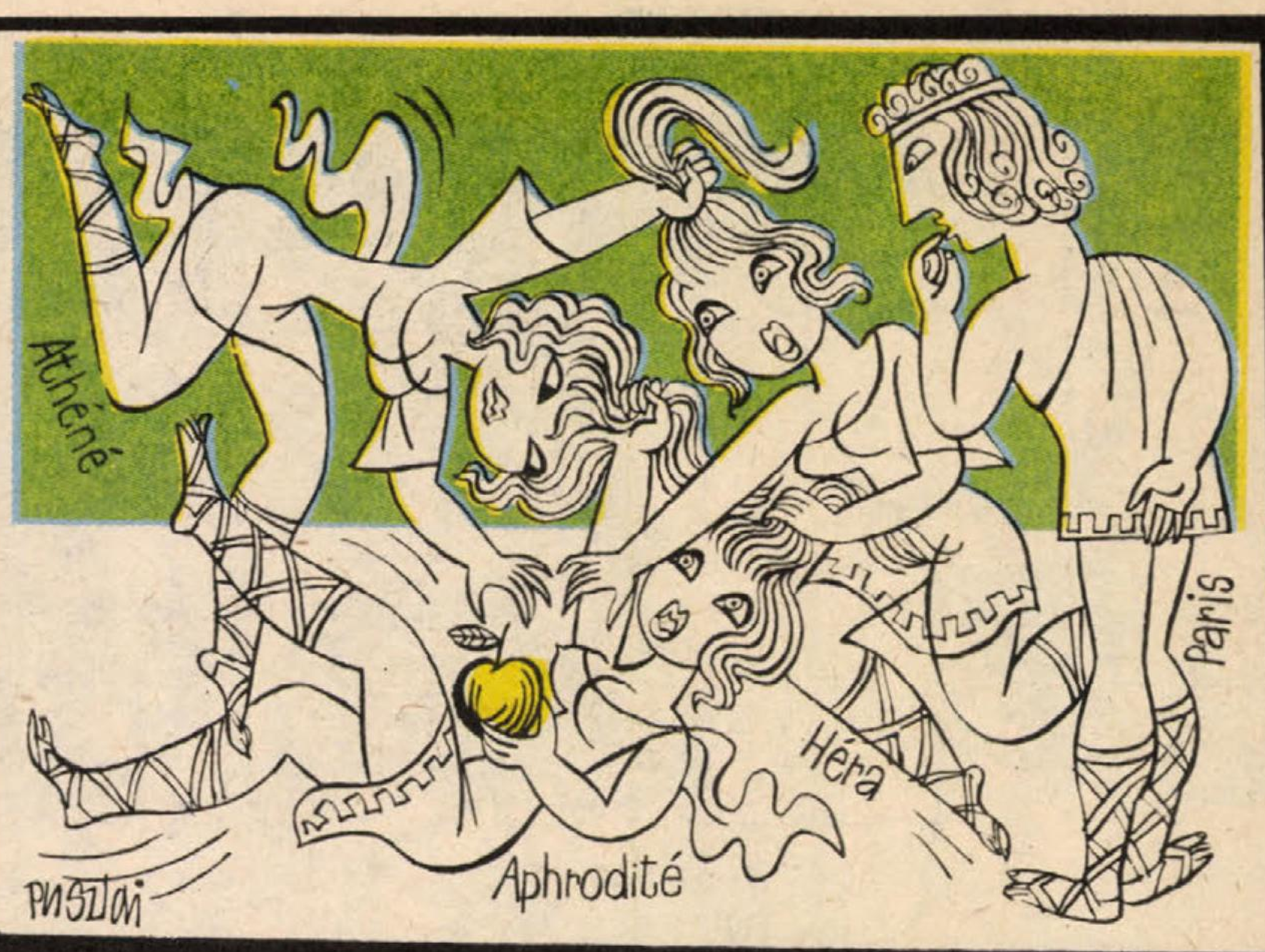
— Akármi a divat, az egyik lányomnak mindig jó lesz...

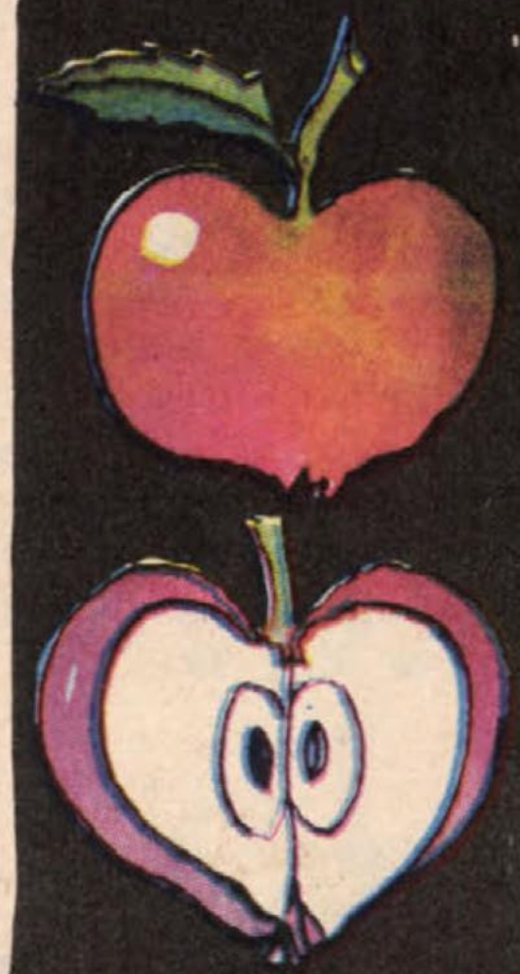
BALATON

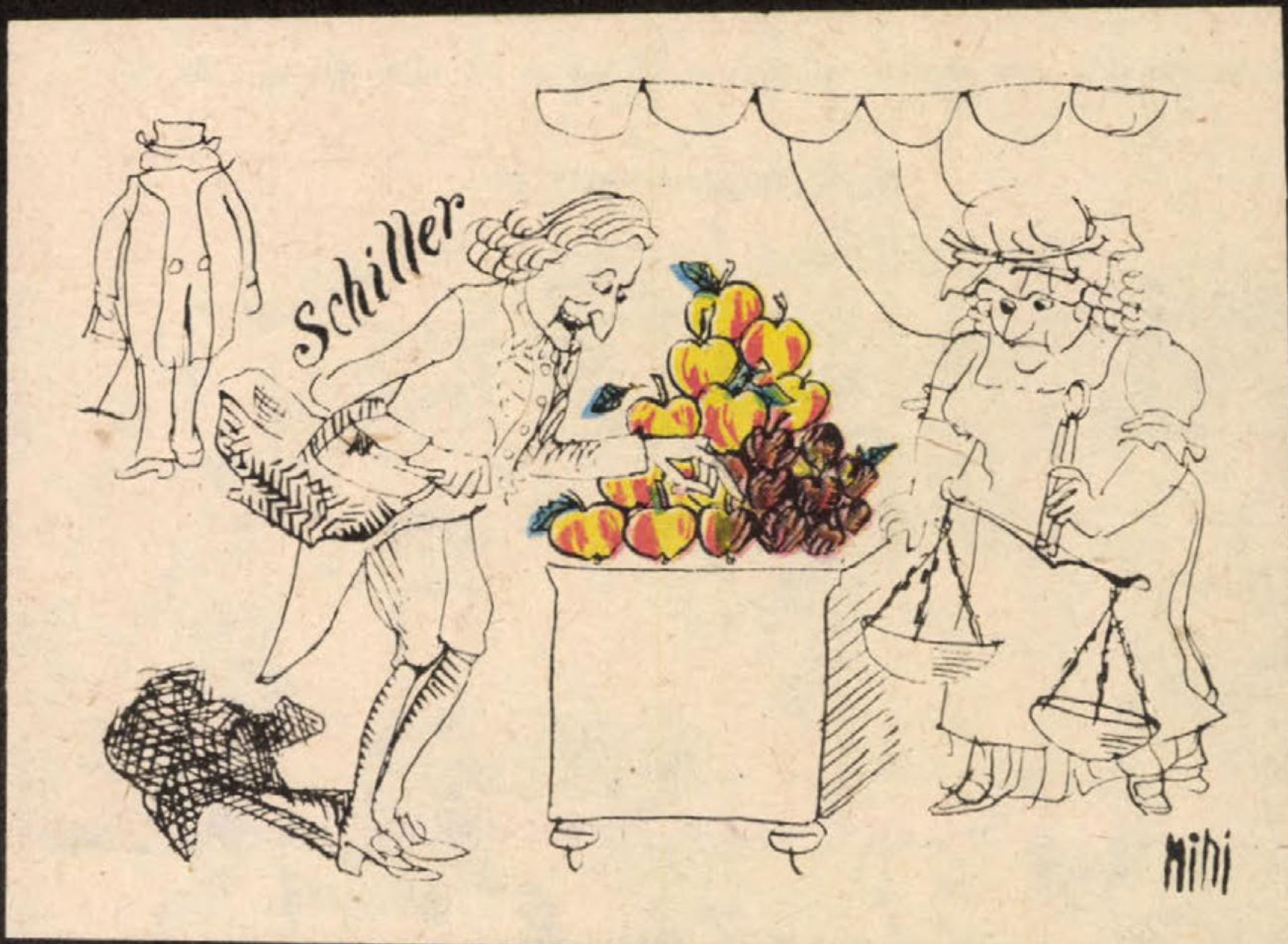
— A parton olyan drágák a telkek...

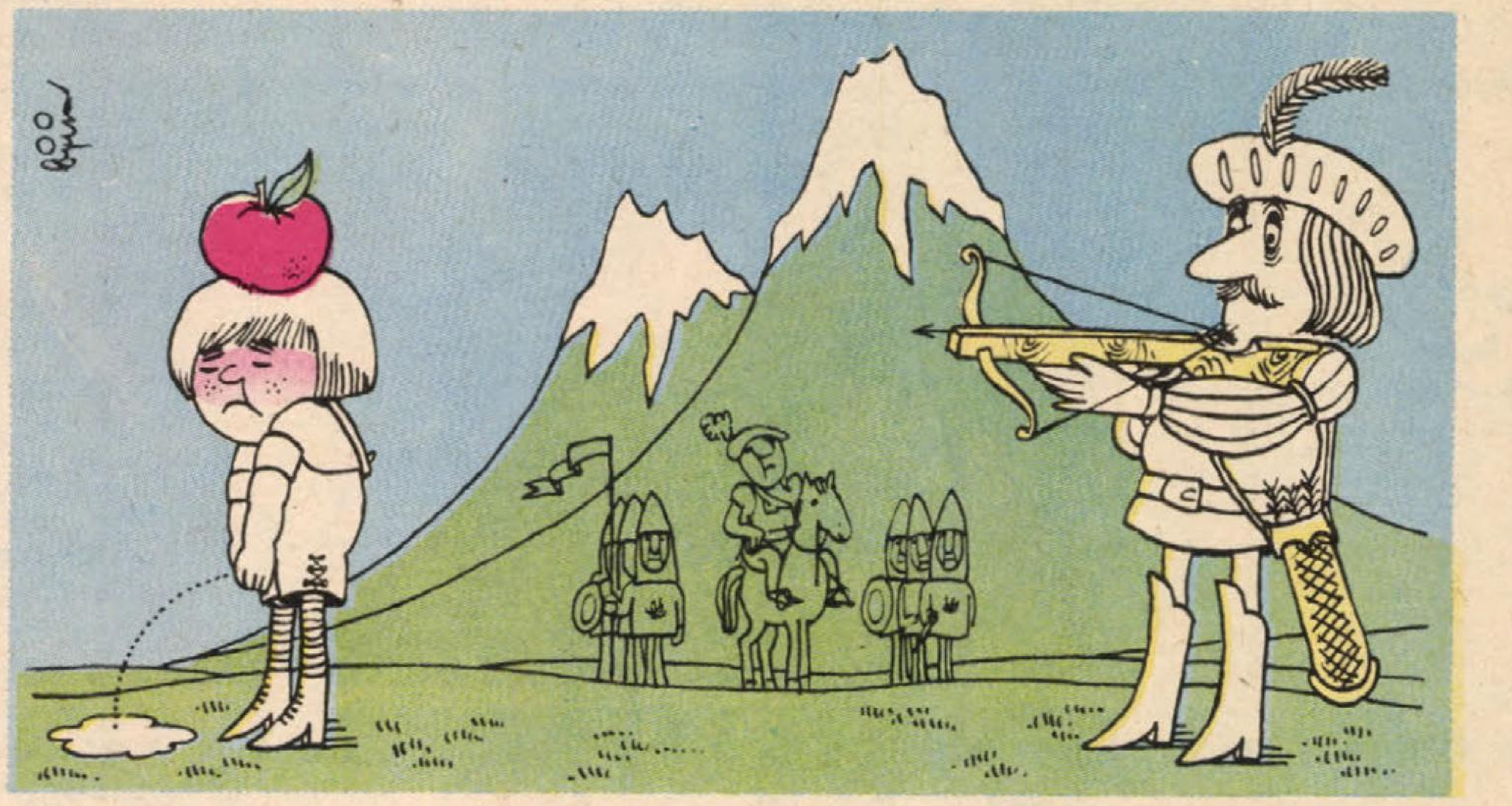

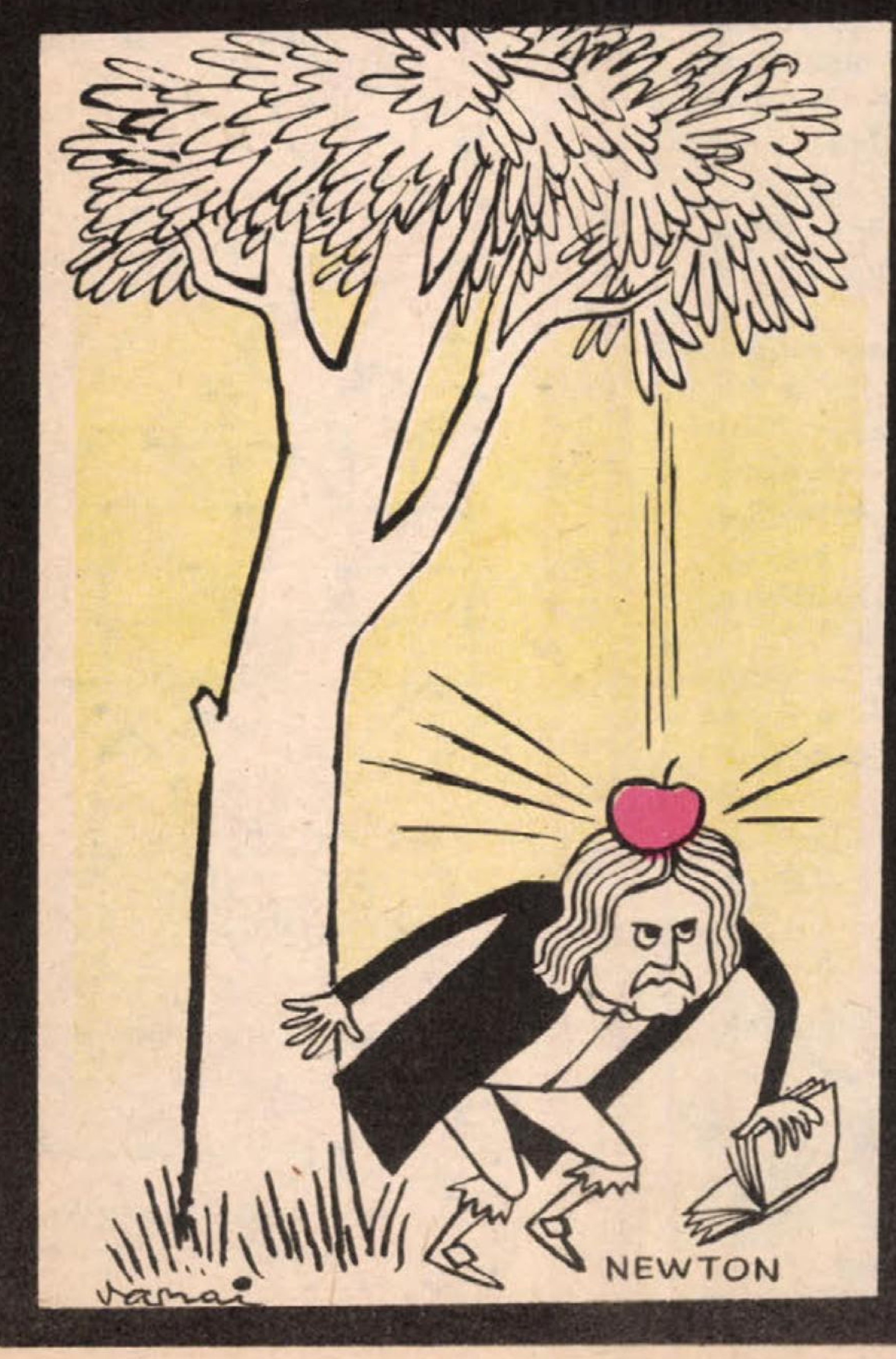

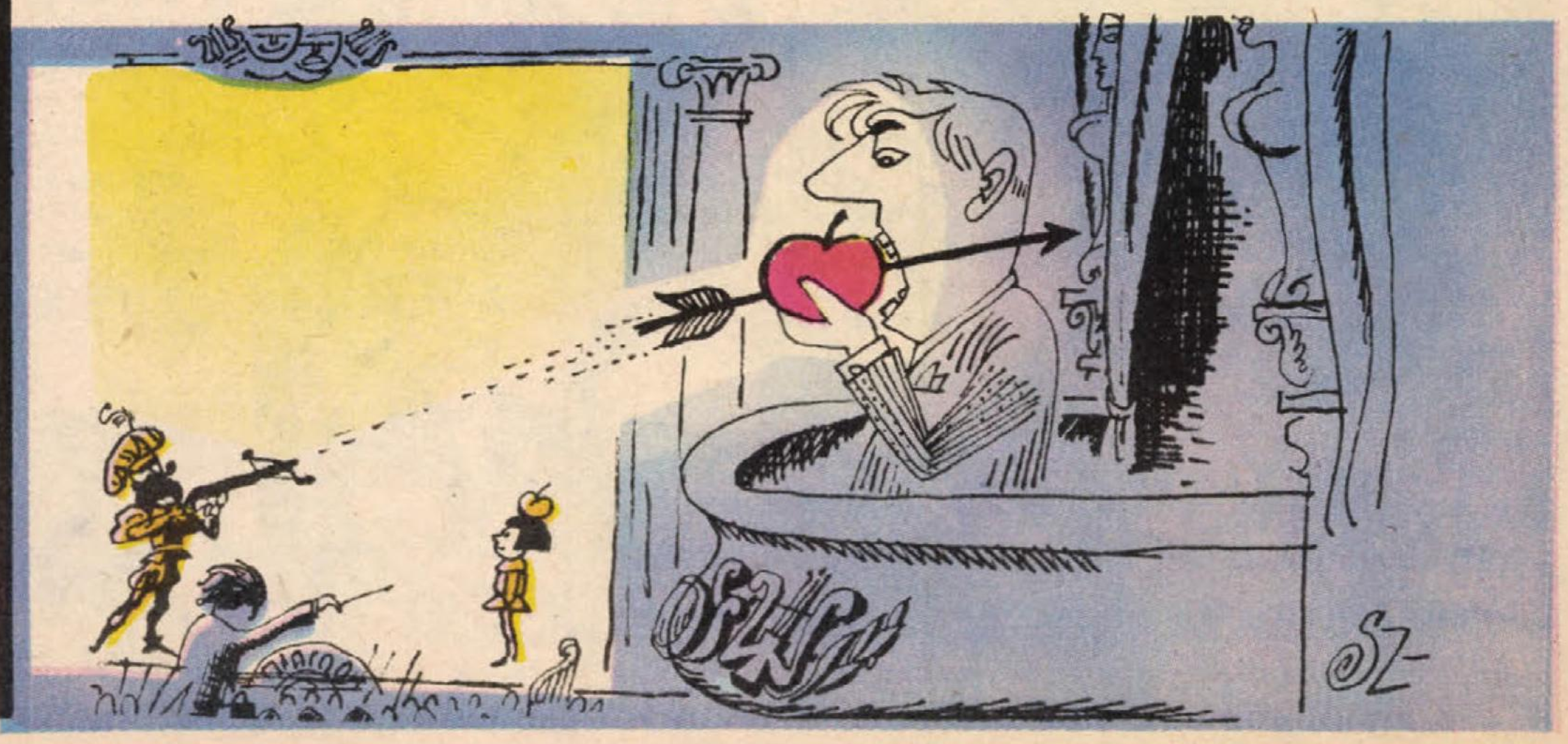

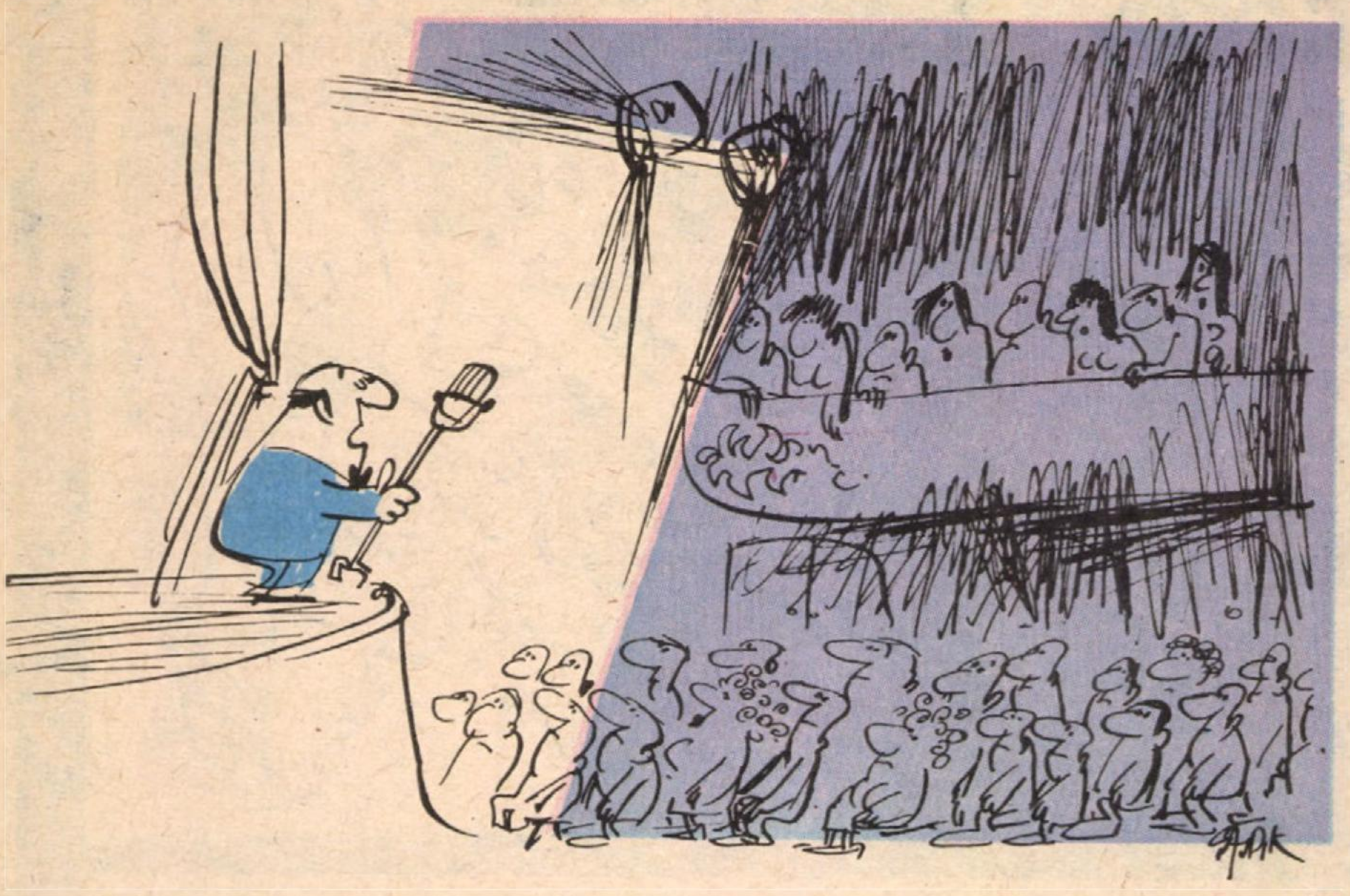
SAJDIK,
PUSZTAI,
FÜLÖP,
VÁRNAI,
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
SZÜR-SZABÓ

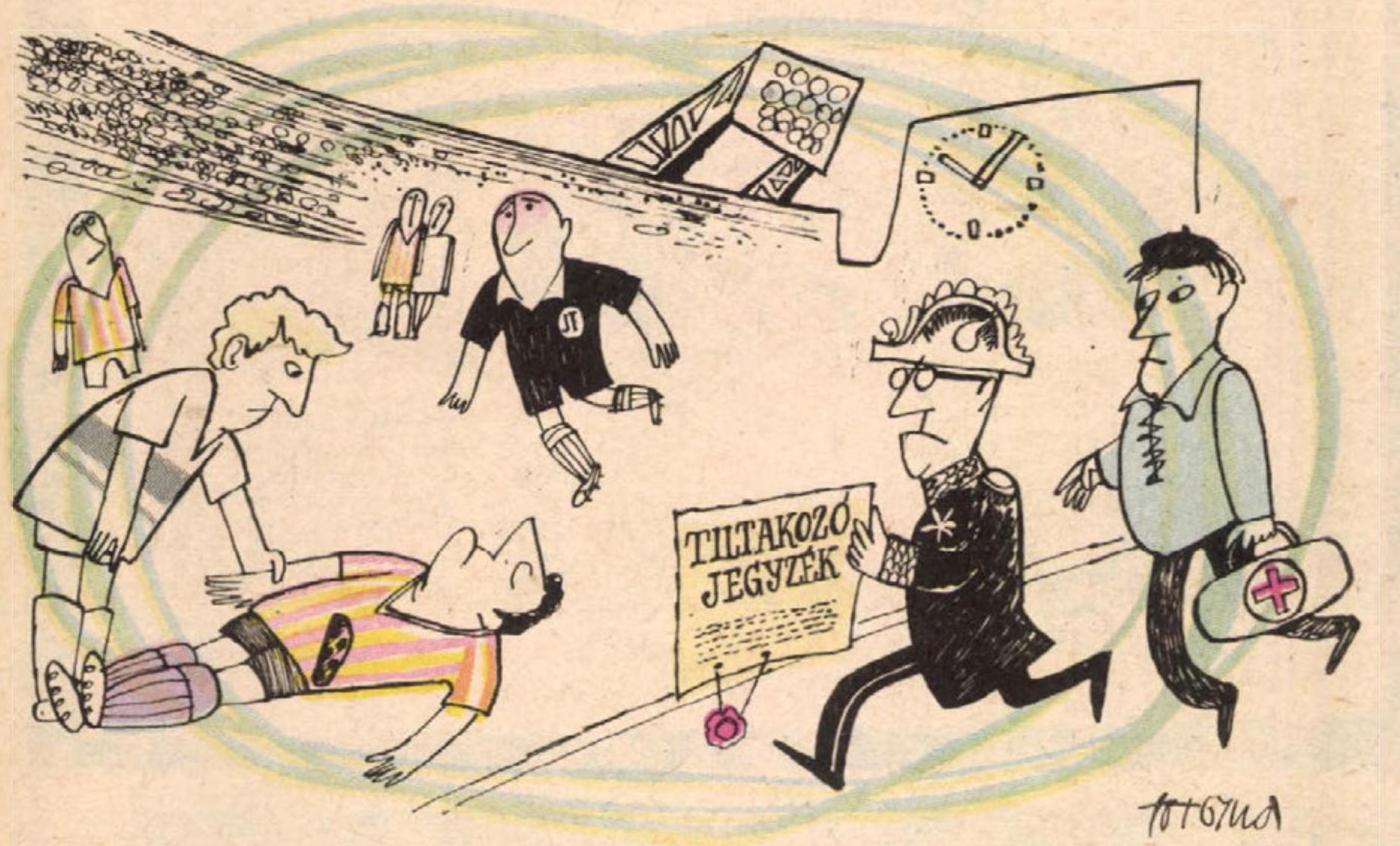

TECHNIKA

– Az előadás nem most lesz, csak a tapsot és az éljenzést vesszük fel.

NEMZETKÖZI MÉRKŐZÉS

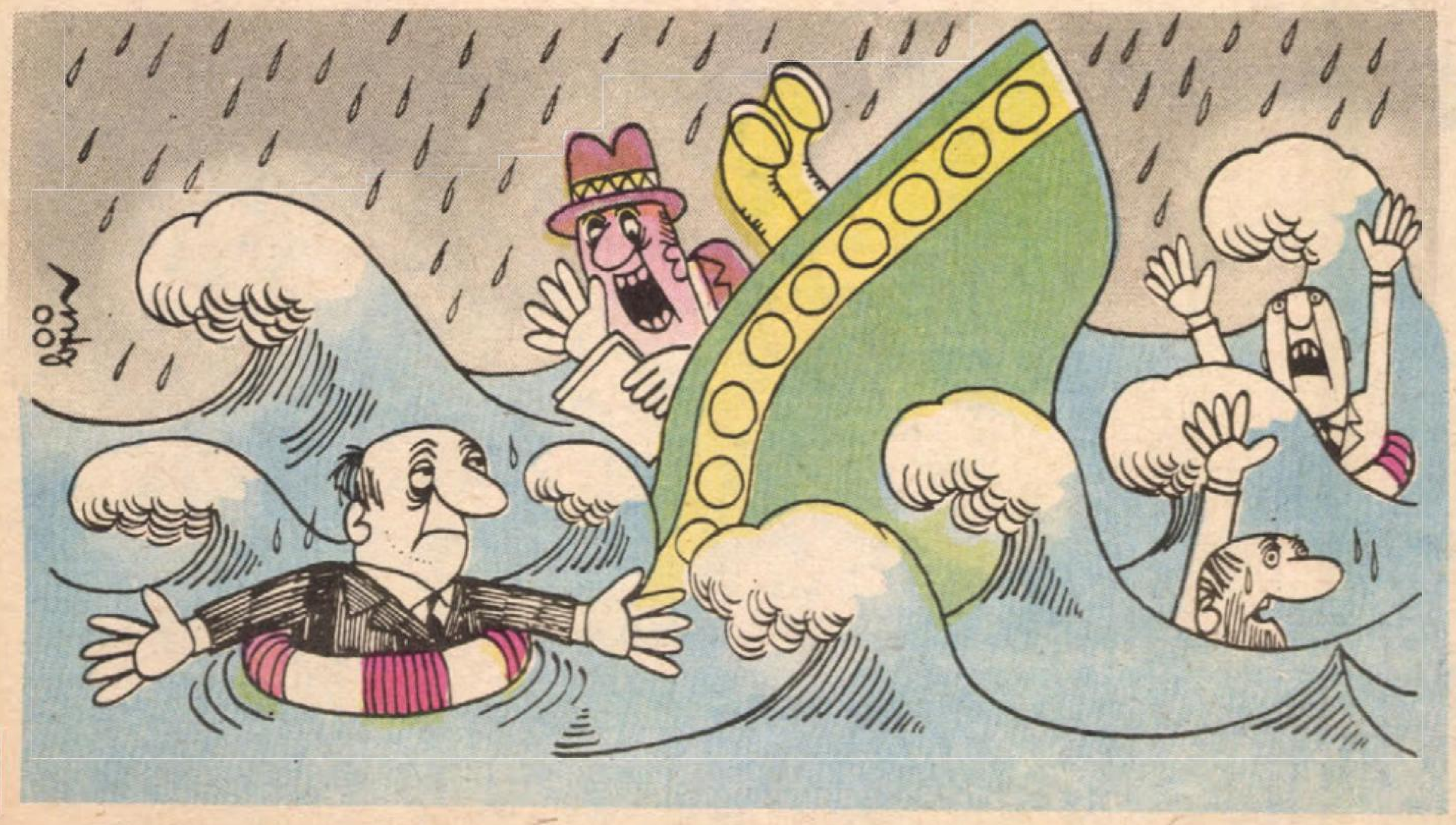

A POKOLBAN

– Fantasztikus, ez a Kovács mindenütt jól érzi magát!...

LELKES PIACKUTATÓ

– Mi a véleménye a legújabb típusú mentőöveinkről?...

Apróságok

Régebben minden árut a megfelelő szakboltban kerestünk. Legfrissebb vásárlási tapasztalataim szerint ez azonban ma már a múlté! Hiába kerestem például kávékiöntőt a vas- és edényboltokban, nem kaptam. Véletlenül betévedtem egy ABC-áruházba, ott viszont garmadával állt, válogathattam belőle. Harisnyanadrágot is, balga fejjel, a női divatszaküzletekben kerestem — de végül is egy ajándékboltban akadtam rá. Még szebb azonban annak a pipás ismerősömnek az esete, aki hosszú ideig hiába kereste a Hollandiából importált pipadohányt. Mit tetszenek gondolni, hol kapott végül is? Az Úttörő Áruházban!

Nekem most épp egy sótartót kell vásárolnom. Majd bolond leszek háztartási boltban vagy edényboltban keresgélni, egyből valamelyik rövidáruüzletbe megyek.

Morbid humor, közvetlenül az életből merítve.

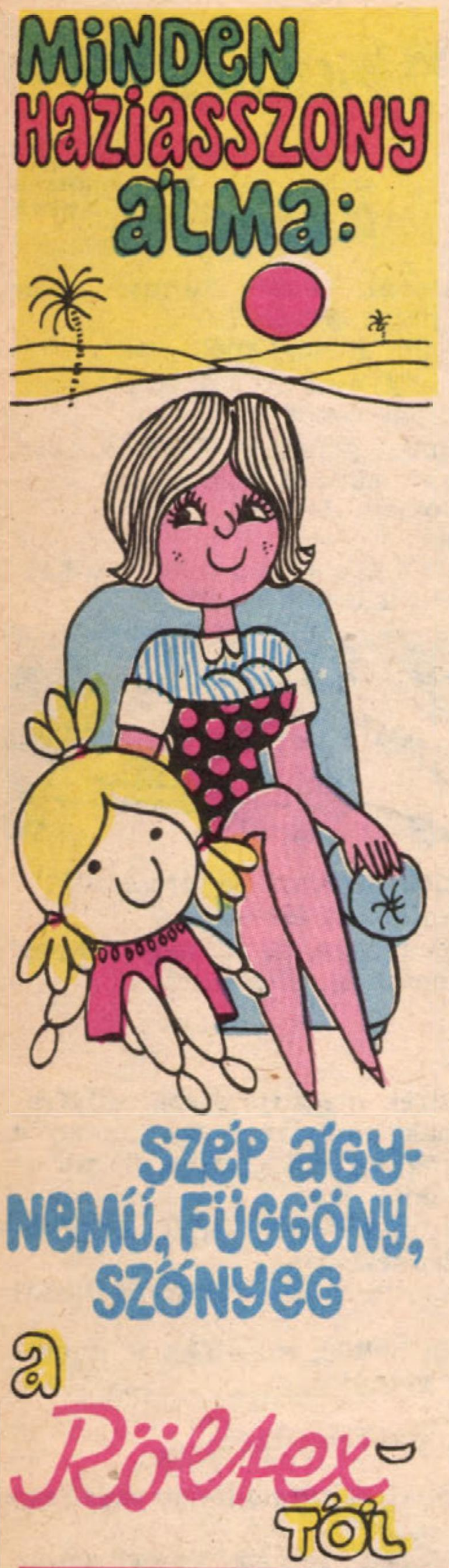
Kezembe került egy temetkezési cikkeket felsoroló árjegyzék. Ne szóljanak meg érte, de én ezt a nagyon is komor olvasmányt nem tudtam mosolygás nélkül végigolvasni. Különösen a szemfedők „fantázianevei” ingerelték a rekeszizmaimat. Micsoda fantázia kell ahhoz, hogy egy szemfedőt „Olympia”, „Barátság” vagy pláne „Napfény” névre kereszteljenek!

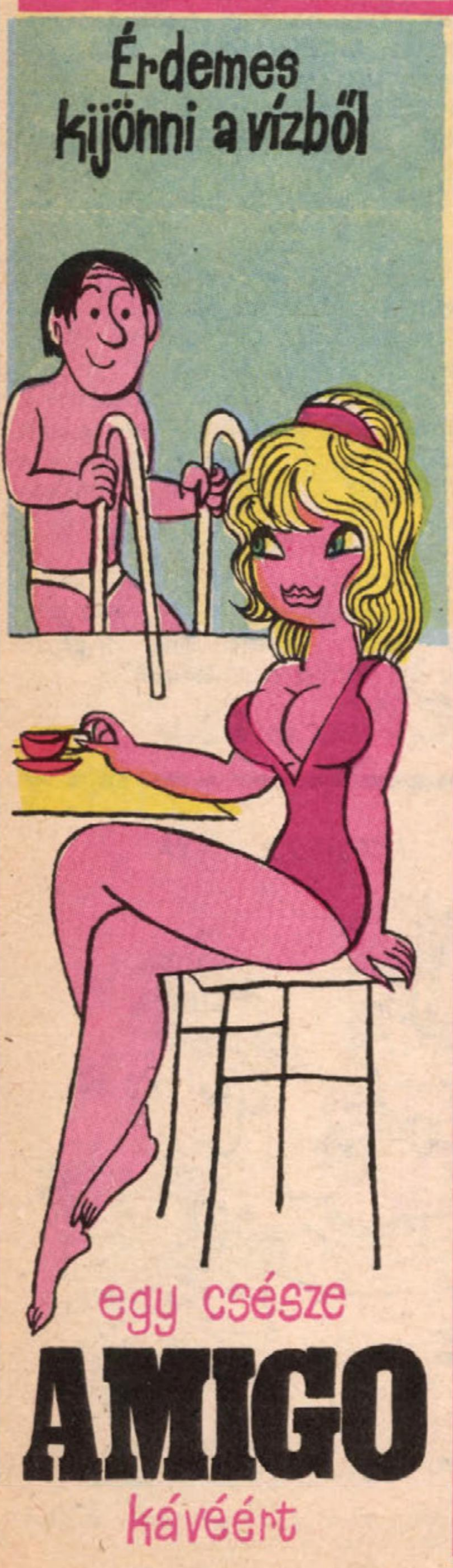
És abban is van valami sajátos humor, hogy a koporsókat éppen egy „Néphadsereg” nevű termelőszövetkezet, a szemfedőket pedig az „Új Élet” elnevezésű halászati szövetkezet gyártja hazánkban.

Aki nem hiszi: járjon utána! Vegye elő az Árszabályozás és Termékforgalmazás ez évi 17. számát, s abban mindezt saját szemével is elolvashatja.

R. B.

TÜCSÖK és BOGÁR

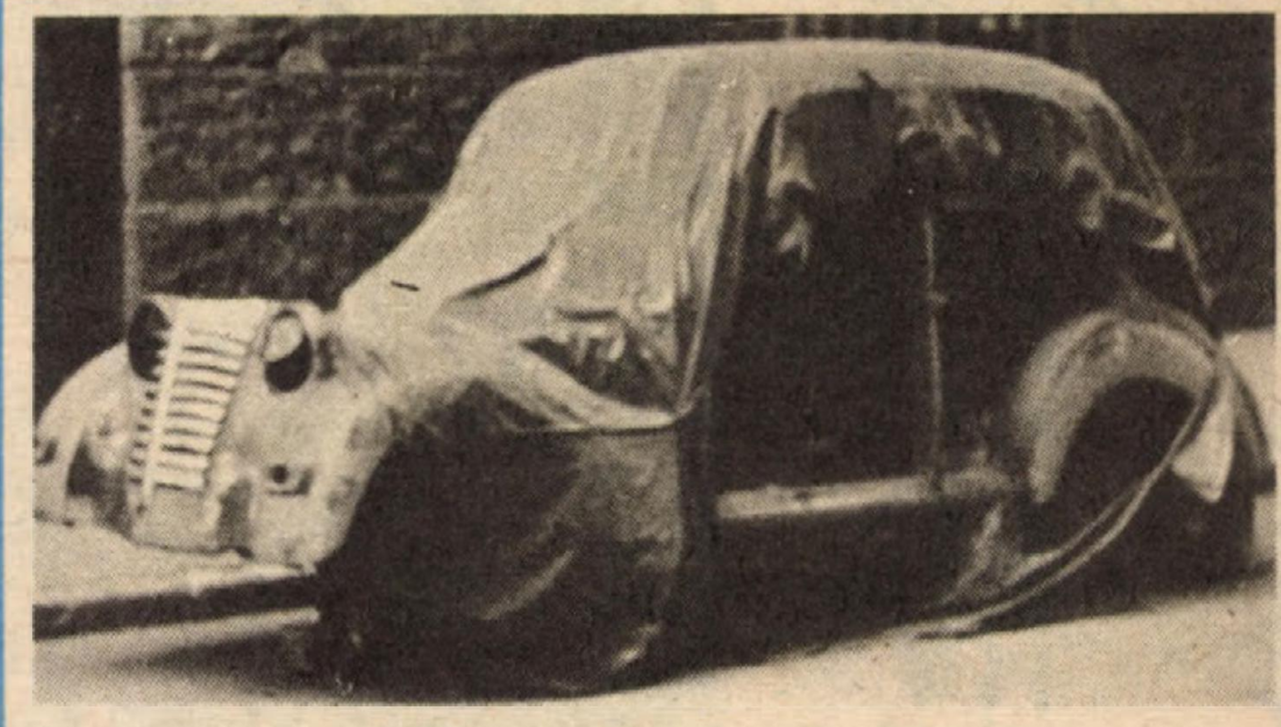
Kedves Kolléganő!

A Müszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége keretén belül a mult évben megalakult "Müszaki Értelmiségi Nők Köre" (MÉNKŐ) felmérést végez a magyar müszaki értelmiségi nők helyzetéről. A felmérés célja, hogy képet kapjunk az e területen dolgozó nők helyzetéről.

Mint derült égből a ménkő — olyan meglepetés volt számomra, amikor egy címemre küldött, sokszorosított körlevélből megtudtam, hogy egy ilyen bizarr nevű szervezet is tevékenykedik nálunk.

És még azt mondják, hogy a műszakiak száraz, humortalan emberek. A MÉNKŐ csapjon bele, aki ilyet állít!

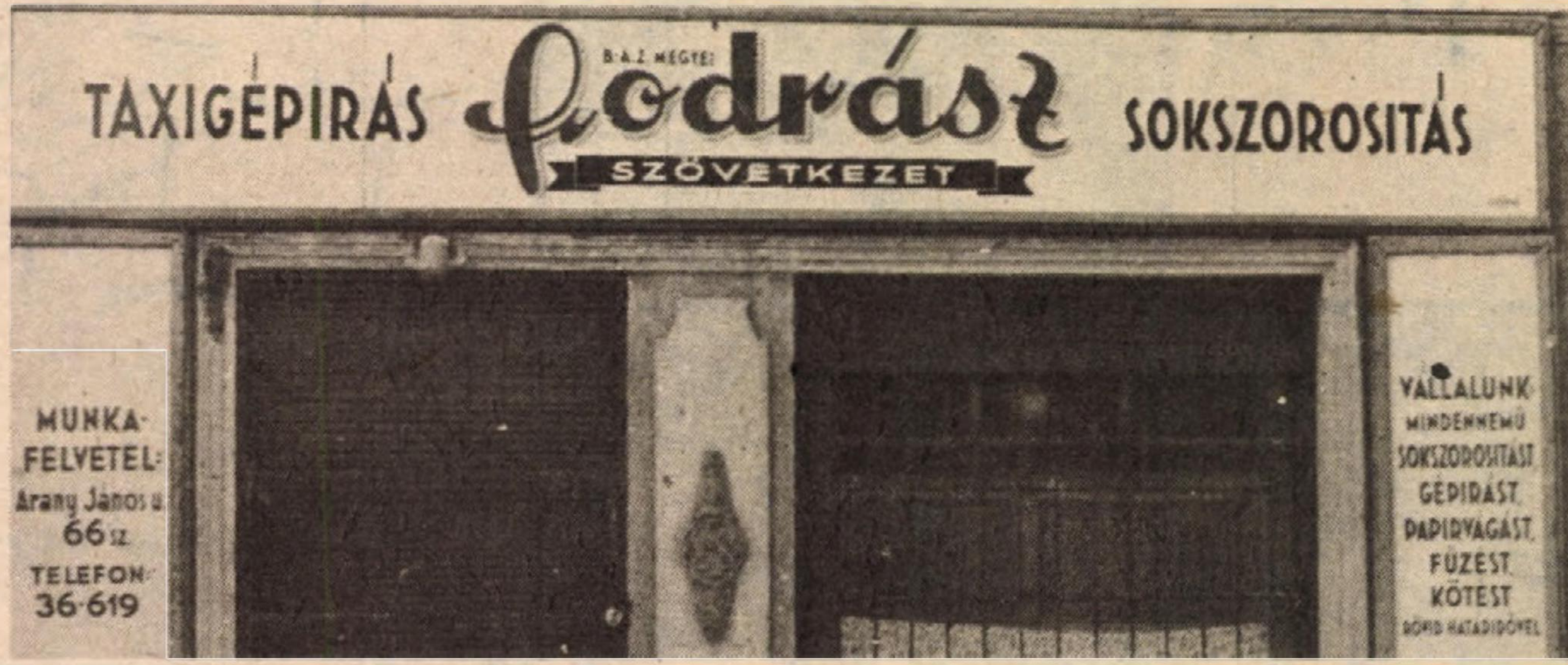
Del Medico Imréné
Budapest

Hogy mi minden van a pesti utcán!

(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Vajon miért tértek át a miskolci fodrászok a nyírásról az írásra, a hajvágásról a papírvágásra?

(Beküldte: Vékony Sándor, Miskolc)

A stílus kedvéért a gyümölcs helyett is „gyümöcs"-öt illett volna írni!

(Beküldte: Vravecz Magdolna, Budapest)

MASZEK MOZDONYTULAJDONOSOK FIGYELMÉBE!

A mélykúti vasútállomáson láttam egy táblát, ezzel a felírással:

IDEGENEKNEK A VÁGÁNYOKON TOLATÁST VÉGEZNI SZIGORÚAN TILOS!

Az intelmet megszívleltem, s megfogadom, hogy ha legközelebb maszek mozdonyommal éppen arra járok, nem fogok tolatást végezni a mélykúti állomás vágányain!

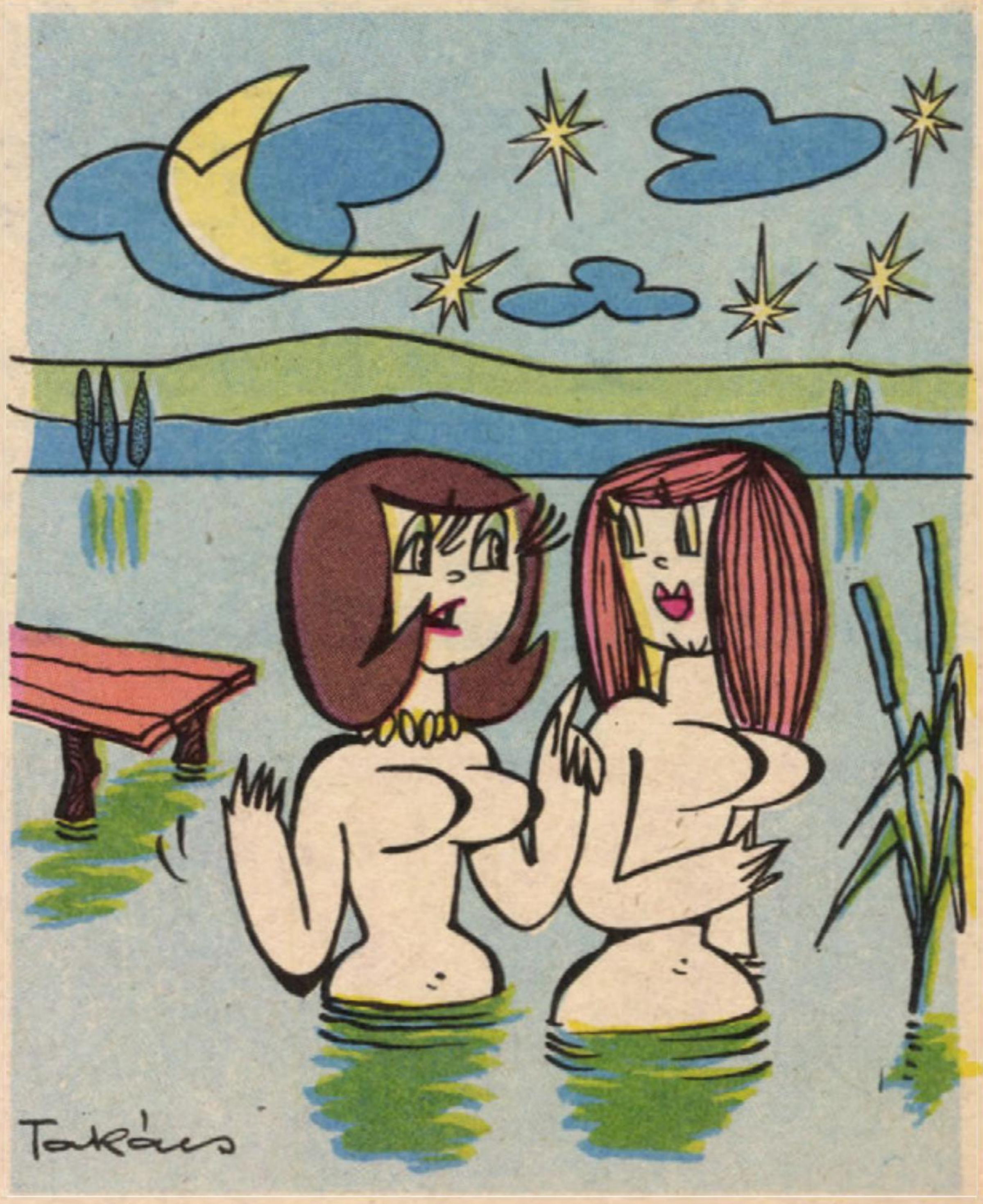
Nagy Zsuzsa
Kiskunhalas

NAGY NAPSZEMÜVEG A DIVAT

– Azt kérem!...

ÉJSZAKAI FÜRDÉS

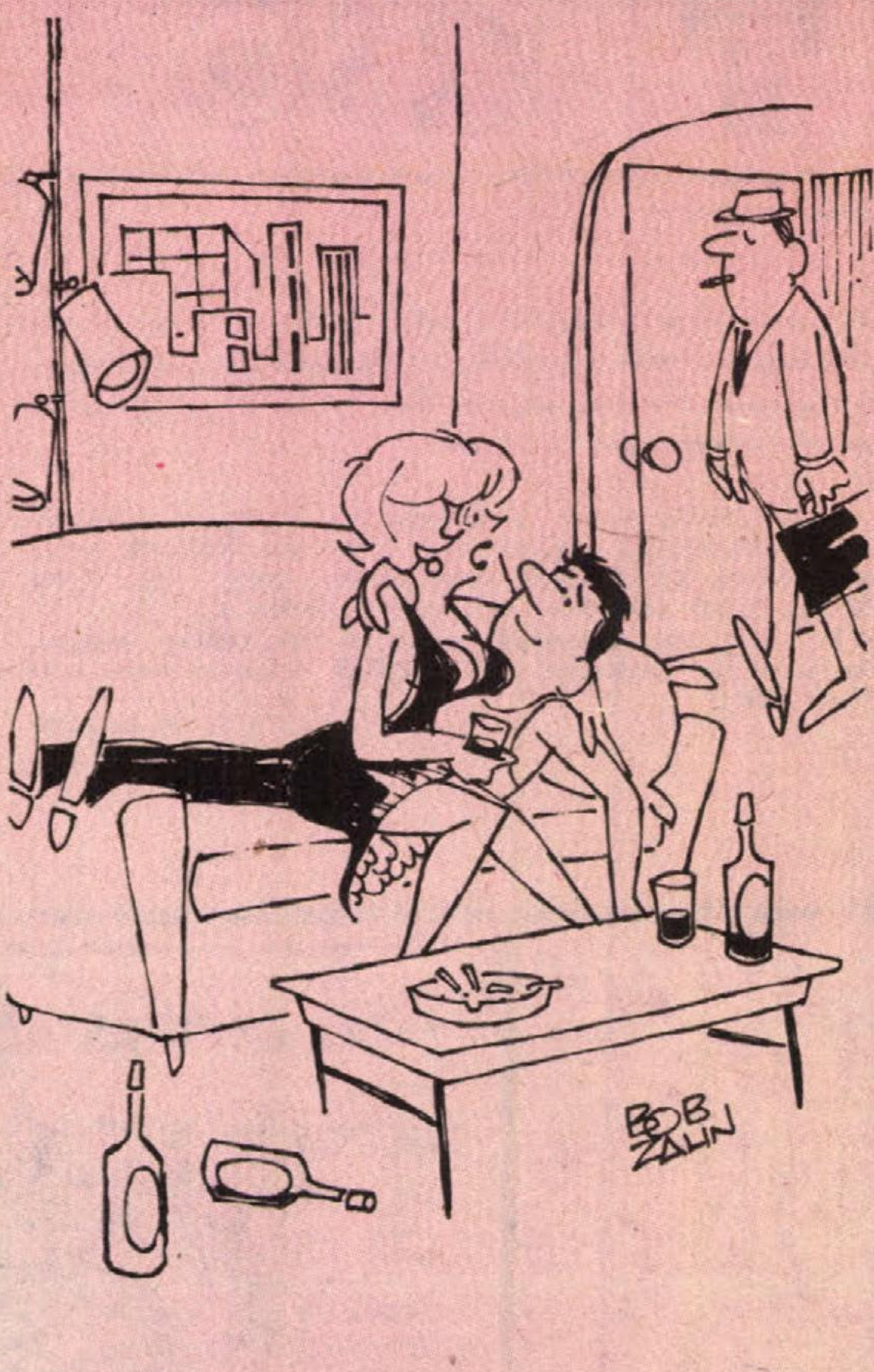
– Kár volt levetkőzni. Egyetlen férfi sem leselkedik!

IM-PORT HU-MOR

ATLASZ KIKAPCSOLÓDIK ...

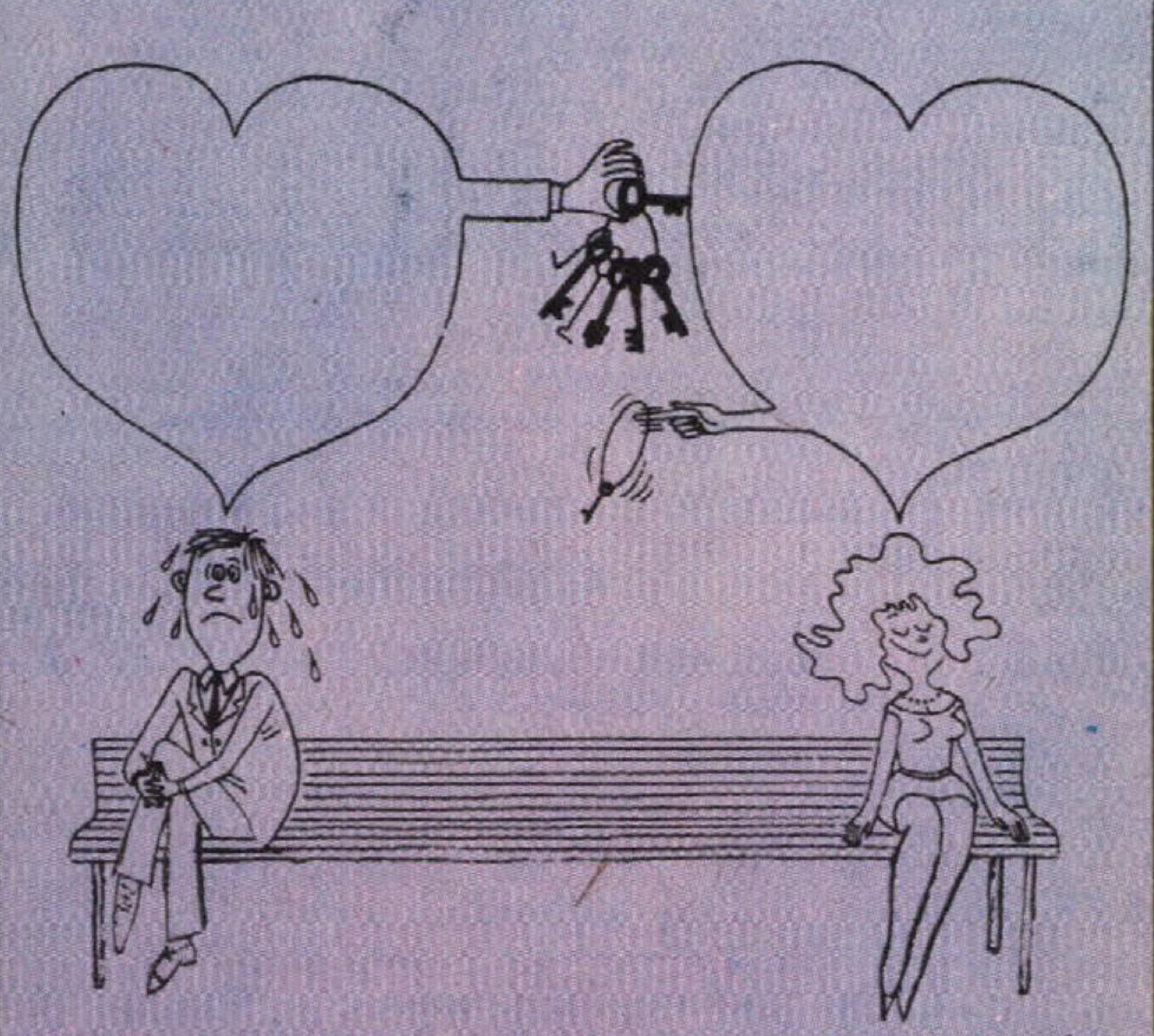
(„Rohács", Pozsony)

– Ó, hogy szalad az idő! Itt a váltótársad!

(„New Yorker")

NYÁRI ISMERKEDÉS

(„Krokodil", Moszkva)

– Sajnálom, de már ló is van, ember is van ...

(„Stern", Hamburg)

VÁSOTT KÖLYÖK

(„Dikobraz", Prága)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Szóval, életbiztosítást akar kötni. Saját részére?
— Nem. A nagyapám után.
— Hány éves a nagyapja?
— Kilencvenöt.
— Hova gondol? Ilyen korban már nem kötünk biztosítást.
— Rosszul teszik.
— Már miért?
— Mert épp ebben a korban halnak meg a legkevesebben.

A kibernetikust föltárcsázzák.
— Halló, ott 492—627?
— Igen, igen, de honnan tetszett ilyen pontosan eltalálni?

*

Kacsirek megadja a százast Krepuskának, amelyet egy hónapja kért kölcsön. Krepuska örömmel üt a homlokára:
— No nézd csak, erről teljesen megfeledkeztem!
Kacsirek dühös fejcsóválással nézi:
— Na hallod, ezt előbb is mondhattad volna!

*

Az örökifjú primadonna meséli a szubrettnek:
— Képzeld, szívem, reggel amint a kapun kiléptem, egy csúnya öregasszonnyal találkoztam. Most egész nap nem lesz szerencsém!
A szubrett szomorúan bólogat.
— Hát az a szegény öreg néni mit szóljon!?

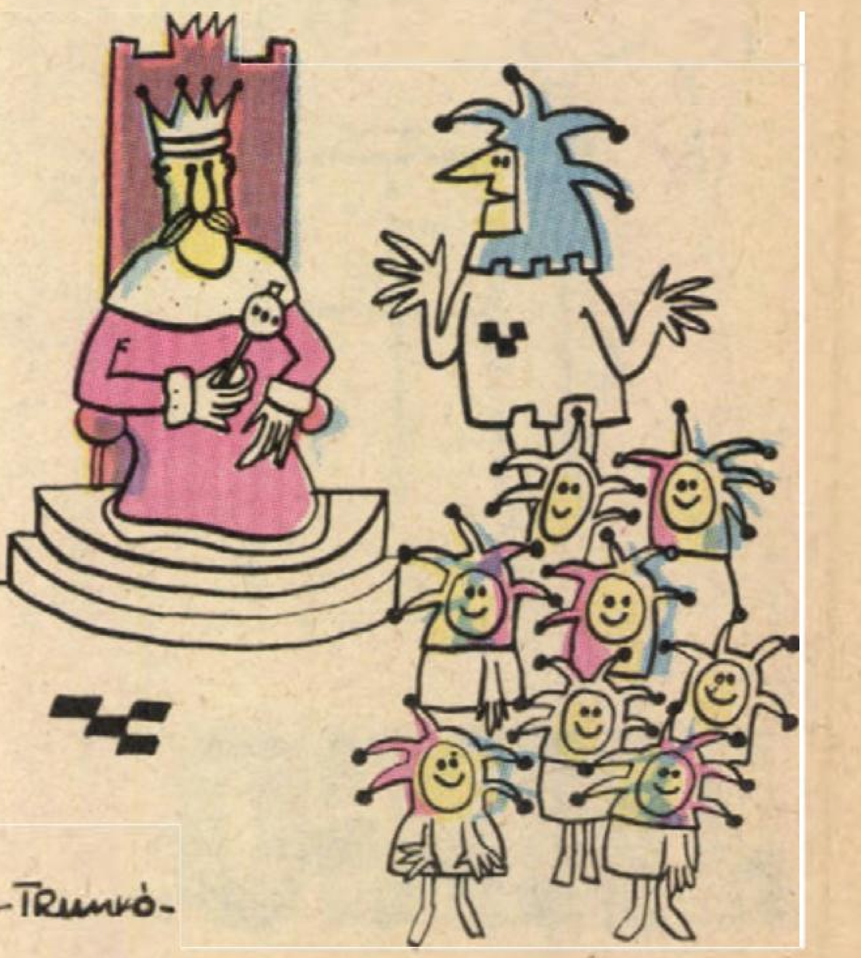
*

Egy amerikai turista szobát vesz ki egy borneói szállodában. A maláj portás átadja a kulcsot, majd magyarázólag hozzáteszi:
— Aztán ha éjjel patkányok szaladgálnak a szobában, ne tessék megijedni, mert rögtön jönnek a csörgőkígyók és fölfalják a patkányokat.

*

Pesti ugratás:
— Mondja, ha egy okos meg egy ostoba ember találkozik, melyik hagyja ott előbb a másikat?
— Az okos.
— No, akkor isten vele.

NÉPSZERŰ PÁLYA

Az idén megint nagy volt a túljelentkezés ...

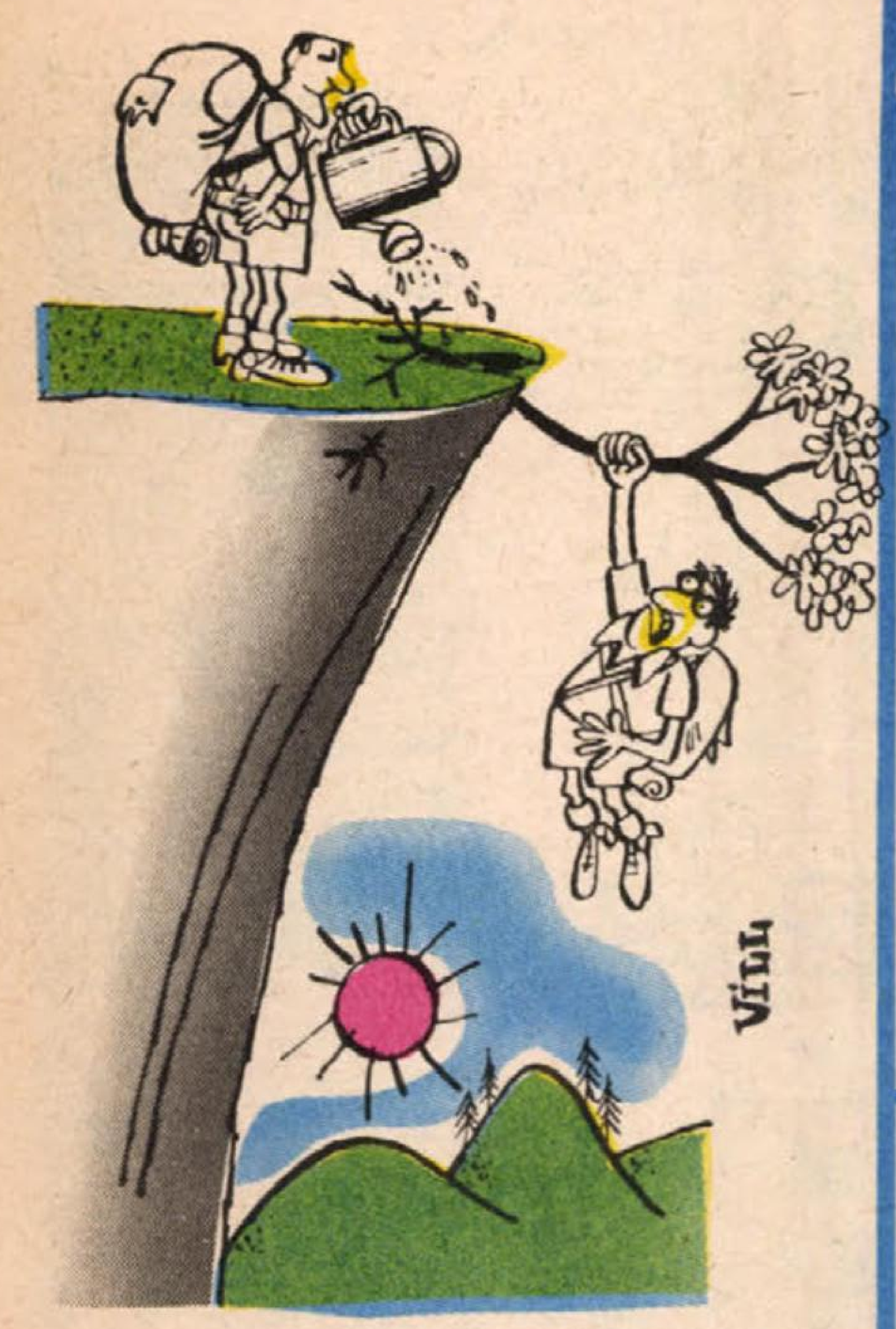
ONASSIS ÉS CALLAS

A világ pletykasajtója nem panaszkodhat Onassisékra. Ebből a figyelemre méltó házasságból mindig ki lehet hozni valamit. A görög hajómágnás, aki feleségül vette a néhai amerikai elnök, John F. Kennedy özvegyét, Jacqueline-t, annak idején állítólag megesküdött új feleségének, hogy soha többé nem beszél volt szerelmével, Maria Callas énekesnővel, akivel valaha – hogy is mondjuk – közös háztartásban élt.

Több párizsi újság viszont hírül adta, hogy Onassis legutóbb nem kevesebb, mint öt alkalommal vacsorázott nyilvános helyen Callas kisasszonnyal. Lehet, hogy közben nem beszéltek egymással, de a szóban forgó öt estét együtt töltötték, Jacqueline legnagyobb felháborodására.

Most talán eszébe jut az ifjú Onassisnénak, hogy mennyi figyelmeztetést kapott házassága előtt! Azt ajánlották ugyanis neki, hogy válasszon egy idősebb embert, aki mellett megtalálhatja rég óhajtott nyugalmát, s ne menjen feleségül az alig 70 éves és csapodár természetű görög milliomoshoz.

GYORS SEGÍTSÉG

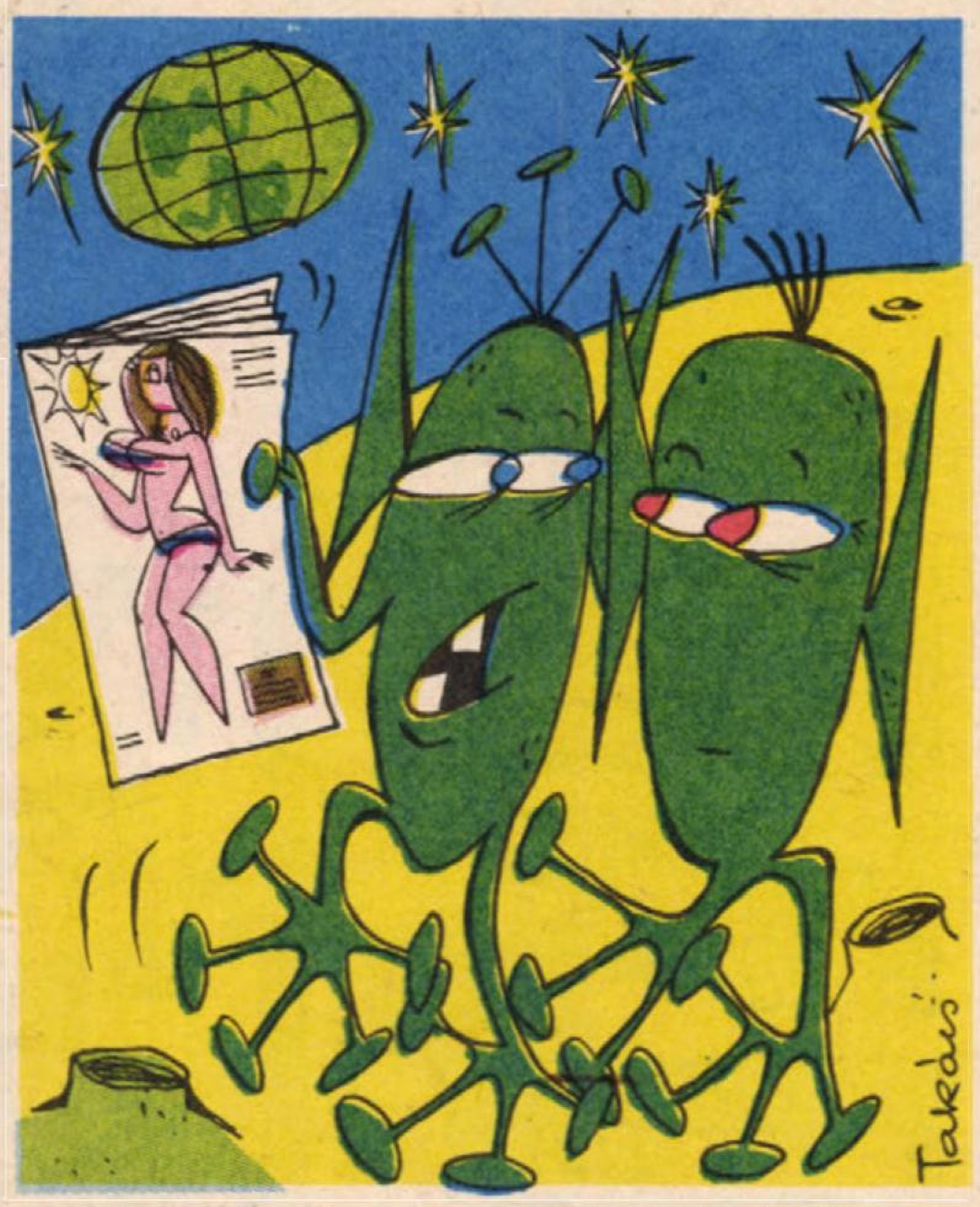

VESZÉLYBEN

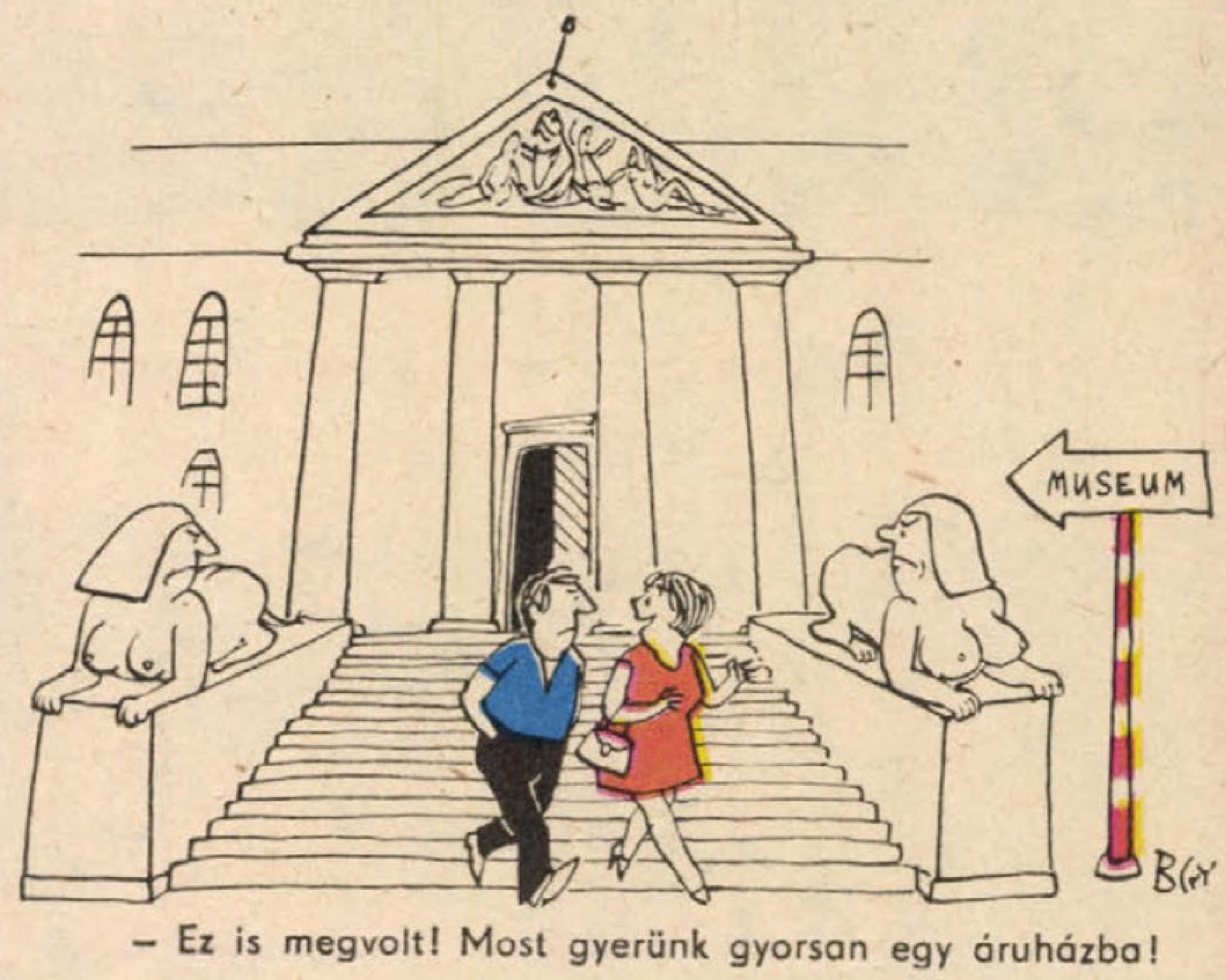
– Könyörgök, bújtasson el! Azt hiszik, hogy külföldi vagyok...

KÉPESLAP A FÖLDRŐL

– Mondd, mi szépet találnak ezeken?!...

MAGYAROK KÜLFÖLDÖN

– Ez is megvolt! Most gyerünk gyorsan egy áruházba!

RÉBUSZ

129. rejtvényünk megfejtése:

Illetékes szervek

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Petőfi Géza, Pécs, Tompa Mihály u. 35.

Király Ilona, Debrecen, Sallai Imre u. 29.

Belle József, Budapest II., Medve u. 20.

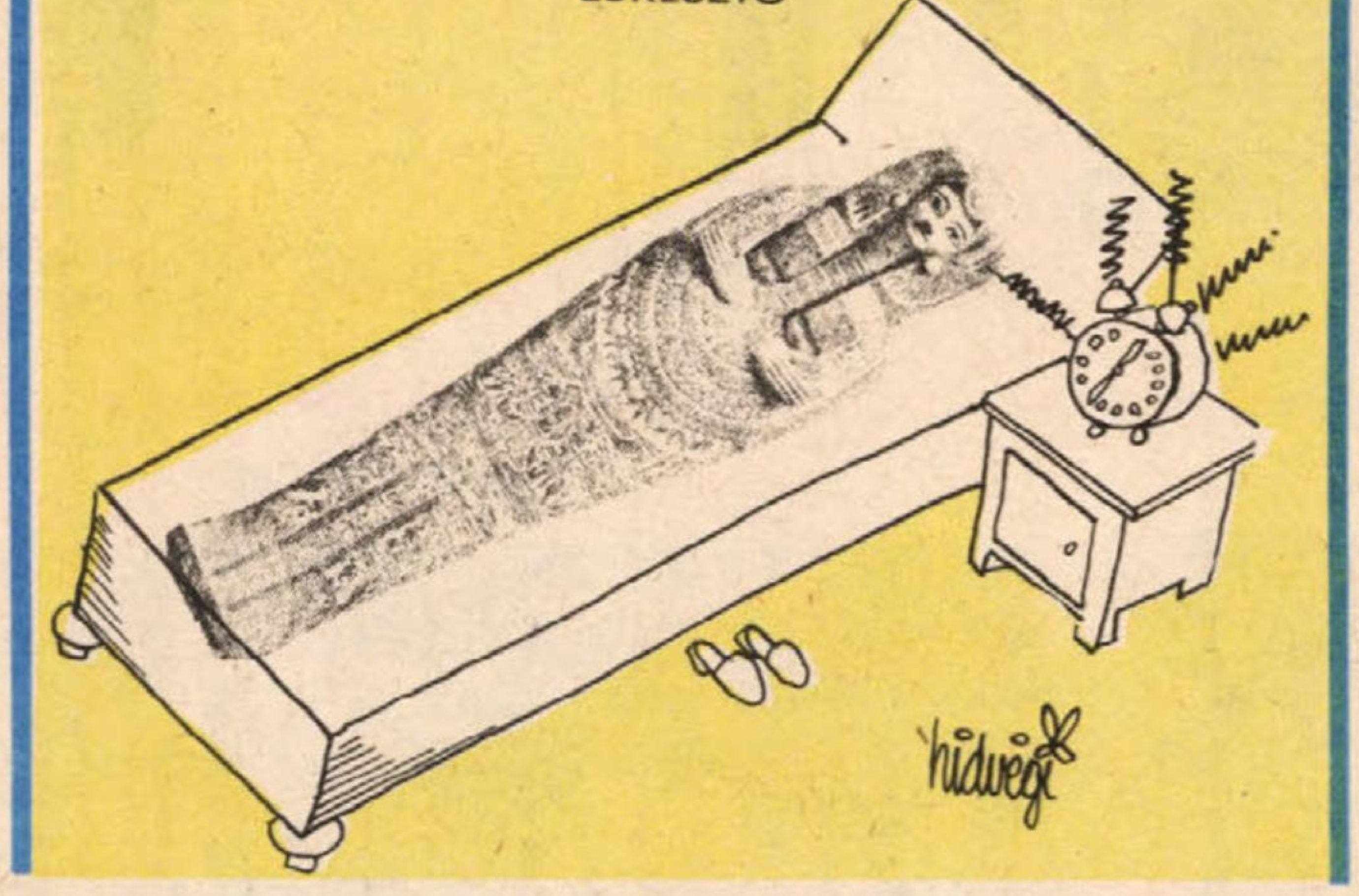
131. REJTVÉNYÜNK

SZ – B
RK

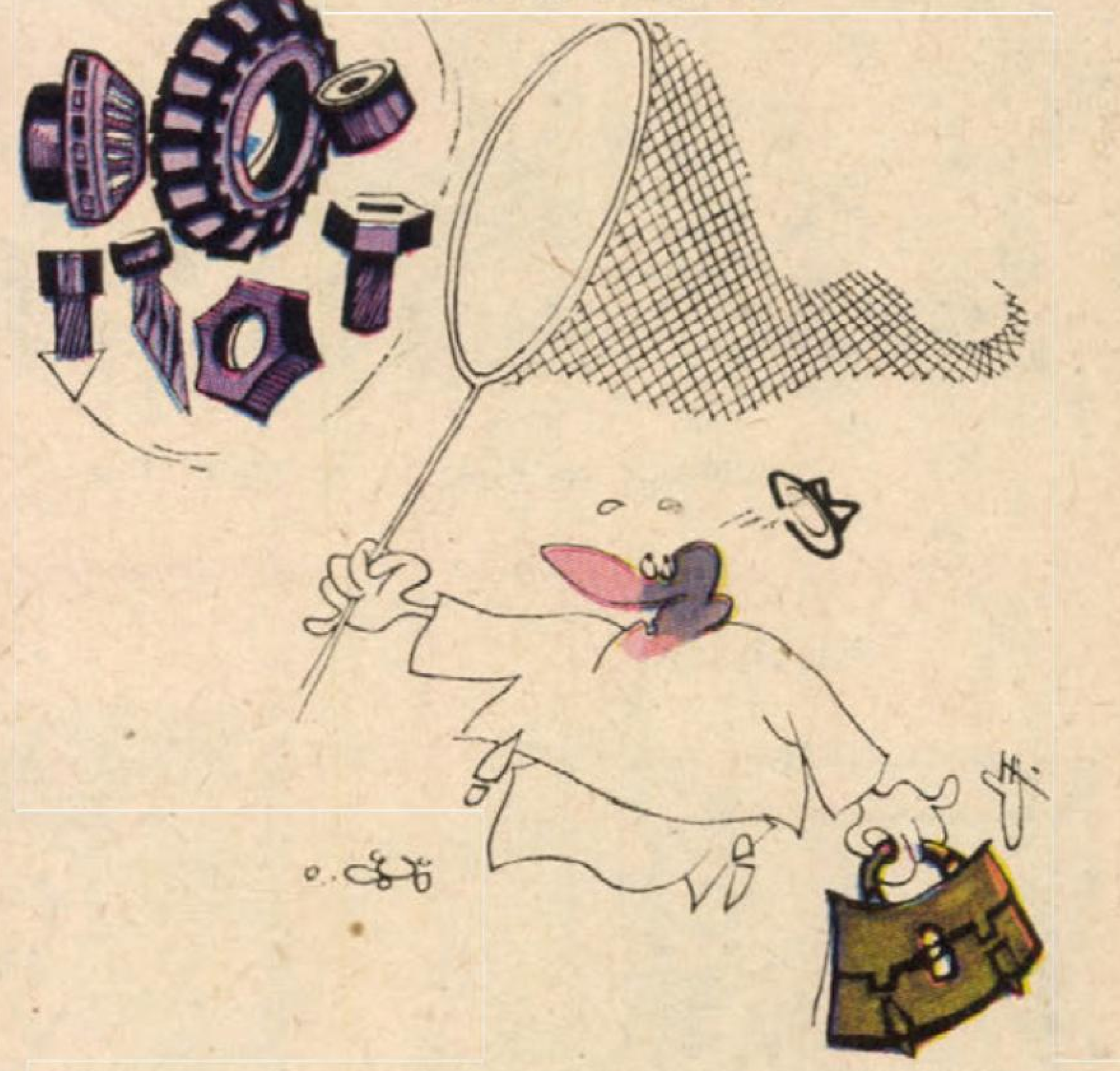
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 6-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

ÉBRESZTŐ

ANYAGBESZERZŐ

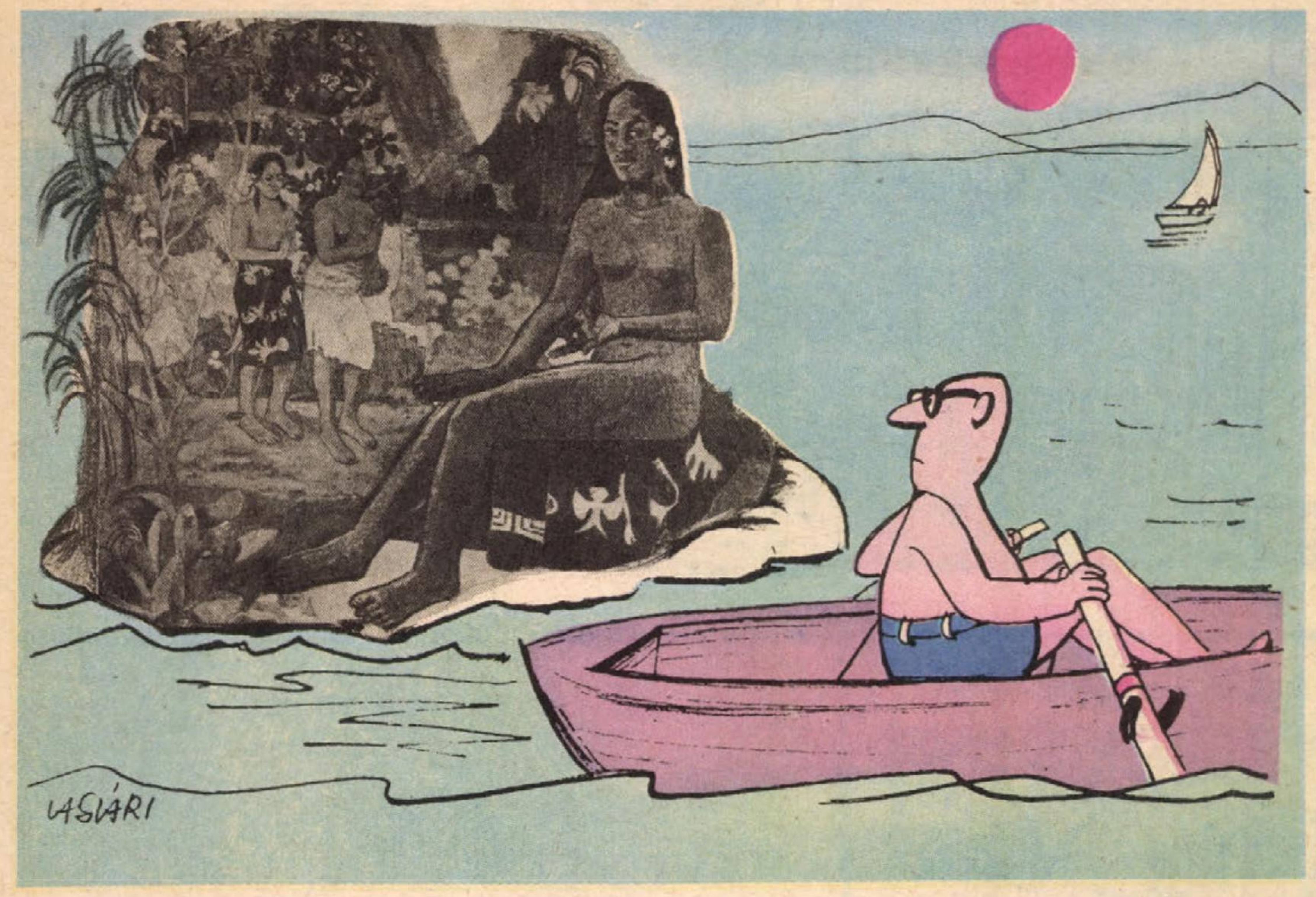

BUKSI ELÉGTÉTELT VESZ

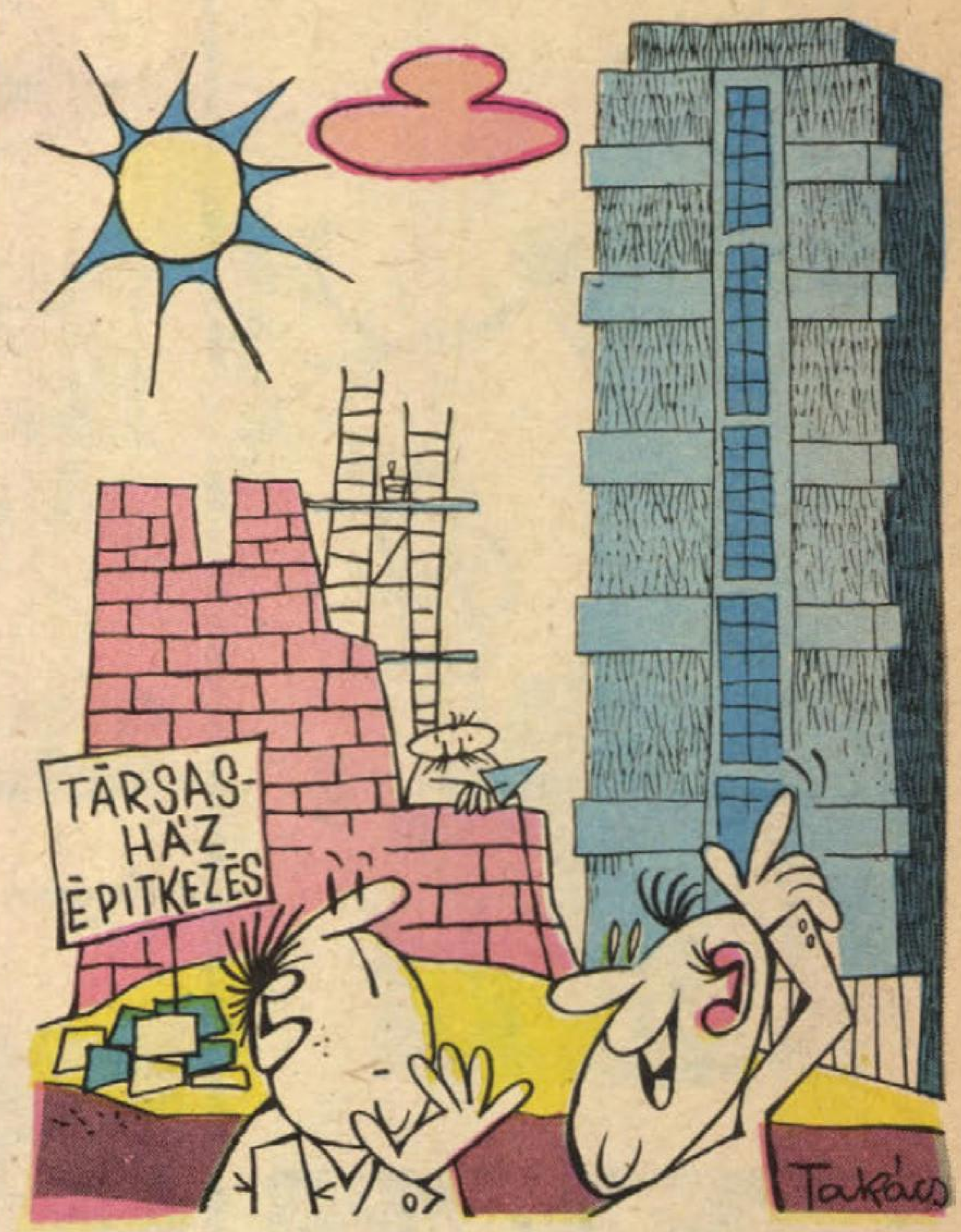

Sajdik Ferenc rajza

SIÓFOKI CSODA

UNALOMŰZÉS

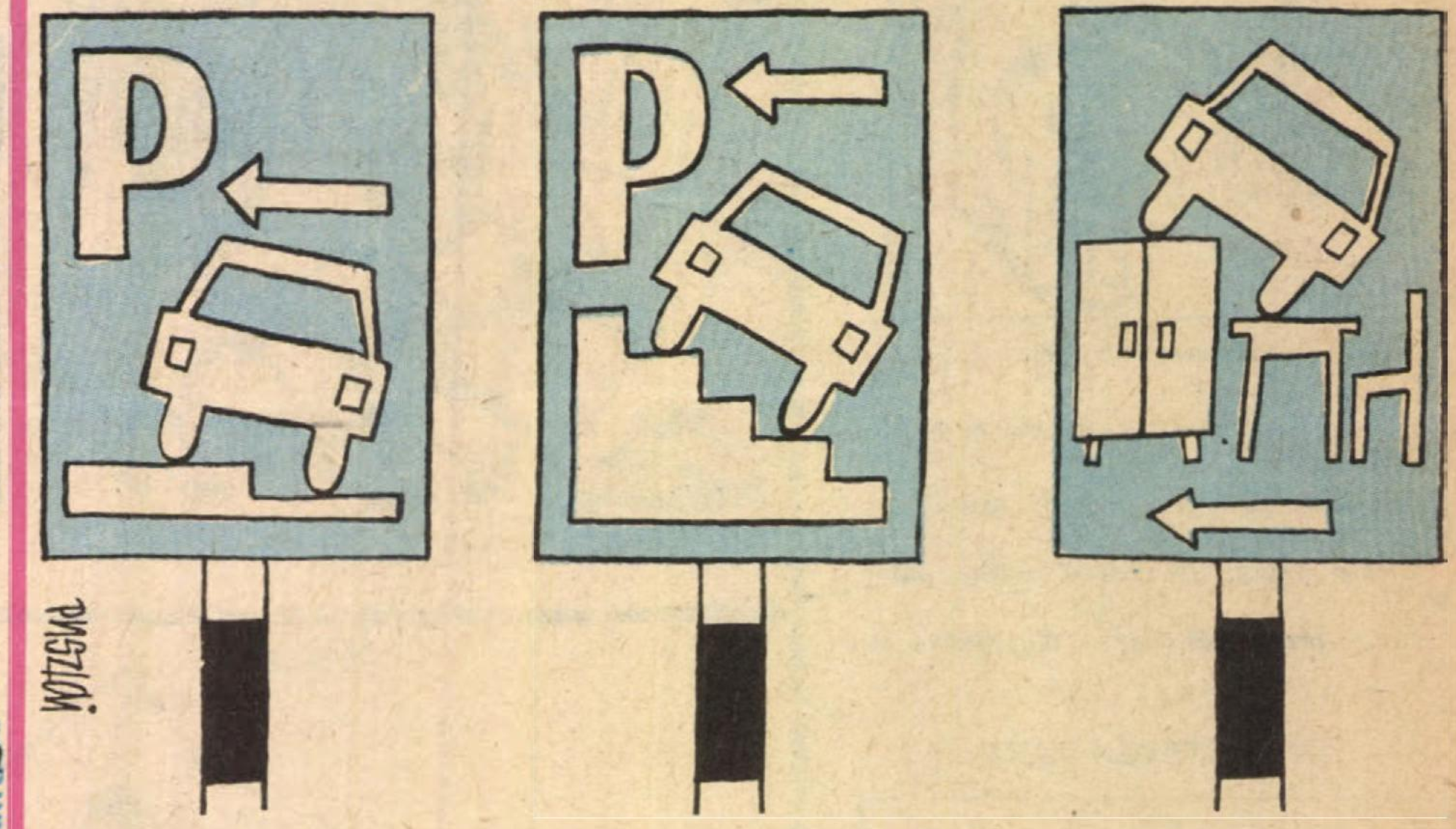
– Amióta a társasház felépítését várom, azóta építettem ezt gyufaszálakból!

ELTÉRÍTÉS

– Azonnal repüljön a háztájim fölé!

EGYRE TÖBB AZ AUTÓ

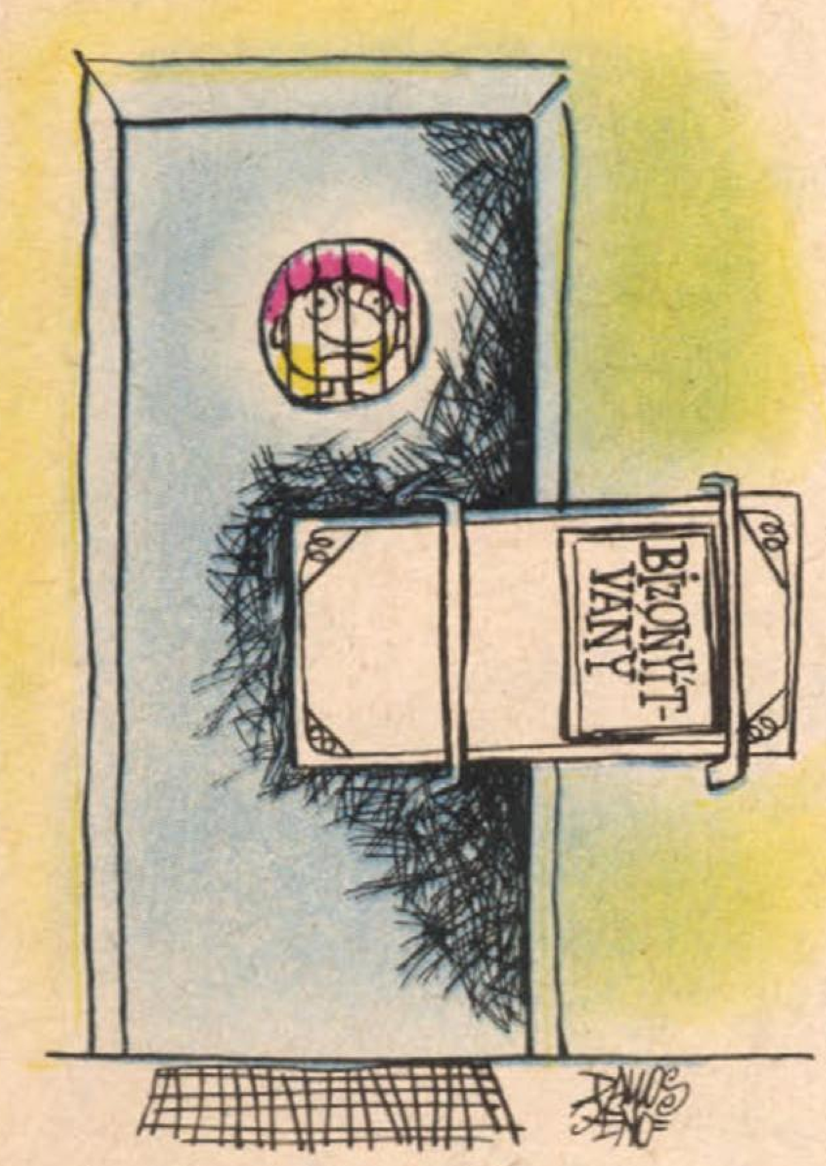

Ma: autóparkoló a járdán.

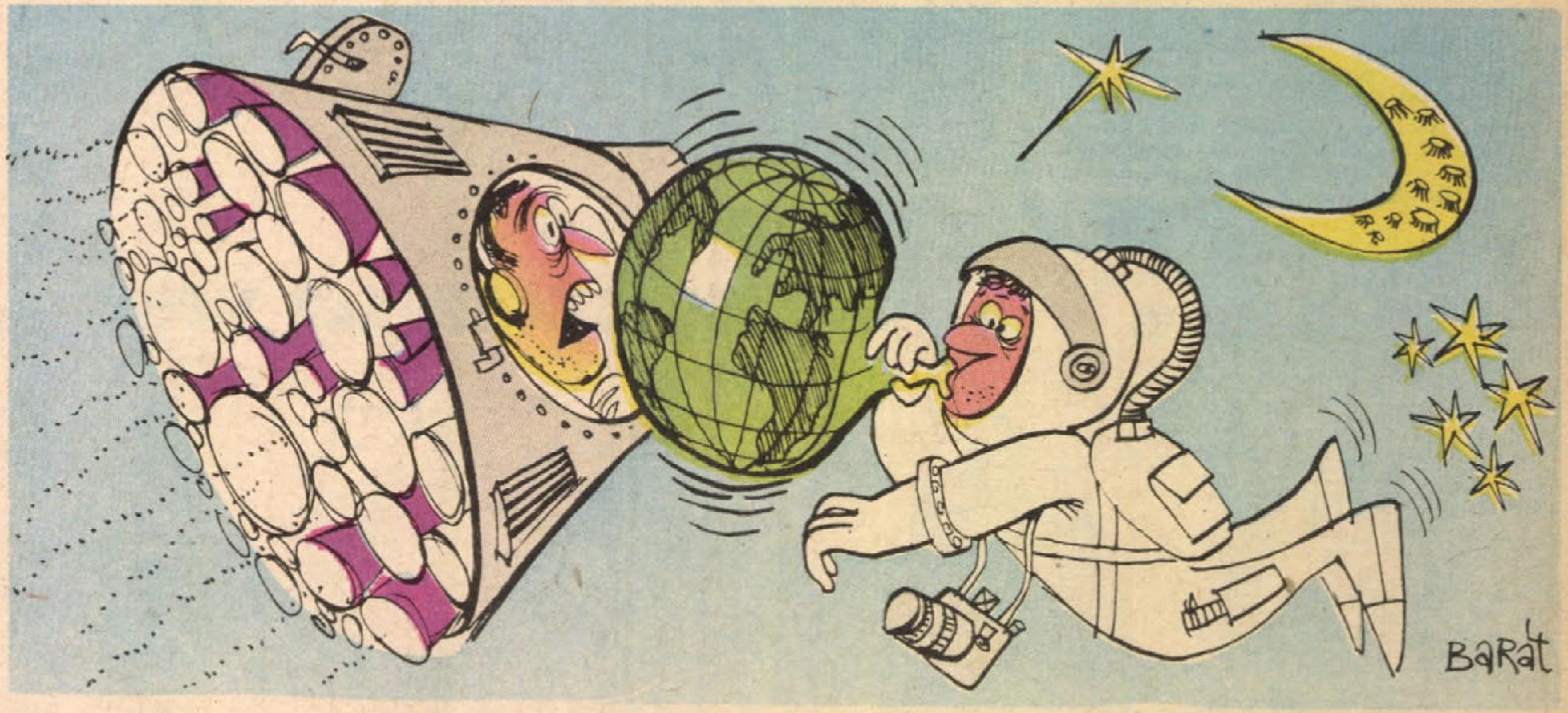
Holnap: autóparkoló a lépcsőházban.

Holnapután: autóparkoló a lakásban.

PÓTVIZSGA

ÖRÖK GYEREK

– De hülye vicceid vannak!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.3226/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre